

ROMANE DE 15 LEI

EDWARD
PALLACE

Vraitorul negru

15
LEI

EDWARD PALLACE

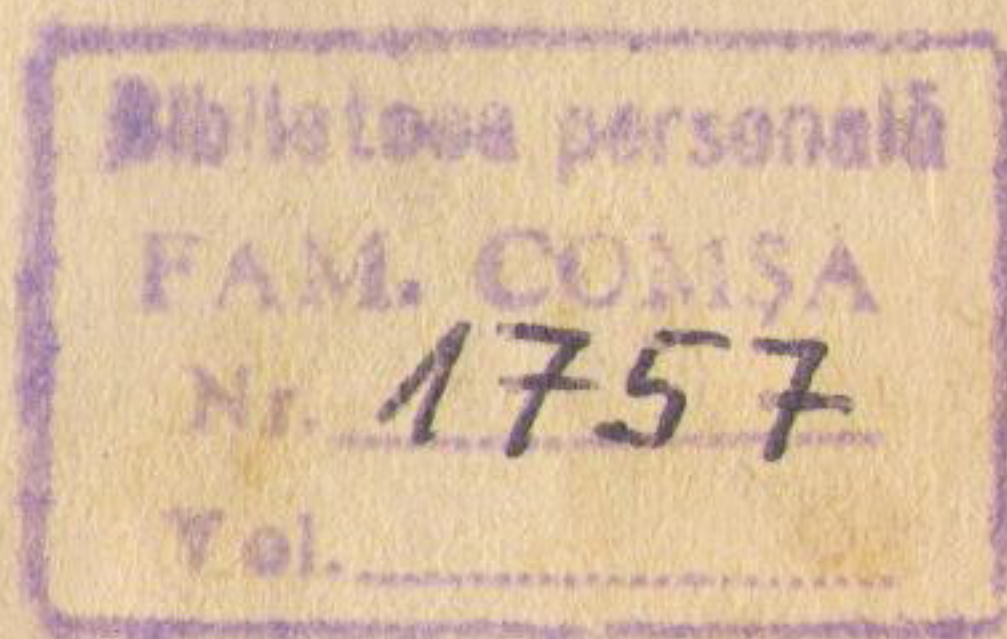
*Received
23.8.1967*

VRĂJITORUL NEGRU

— R O M A N —

TRADUCERE DE

Vasile Hanzu

EDWARD PALLACE

Vrăjitorul Negru

— ROMAN —

PARTEA I

CAPITOLUL 1

Castelul Windham e una din cele mai frumoase proprietăți din câte am văzut vreodată. Este de un romantism autentic. Clădit în stil celtic, e așezat în mijlocul unui parc străvechiu, în mare parte lăsat în stare primitivă, și având o întindere colosală. Dacă ai fi voit să-l străbați pe toată suprafața, îți trebuiau, pe puțin, trei ore în cap și încă și atunci s'o întinzi voinicește.

Aripa centrală a fost renovată acum câțiva ani, din inițiativa actualului proprietar. Americanul Claud Towards, încăperile fiind înzestrate, fără să li se prejudicieze întru nimic stilul, cu con-

fort modern. Partea cea mai frumoasă, însă, îl forma balconul larg, imens, ce înconjura, la etajul dintâiu, aripa din mijloc, oferindu-ți o priveliște admirabilă asupra golfului Wash. Pe acest balcon stam eu și contemplam apa cam agitată, O mână mi se puse ușor pe umăr.

Era prietenul meu Roger Hamilton, inspectorul dela Scotland-Yard, care ieșise fără sgomot din cameră și venise la mine. Stăpânit și el de vraja nopții, mă întrebă cu glas năbușit :

— N'ai fi dispus să mai stai câteva zile aci, moșulică? Tocmai ne reînoui invitația Claud Towards.

De, nu spusei nu, deoarece mă îndrăgostisem de castelul Windham! Roger își umplu luleaua și-mi oferă și mie tabacherea, să-mi fac o țigară. Apoi, ne lăsarăm amândoi pe spatele scaunelor, luncându-ne privirile spre golf. Trecu, astfel, o lungă bucată de timp, până ce Roger se întoarse spre mine și-mi zise:

— E prea frig aci, Edward, și sunt obosit. Afară de asta, pari înclinat spre meditație, așa că noapte bună! Te las în voia inspirației.

Rămăsei, deci, singur. Mai aruncai odată o ochire asupra măreței perspective, după care mă îndreptai spre ușă. Înăuntru, în salon, pe biroul larg și ele-

gant, de diplomat, ardea o lampă de bronz, artistică, de un verde-mat și răspândind o lumină intimă prin camera cu blani maro.

Inchisei ușa, ca să încălzesc atmosfera, căci, într'adevăr, se răcorise simțitor afară. În sobă ardea un foc viu, spre tainica mea bucurie. Ar fi fost și păcat să fi înlocuit căminul vechiu și minunat al castelului cu sisteme moderne de încălzire.

Imi turnai un pahar, scosei hârtie de manuscris și scrisei povestea al cărei început datează dela o telegramă adresată inspectorului Roger Hamilton dela Scotland-Yard, zis „Vrăjitorul Negru“, cu răspuns plătit și iscălită Claud Towards, castelul Windham, din Hult, cu următorul cuprins:

Rog urgent ajutor, în descurcarea unei crime enigmatice. Socotiți-vă invitatul meu.

Atâta tot.

— Edward, gazeta! — îmi ceru Roger, împingând și mine telegrama, pe care o parcursei și eu la iuțeală.

Tocmai ne luam cafeaua cu lapte.

Gazeta! Așa e, dar unde era? Pe cât se părea, Hamilton uitase, excepțional, s'o scoată din cutie. Alergai, deci, la

poartă și o găsi, într'adevăr, încă în cutia noastră de scrisori.

— Dă-o încoă repede ! — strigă Roger, de cum mă înapoiai.

Și aproape mi-o smulse din mână. În mai puțin de câteva secunde și găsisese, printre telegramele dela „Ultima oră“, ceea ce căuta. Iată cum suna textul din pagina respectivă a ziarului „Daily Mail“:

CRIMA MISTERIOASĂ DELA CASTELUL WINDHAM

Nepotul — întors de curând din Americă — al actualului castelan, un American, a fost găsit asasinat, azi noapte, în sala de lectură a castelului. La sosirea poliției, care fusese înștiințată, cadavrul care fusese păzit de servitori, dispăruse. Fără îndoială că este un omor cu tâlhărie, deoarece, în același timp, au pierit și niște bijuterii vechi de familie, în valoare de trei sute de mii de lire sterline, precum și numerar de cincizeci de mii. Se presupune că autorul ar fi tânărul administrator al castelului, asupra căruia par să planeze cele mai multe indicii de culpabilitate și care, în consecință, a și fost arestat.

Până a nu fi aflat încă părerea lui Hamilton asupra acestui caz, cineva sună afară și, puțin după aceea, feciorul nostru Jim veni să ne anunțe vizita unui membru al „Clubului american”, mister Randolph Kingston.

— Du-l în birou! — zise Roger, sculându-se gânditor.

Și, întorcându-se spre mine, declară scurt:

— Vizita acestui mister Kingston trebuie să fie în legătură cu telegrama lui Claud Towards. Probabil că vrea să ne roage și el, în numele castelanului, să luăm asupra noastră deslegarea acestei chestiuni. Mă rog, eu m'am și hotărât. Sunt gata s'o fac. Pare-se că e ceva interesant și afacerile complicate mă ispitesc întotdeauna. Dar haide acum, să nu facem pe vizitator să aștepte de geaba atâta.

Randolph Kingston nu ne era străin. De cum intrarăm în birou, îmi amintii numaidecât a-l fi văzut, printre conmeseni, la un banchet dat la „Clubul american”, în onoarea lui Roger Hamilton, când cu înapoierea acestuia din America, unde se ilustrase cu o bogată activitate.

Intr'adevăr, venise în numele lui Claud Towards. Se aflase la castel, ca

mosafir, în timpul când se săvârșise crima, și se grăbise să plece la Londra, ca să sprijine personal rugămintea telegrafică a castelanului. Vizitatorul nostru făcea o impresie de mare distincție : deși în vârstă, avea o figură juvenilă și o ținută sprintenă. Roger nu-i îngreuiă de loc misiunea, ci, dimpotrivă, arătându-i telegrama lui Towards, zise:

— Eu mă și hotărâsem, de altminteri, să mă duc la castelul Windham.

— Amicul meu Towards vă va fi extrem de recunoscător, mister Hamilton, — replică Randolph Kingston, vesel.

Sezurăm și „Vrăjitorul Negru” continuă:

— Ziarele au și publicat azi dimineață o informație asupra ciudatei crime dela castelul Windham, așa că, în trăsături generale, cunosc cazul; dar, fiindcă ati fost prezent la tragica întâmplare dela castel, veți fi, desigur, atât de amabil să ne-o descrieți încă odată, și cât mai amănunțit. E cu putință, astfel, să reiasă, pentru mine, puncte importante, cari să-mi înlesnească începutul acțiunii mele la fața locului.

Kingston se înclină, în semn de consimțire. Intre acestea, Roger sunase pe Jim, care servi Americanului niște șuncă și ceaiu, căci vizitatorul părea obosit de

veghe și sureșcități. Mulțumi de atenție și, abia după ce aprinserăm inevitabilele țigări, își începu raportul:

— Amicul meu Claud Towards a cumpărat castelul Windham acum vreo cinci ani. E un neclintit partizan al Angliei. Nevastă-sa era Englezoaică și, când fu pe patul de moarte, rugă pe bărbatu-său să dea unica lor fiică după un Englez. Pe Claud Towards nu-l reținea nimic în America. Cu urna, dar, ce conținea cenușa soției sale, și frumoasa-i fiică, în etate de șaptesprezece ani, se mută în Anglia, unde cumpără foarte curând castelul Windham.

„E bogat, foarte bogat chiar, și-i place să primească lume. Între fiică-sa și el domnește o armonie cum nu se poate închipui mai duioasă, așa că Paulette Towards nu se putea hotărî încă să se mărite. Lucrurile, însă, se schimbă, când Towards află, nu de mult, că soră-sa, care se măritase în America-de-Sud și de care nu mai auzise nimic de peste treizeci de ani, a murit și că există un fiu al ei, în etate de douăzeci și opt de ani. Fără să zăbovească, dispuse ca nepotu-său Archibald Russel să vie încoace, nutrind, de bună seamă, în taină, gândul unei uniri a celor doi tineri: Paulette și Archibald.

„Miss Paulette, la început înflăcărată pentru vărul său, se răci, totuși, considerabil, după scurt timp. Ca s'o scurtez, mister Hamilton, să vă descriu pe junele Russel. A fost, fără discuție, un băiat frumos; dar, după părerea mea, fanfaron și de o aroganță antipatică. De asemenea, una din caracteristicile ființei sale era și cruzimea. Totuși, vechiul meu amic nu vedea cusururile nepotului său ori că nu voia să le observe. Personalul castelului, însă, și, în primul rând, muncitorii agricoli — căci de castel ține și o așa zisă căslărie — se plângeau amar de el.

„In după-amiaza zilei ce a precedat noaptea crimei. Archibald Russel merse cu brutalitatea până acolo că bătu pe tânărul administrator : un Polonez, despre care se afirmă că ar fi proferat, după aceea, amenințări și insulte la adresa stăpânilor castelului, jurând să se răzbune sângeros pentru loviturile primite. Noaptea, se petrecu crima.

„Stătuserăm cu toții împreună până pe la unsprezece în sala de lectură : Towards, Paulette, Russel și eu, după care ne duserăm fiecare la culcare, afară de Archibald, care rămase încă acolo. Eu mă trântii imediat în pat. Camera mea se afla la etajul întâiu și, anume, direct

deasupra sălii de lectură. Din cine știe ce motive, nu putui adormi în noaptea aceea. O atribuii vinului tare, din care, din păcate, se gustă în cantitate prea mare la castelul Windham.

„Stam dar cu ochii deschiși, ascultând ceasornicul din turn, care bătea la fiecă sfert de oră. Să tot fi trecut un ceas când auzii, sub mine, un vuiet teribil, iar o clipă după aceea un țipăt sfâșietor, așa de impresionant, că sării, dintr'un salt, din pat, cutremură întreg castelul. Înțelesei, pe dată, că numai Archibald Russel a fost acela care a scos țipătul. Trebuie să i se fi întâmplat ceva îngrozitor. Mă năpustii pe coridor și mă izbii afară de un număr de servitori cari, galbeni de spaimă, alergau jos, pe scară.

„Deschisei ușa sălii de lectură. Era cufundată în întuneric și observai că comutatorul nu funcționa. Din fericire, se afla acolo o lămpiță de buzunar, la a cărei lumină văzurăm grozăvia ce se întâmplase. O sumă de scaune erau răsturnate, nenumărate cărți împrăștiate pe jos și, printre două rafturi înalte, zăcea, pe covorul gros ce acoperea podeaua, Archibald Russel, cu fața în jos, într'un mare lac de sânge. Avui încă atâta putere ca să mă aplec peste el. Nu percepeam nicio respirație : era mort, cu sigu-

ranță înjunghiat, căci lângă el se afla un stilet ascuțit, muiat în sânge.

„Chemai telefonic un doctor și înștiințai poliția. Slugile, înfricoșate de oribilul aspect, se îndesau spre ușă, să iasă, când, în același moment, auzii afară pe bunul meu prieten întrebând, consternat, ce a fost. Aceasta mă determină să mă depărtez la iuțeală din încăperea funebră, spre a putea relata lui Towards, în modul cel mai cruțător, durerosul eveniment.. O, ce rău făcusem ! Era mai bine să fi rămas înăuntru, căci, în acest scurt interval, cadavrul lui Archibald Russel dispăru fără urme. Nimeni nu știe unde și poliția îl caută și ea zadarnic. A fost totul ca un fel de nălucire. Să nu fi fost lacul de sânge rămas pe dușumea martor al mișelescului asasinat, mi s'ar fi părut totul un vis rău.

„Firește, imediat a început să circule zvonul că administratorul jurase răzbunare nepotului stăpânului. Lucrul ajunsese la urechile agenților de poliție și, astfel, Mitinsky fu arestat. Negreșit, el se jură că e nevinovat și eu, mister Hamilton, sunt, deasemenea, convins de nevinovăția sa. Dar o să vă încredințați în curând și dumneavoastră singur de aceasta. Eu plecai chiar în noaptea aceea la Cambridge și, de acolo, mă servii de

un avion postal, care mă aduse în cel mai scurt timp aci, înlesnindu-mi posibilitatea de a mă prezenta așa de repede la dumneavoastră.

Bătrânul tăcu. Tot timpul cât vorbise, eu mă uitam la Roger, căutând să citesc pe fața lui tot ce gândea, dar nicio fibră nu se mișcase pe ea, ci doar în ochii săi sbucnise, arareori, câte-o fulgerare. Nu întrerupse pe mister Kingston nici măcar cu o vorbă și, nici chiar, după ce acesta terminase, trecu o lungă bucată de timp până să ia, în sfârșit, cuvântul.

— Un lucru mi-e neînțeles, mister Kingston, — zise el, — cum se face că a fost spartă casa de fier fără ca să fi observat cineva? Sau, ca să mă exprim mai corect, cum de-a fost cu puțință ca să n'audă Archibald Russel, care, după relatarea dumneavoastră, se afla în sala de lectură, așa dar în camera vecină cu cabinetul de lucru al unchiului său? Și vreau să cred că lada aceea de bani e un produs din cele mai moderne, ale unei fabrici de clasa 'ntâi.

— Așa și e. Uite, vedeți, aveți dreptate: la așa ceva nu s'a gândit încă nimeni... nici chiar poliția.

— Și mi-e inexplicabil, fiindcă o casă de bani ca asta, blindată, n'o poți deschide decât cu ajutorul unor suflători cu

oxigen, ceea ce produce sgomot, în orice caz destul de pronunțat ca să se audă în camera de-alături. O explicație ar consta în presupunerea că vistieria a fost spartă mai dinainte și că, astfel, spargerea n'ar avea nicio legătură cu omorul.

— De, mister Hamilton, se sustrage judecății mele problema dacă spargerea și crima ar fi strâns legate una de alta ; totuși, nu este exclus ca spargerea să se fi făcut înainte, căci până la ora nouă eu am stat, împreună cu Claud Towards, în cabinetul de lucru. Ne-am întâlnit abia în urmă cu tinerii, cari ședeau amândoi, unul lângă altul, în sala de lectură. În timpul prezenței noastre, însă, în sala de lectură, care a durat două ore, ușa de comunicație dintre cele două încăperi era larg deschisă, așa că vistieria nu va fi fost spartă decât între unsprezece și unu noaptea.

— Atunci, trebuie s'o fi auzit neapărat Russel.

— Dar poate că l-au narcotizat, — obiectai eu.

— Esclus, căci, de-ar fi așa, apoi ar fi fost absurd să-l omoare. Nu ! Aici e ceva cam încurcat. N'o voi putea, însă, lămurii decât la fața locului, — zise Vrajitorul Negru. Spuneți-mi, însă, mister Kingston, nu v'a izbit, altminteri, niciun

alt sgomot, în timpul cât stăteați, cu ochii deschiși, în pat ?

Americanul nu răspunse pe dată. Iși dete de câteva ori, cu mâna, gânditor, peste frunte, după care zise :

— Abia acum, când mă întrebați, îmi amintesc de încă ceva : de un bâzâit ciudat ce l-am auzit timp îndelungat, pe care, însă, l-am atribuit furtunii sau ciocnirii valurilor de mal. Era o noapte foarte vijelioasă. Acum, când îmi defilează prin minte toate, am impresia că m'am înșelat și se poate foarte bine ca bâzâitul să fi pătruns la mine sus din camera de jos.

— Cu siguranță că nu v'ați înșelat de loc. Știm astfel, deci, că, după toate probabilitățile, casa de bani a fost spartă între unsprezece și unu. Bâzâitul ce l-ați auzit provenea dela suflătorii cu oxigen.

— Dar Archibald Russel se afla în sala de lectură.

— Așa presupuneți dumneavoastră, fiindcă i-ați spus noapte bună, lăsându-l în sala de lectură, iar după două ore ați auzit de acolo țipătul lui de moarte și găsiți cadavrul, care dispăru în mod așa de enigmatic. Aceasta, însă, nu înseamnă că tânărul a stat într'adevăr două ceasuri în sala de lectură. E foarte cu putință — și, deocamdată, e pentru

mine explicația cea mai probabilă — că Russel a ieșit, după unsprezece, din sala de lectură și s'a înapoiat acolo abia după unu. Va fi surprins, poate, pe spărgător și, după o luptă dârză, — după cum o mărturisesc scaunele răsturnate, — ucis.

— Vai, mister Hamilton, aveți dreptate, așa trebuie să fi fost !

— Să nu tragem încheieri pripite, mister Kingston. Eu nu pot, de departe, afirma nimic cu precizie. Se poate foarte bine să se fi petrecut și altfel, chiar cu totul altfel, și poate tot așa de misterios ca și dispariția mortului. Vreau să sper că încăperea în care s'a comis crima a fost încuiată și se va lăsa totul neschimbat, până la sosirea noastră.

— În orice caz, poliția n'a schimbat nimic și, de altfel, nimeni n'a intrat acolo.

— Bine atunci. Vom discuta restul la fața locului.

— Permiteți-mi, mister Hamilton, să vă pun la dispoziție, pentru călătoria la Windham, automobilul meu, o admirabilă mașină de curse, cu care veți face călătoria în cel mult patru ore.

— Primesc bucuros oferta, dar stați numai puțin ! După părerea mea, e de preferat ca să sosesc seara, târziu, la castelul Windham. Mașina dumneavoaș-

tră, spuneți, face drumul în patru ceasuri. Foarte bine. Pornim de aci la șase fix și ajungem la Windham pe la zece. Ne-am înțeles deci, mister Kingston.

— Cum doriți... deși prietenul meu vă așteaptă cu nerăbdare, numărând minutele.

— Nu voi veni prea târziu.

Americanul se sculă.

— Ne însoțiți și dumneavoastră la castelul Windham? — îl întreabă Roger.

Randolph Kingston făcu un gest negativ, declarând că niște afaceri îl rețin la Londra.

— Încă ceva! — îl opri Vrajitorul Negru. Șoferul dumneavoastră e de prisos. Mi-e mai plăcut dacă feciorul meu Jim este la volan. Conduce cu o dexteritate uimitoare. Șoferul să ne aducă numai mașina și, după aia, poate să plece. Asta e, mister Kingston! Sau nu vă place să lăsați mașina dumneavoastră pe mâini străine?

— Mă supun cu totul dispozițiunilor dumneavoastră, mister Hamilton. Astăseară, fix la șase, veți putea pleca.

Și Randolph Kingston se duse. Rămaserăm în birou. Fumam și tăceam.

— Sunt foarte curios, Roger, ce o să iasă din toată afacerea asta, — nu mă putui, în sfârșit, reține să nu vorbesc.

El sta la fereastră și bătea cu degetele în geam, ca într'o toabă, nerăbdător.

— Ce să iasă ? — replică el, îngândurat. Am impresia că o să avem multe hopuri de trecut. Dispariția cadavrului mă cam frământă.

— De ce? Eu socot că asasinul a voit să se scape de el, scufundându-l în golf.

Astfel răspunsei eu lui Roger, în necunoștință de cauză, căci nu cunoșteam încă pe atunci colosala întindere a parcului castelului, care, prin aceasta, împiedica pe ucigaș să-și puie în aplicare asemenea intenție. Dar, cum spusei, n'o știam, așa că Vrajitorul Negru îmi răspunse, la observația mea:

— Trebuie să fi prezidat alt motiv la înlăturarea cadavrului. Ce mobil să fi împins pe asasin, după ce s'a descoperit crima, să se întoarcă încă odată, ca să care de acolo cadavrul? Pentru ce, dacă, după toate celea, n'ar fi la mijloc altă chestie misterioasă ? Aici e clenciul și vacs toată deșteptăciunea noastră. Să nu mai vorbim dar de afacere, căci ne batem capul de geaba. E mai cuminte să ne folosim de restul zilei ca să ne odihnim. Cine știe dacă nu vom avea nevoie în curând să ne punem în acțiune toate forțele noastre!

Roger avea dreptate și, de astă dată,

îmi prelungii somnul de după-amiazi dincolo de limită.

CAPITOLUL 2

Fix la șase plecarăm. Mister Kingston nu-și lăudase pe nedrept mașina. Era un vehicul excelent. Fără îndoială că drumul nostru n'avea să dureze mai mult ca patru ore. Vrajitorul Negru sta la volan, lângă Jim, cu harta automobilitică pe genunchi, indicând mereu traseul, pe când eu ședeam în fund, întins barosan.

Mașina de curse e, în deobște, deschisă. Vântul rece de Martie îmi sufla sdra-văn pe la urechi, așa că trebuii, foarte curând, să mă învelesc în cele câteva pături ce existau în automobil, în număr respectabil. Sburam, nu alta. Puțin după nouă, lăsarăm în urma noastră frumosul și vechiul oraș Stockroos. Incetul cu incetul, furăm, însă, siliți să micșorăm viteza, căci șoselele erau cam deteriorate. Afară de aceasta, era o seară foarte întunecoasă.

— Tot era mai bine să fi plecat după amiază! — îmi strigă Roger, căci mergeam acum numai cu douăzeci și cinci kilometri pe oră.

Un om pe care-l întâlnirăm pe șosea

ne îndrumă în altă direcție, căci, colac peste pupază, o luaserăm greșit. Aflăram că vom putea ajunge peste o jumătate de oră la casa portarului, care se afla la capătul aleii largi a parcului ce ducea spre castel. O ținurăm, deci, pe drumul indicat și — cum tocmai ațipisem puțin — auzii, deodată, în spatele meu, o pocnitură.

— A plesnit un cauciuc! — exclamai eu, sărind în picioare.

— Apleacă-te! Culcă-te! — îmi strigă Roger, o clipă în urmă ghemuindu-se și el jos.

Capul lui Jim dispăruse de asemeni, cu mâinile, însă, încleștate pe volan. Toate acestea nu se petrecură nici cu un minut mai de vreme, căci opt detunături răsunară una după alta și opt gloanțe suierară deasupra capetelor noastre. Automobilul, însă, întinse foarte repede o distanță între noi și necunoscuții agresori, astfel că puturăm iar ieși la suprafață.

— Un mic aperitiv, preludiu la noua noastră aventură, — zise Vrajitorul Negru, râzând inciudat. Bine, știm măcar, acum, cum stăm cu țara și ne vom păzi pielea. Simpatice, nu-i așa, moșulică? Castelul Windham ne primește cu salve de foc.

Moartea trecuse pe lângă noi. În depărtare sclipiră lumini și observăm, în curând, că ne apropiem de casa portarului. Oprim la poarta luminată a parcului, deoarece era încuiată. Portarul, un om bătrân, apărură, împreună cu un agent de poliție, care rămăsese, de bună seamă, de pază la castel.

— Mister Hamilton, mister Pallace, cu servitorul, nu-i așa? — întreabă portarul. Mister Kingston ne-a anunțat telegrafic sosirea dumneavoastră.

Așa dar, lui mister Kingston datorăm, după toate probabilitățile, primirea amicală de afară. Roger uitase să-i spuie că nu-i place să i se anunțe cu atare precizie sosirea. Fără să vrea, Kingston ne stricase mult. Portalul fu deschis și intrăm în parcul întunecos. Să tot fi durat zece minute cursa până, să zărim, în sfârșit, luminile castelului.

— Nu cumva să pomeniți ceva de atac, m'ați înțeles? — ne îndemnă Roger.

Cu puțin înainte de a coti pe rondul ce ducea la rampa castelului, auzii o plesnitură și înțândurare de geamuri. Sării în sus. „Par-brise“-ul automobilului fusese sfărâmat.

— N'are nimic, — mă liniști Roger. Cărmirăm și noi greșit.

Eu am mirosit, însă, că n'a fost așa,

dar că o spune întrădins, ca să nu mă alarmez. Dar de ce? Cine sfărâmasese geamul și cu ce o făcuse? Nu se poate să fi fost o împușcătură, căci, altfel, n'ar fi șezut Roger în fața, așa de senin și vioiu. Vreo piatră cumva? Foarte cu puțință ca această presupunere să fie exactă. Totuși, nu întrebai nimic, căci cunoșteam prea bine pe Hamilton; de altminteri, nici nu mi-ar fi răspuns... deocamdată.

Afară de aceasta, nici n'aș fi avut când să-i pun întrebarea, deoarece tocmai trăgeam la rampa castelului. Un ferior care veni fuga ne duse în vestibulul vast, elegant și bine încălzit. Acolo ne întâmpină Claud Towards, castelanul, rezemându-se greu în baston. Era o figură simpatcă.

— Amicul meu Kingston v'a anunțat, mister Hamilton, — zise el, fără niciun preambul. Vă mulțumesc că nu mi-ați refuzat concursul pentru deslegarea loviturii grele și misterioase care s'a abătut asupra casei mele.

Intrarăm într'o sufragerie mare, căptușită cu blăni de culoare închisă. Un cămin vechiu, alb, împrăstia o căldură binefăcătoare, dar și mai binefăcător fu, mai târziu, minunatul vin și gustarea caldă ce ni se servi, cu toată ora înain-

tată. Claud Towards ne ținu companie mută, tot timpul cât mâncărăm. Când golii întâiul pahar, mă gândii, fără voie, la spusele lui Randolph Kingston. Vinul era nespus de tare : nu e, deci, de mirare că n'a putut adormi în noaptea crimei. Pe de altă parte, interesul nostru pentru noul caz ne era atâtat în cel mai mare grad și abia de așteptam să mă văd odată la fața locului.

Cu Roger se petrecea același fenomen, așa că nu fui ținut multă vreme pe ghimpi.

— Mister Kingston — luă el cuvântul — mi-a povestit toate amănuntele asasinării nepotului dumneavoastră, așa că mi-e permis, cred, să-mi exprim dorința de a fi dus imediat la fața locului.

— Chiar acum, la ora asta? Nu voiți să vă odihniți mai întâi? — întrebă bătrânul, mirat.

— Ne rămâne suficient timp pentru odihnă. Eu doresc să-mi încep lucrul cât mai grabnic. Poate că ar fi doar să mi se arate, de acum, camerele în cari vom locui, ca să ne orientăm. Afară de asta, ții foarte mult să fim lăsați, eu și prietenul meu, absolut singuri și neturbați, câteva ceasuri, în sala de lectură, unde a fost omorât tânărul Russel. Sau poliția a sigilat camera aceea?

— Da, într'adevăr, mister Hamilton, dar am dreptul să vă permit să rupeți pecetea. Poliția locală a fost pusă în cunoștință cu sosirea dumneavoastră.

— Mulțumesc, mister Towards, dar încă o întrebare: afară de agentul pe care l-am găsit la poarta parcului, câți se află în castel?

— Afară de acela, numai unul, care are ordin să dea la fiecă oră câte-o raită prin castel.

— Bun! S'a rezolvat și asta. Poate sunteți așa de amabil să-l puneți în curent cu dorința noastră de a nu ne turbura nimeni în sala de lectură?

— Fiți sigur că voi face tot ce doriți.

Toward sună un servitor și, până să vie acesta, zise:

— Cunosc din reportagiile ziarelor miciile dumneavoastră particularități, așa că v'am destinat un dormitor comun în primul etaj, având alături un salon curățel.

Servitorul apărură și ne duse sus. În timpul acesta, bătrânul ne așteptă jos în vestibul. Ne înapoiarăm peste câteva minute.

Ne scoaserăm din geamantane tot felul de flecușete, de cari, eventual, se putea să avem nevoie, întrucât nu știam de

mai înainte ce avea să se întâmple la noapte.

Towards se duse el însuși spre sala de lectură. Roger deslipi cu băgare de seamă pecetea. Intrară.

— Comutatorul nu e reparat încă, așa că trebuie să ne servim de o lampă de masă, pe care o aducem din camera cealaltă, — lămuri castelanul.

Și o aprinse.

Sala spațioasă de lectură era, astfel, slab luminată, așa că firidele adânci din colțuri erau cufundate în penumbră.

Încăperea aceasta era și ea căptușită cu blăni până 'n tavan. Domnea într'însa o dezordine extraordinară; nu se schimbase, într'adevăr, nimic; până și scaunele răsturnate erau încă trântite la pământ.

— Aci zăcea bietul meu nepot, — zise Towards, arătând un colț întunecos de pe covor, pătat de sângele scurs.

Roger se aplecă peste pată, se ridică apoi curând și zise :

— De obicei, adică de cele mai multe ori, se găsește la fața locului câte-un obiect mărunț, neînsemnat, pe care-l uită autorul. Domnul comisar Beery, care era în fruntea comisiei judiciare, n'a descoperit așa ceva?

— Ba da: un muc de țigară, dar nu

aci în camera unde s'a comis crima, ci dincolo, lângă casa de bani. Era restul unei țigări de tipul „Galon“, de cari fuma numai administratorul Mitinsky, care a fost arestat.

— Aha! Și, în urma acestei descoperiri, bănuiala împotriva lui s'a accentuat.

— Negreșit.

— De! Găsesc dovada cam șubredă. Adică cum: n'avea administratorul permisiunea de a intra în cabinetul dumneavoastră de lucru, astfel ca mukul acela să capete o semnificație foarte inofensivă?

— Ba da; dar, în niciun caz, nu intra fumând.

— Totuși, se poate să fi aruncat mukul jos, când a intrat. Când a fost ultima dată la dumneavoastră?

— În ziua plății salariilor. Aproape în fiecare Vineri vine să ia bani pentru simbriile muncitorilor.

— Crima s'a săvârșit, însă, în noaptea de Luni spre Marți. Se face curățenie în camere în fiecă zi?

— Bine 'nțeleș, dar cele ce mă întrebați dumneavoastră au fost cântărite și de comisarul Beery. Vedeți dar, mister Hamilton, că, în ce privește arestarea administratorului, n'a fost de loc pripită.

Bătrânul rostise aceste cuvinte cu oarecare asprime. Cu toate acestea, Roger zâmbi discret și-l rugă să ne lase singuri. Towards se despărți de noi foarte amical, ne ură amabil „noapte bună” și se grăbi să se retragă. Ușa groasă, de stejar, cu sculpturi bogate, căzu ușor în țâțâni.

Eram singuri.

CAPITOLUL 3

Vrăjitorul Negru se plimbă, un răstimp, prin cameră, de parcă ar fi căutat ceva. Deodată, se opri și, înhățând, năvalnic, o scrumieră, zise :

— Archibald Russel a fost, totuși, aci în sala de lectură, în timpul spargerii ; uite, convinge-te și tu ! Am numărat muclele de țigară : sunt douăzeci și cinci ; nu se poate să fi fumat atâtea singur, între nouă și unsprezece. Afară de asta, colea, jos, e cutia în care au fost țigările.

— Ce categorie ?

— „Bengal”, un penny bucata. Aș vrea numai să știu cum a ajuns muclele de țigară „Galon” dincolo, în cabinetul de lucru.

— Administratorul trebuie să fie autorul crimei. Beery are, fără îndoială, dreptate.

— Și eu îți spun că nu e el. Dacă ar

avea Beery dreptate, apoi ne-am cărăbani de-aici mâine dimineață. Este, însă, altceva la mijloc, cu totul alte lucruri și, precum mă tem, foarte suspecte. Sau ai uitat cu totul împușcăturile de pe șosea?

— Adică ce, Roger : trebuie să aibă neapărat un amestec cu crima ? Nu se întâmplă destul de des ca automobile să fie atacate la drumul mare ?

— Da ? Ei atunci, te rog, citește bilețul ăsta, — replică Hamilton, scoțând din buzunar un petic de hârtie, murdar și mototolit. Nu ți-am spus, adineaori, adevărul, fiindcă știu că nu prea ai darul să-ți stăpânești enervarea. Nu eu am spart „par-brise”-ul, ci o piatră, care era înfășurată în mângălitura asta. Ia citește !

*Inapoiati-vă, dacă vă e dragă viața !
Castelul Windham e o afacere care ne
privește numai pe noi. V'am arătat pe
șosea că nu știm de glumă.*

Mă lămurii, de astă dată, asupra părerii lui Roger asupra situației și, totuși, nu eram cu totul dumirit. De ce se manifesta în modul acesta ucigașul, oarecum trădându-se ? De ce nu tăcea mai bine, cu atât mai mult că întreaga bănuială cădea asupra administratorului ?

Imi exprimai aceste obiecții Vrajitorului Negru, dar el dete numai din umeri.

— Poate să fie la mijloc o răzbunare, — zisei apoi, gânditor, — poate există cineva necunoscut nouă și care va fi având, deasemenea, o răfuială cu castelanul.

— Răzbunarea este ceva care poate împinge la prostii până și pe cel mai pervers criminal și o prostie fuse, cu siguranță, că ne-a atacat. Acum, firește, nu ne vom odihni până nu-l vom fi arestat. În orice caz, trebuie să fie un om pătimas, care nu e în stare să-și înfrâne setea de răzbunare, căci, altminteri, s'ar fi menținut în tăcere, așteptând să plecăm de-aci fără nicio ispravă.

— Și bietul administrator ar fi fost condamnat ! — exclamai eu, indignat.

— Firește ; totuși, o vom împiedica. Nu vom destăinui, însă, nimănui că noi am văzut mai departe decât camarazii dela poliție cari au anchetat.

Cineva bătu în ușă. Era Jim, care ne întrebă dacă avem nevoie de el. Roger îl trimise să se culce.

— Vom sta de veghe cu schimbul, — mi se adresă, apoi mie, — fotoliile sunt foarte comode. Deocamdată, însă, să ne apucăm de examinat în amănunt amândouă încăperile.

— Cum o fi fost transportat de aci cadavrul, — întrebai eu, — când ferestrele sunt cu gratii? Pe lângă aceasta, nu se observă pe nicaieri pete de sânge.

— Tocmai de asta mi-am frământat atâta timp mintea. Pe fereastră era cu neputință să iasă cineva, pe ușa de asemenea, căci slugile sunt pe-afară.

— Te gândești, cumva, la existența vreunei uși mascate?

— Evident. Am face, deci, foarte bine să ciocănim în pereți, cu temei, ca să fim, de altfel, noi înșine, feriți de vreo surpriză, la noapte.

Ne apucarăm numaidecât de lucru, căutând cu înfrigurare, astfel cum numai un Roger Hamilton înțelege să caute.

Veni întâi la rând sala de lectură, iar după aceea cabinetul de lucru, de alături. Niciun rezultat. Pereții nu dădeau nicaieri acel sunet gol, atât de cunoscut, care face să se presupună că e în partea aceea o scobitură. Căzu până și ipoteza că ar fi undeva un chepeng ascuns, o așa zisă trapă.

— Și, totuși, trebuie să existe o intrare secretă, — zise Roger, oprindu-se, cam enervat, lângă casa de bani spartă.

O examinează și eu. Era un produs din cele mai noi modele. Hoții se slujiseră

de suflători cu oxigen, după cum o denotau imediat urmele lăsate.

— Să ne înapoiăm în sala de lectură, — zise Roger, după câteva clipe de meditație.

Sezurăm sub lampa portativă, fumam și tăceam, fiecare preocupat de gândurile sale asupra straniilor peripeții. Adică, de fapt, eu mă luptam cu o strașnică oboseală. Contrariu de cele ce pățise Randolph Kingston, vinul făcuse asupra mea efectul unui narcotic puternic. Să tot fi trecut un ceas și mai bine, când auzii, deodată, pe Roger spunându-mi, surescitat :

— N'auzi nimic ?

Tresării. Intr'adevăr, era ca pe-aci să adorm. Roger își ținea capul aplecat înainte, trăgând cu urechea, și cu ochiul drept închis, iar pe fața sa se citea o încordare nespusă. Ciulii și eu urechile, dar nu izbutii să prind nimic.

— Da' ce auzi ? — șoptii, molipsit de surescitarea lui.

— A fost un șuierat imperceptibil. Momentan nu se mai aude, — murmură Roger, rotindu-și ochii, cercetător, prin cameră.

Și iată că, deodată, mă ridicai pe jumătate de pe fotoliu, căci tocmai răsunase la spatele meu, foarte distinct, un

șuierat ascuțit, asemănător cu acela al unui șarpe întărâtat. Roger fu, dintr'un salt, lângă mine ; ne uitarăm în direcția lămpii portative, căci de acolo părea să vie ciudatul șuierat. Uneori amuțea, dar revenea la scurte intervale. De unde, Doamne, să fi venind ?

Să fi fost, cumva, spaima de incidențele inexplicabile, sinistre, ceea ce făcu să mi se strângă, subit, inima ? De ce începură urechile să-mi vâjâe ?

— Roger... ce e... ce...

Și limba mi se împletici. Cătai îngrozit la Hamilton și-l văzui luptându-se, parcă, și el cu bizara amețeală... ridicând, apoi, pumnul și lăsându-l să se abată asupra lămpii. Să se abată ? Nu... ci mâna-i lunecă moale în jos, paralizată, după care pământul începu să se învâртеască cu mine, în capul meu era un haos, simțeam că mă prăbușesc și s'a isprăvit cu mine.

CAPITOLUL 4

Să se fi isprăvit cu noi, adică ? Nu, slavă Domnului ! Ne trezirăm amândoi aproape în același timp. De astă dată, chiar eu cel dintâi. Zăceam pe covor, iar Roger lângă mine. Pe fereastră licăreau primele mijiri ale zilei. O greață teri-

bilă amenința să-mi întoarcă mâtele pe dos.

— Roger... — horcăii eu.

El gemu un răspuns, după care se căzni să se scoale. Ii ajutai să deschidă fereastra. Aerul dimineții, care năvăli înăuntru, făcu minuni, înviorându-ne cel puțin într'atâta că ne fu cu putință, încetul cu încetul, să concepem iarăși un gând limpede.

— Mă Edward, — zise Hamilton, înapoiându-se în cameră, — suntem niște ageamii. Lampa portativă e aceea care ne-a stropit cu păcătoasa aia de substanță și noi am fost atât de blegi ca să ne interesăm special de ea.

Și, din câțiva pași, fu iarăși lângă lampa, care continua să ardă, și începu s'o examineze. O stinse, desșurubă becul, precum și postamentul, pe scurt, o desfăcu de tot; nu descoperi, însă, absolut nimic neaobisnuit. Clătina din cap și o puse la loc. Apoi, însă, brusc, scoase o exclamare scurtă și se aplecă peste covor. Când se îndreptă de șale, ținea în mână o bucată de sârmă conducătoare.

— Aș fi putut să mă scutesc de munca de a desface lampa, — zise el, edificat. Cât timp noi am zăcut zăpăciți la pământ, uite, au depărtat, cu multă grijă,

aruncătorul micuț de gaze, cu care ne-au năucit.

— Cine ?

— Asasinul, firește.

— Dar atunci nu poate să fie decât unul care locuiește aci la castel. Și cum o fi pătruns aci ?

— A venit pe un drum misterios, pe care, din păcate, nu-l cunoaștem încă. Convinge-te și tu, te rog : ușile sunt încă și acum ermetic încuiate, iar cheia se afla în...

— A pierit ! — exclamai eu, căci Roger se oprise în mijlocul frazei.

— Nu, asta nu, dar iată ce găsi în buzunarul meu.

Și Hamilton scoase un bilet.

— Un nou avertisment, — zise, parcurgând rândurile.

Biletul, conținea doar cinci cuvinte :

Al doilea și ultimul avertisment.

— Așa dar, adversarul nostru ne-a adormit numai ca să ne dovedească pe deplin cât e de puternic și că amenințările-i sunt serioase.

— Plecăm, vasăzică ? — zisei eu, necăjit.

— Să-ți fie rușine, Edward ! Am dat noi vreodată bir cu fugiții ?

— Nu. Sincer mărturisind, îmi fu, cu ade

vărat, rușine de acest acces de slăbiciune; dar, orice s'ar zice, castelul ăsta era destul de sinistru.

— Nu vom spune nimănui nici pățania noastră de peste noapte, — zise Hamilton, închizând fereastra și înșurubând la loc părțile componente ale lămpii. În orice caz, ne aleserăm cu o nouă învățătură : aceea că nu putem fi în deajuns de șireți. Numai pe Jim îl vom pune în cunoștință, căci e cu putință, ca tot el să ne ajute să ieșim din chichion. Bagă de seamă: numai așteaptă surprize urâte de tot.

Așa se și întâmplă și, de asta, fu vinovat numai și numai cotoiul cel negru, cel cu bucata de cârnat în gură... Dar stați... să n'o pornesc razna, ci s'o iau pe îndelete, ca și cititorul să poată urmări tot firul.

CAPITOLUL 5

O cafea de o tărie rară, niște coniac și plimbarea la aer liber ne insuflaseră, în dimineața aceea, o sprinteneală minunată. După dejun, Claud Towards ne trimise câteva rânduri prin cari se scuza că se simte prea sdruncinat ca să iasă din cameră. Am impresia că lui Roger nu i-a părut de loc rău, căci tocmai această lipsă ne îngăduia o libertate mai

mare în mișcări, dezlegându-ne de orice considerație de politeță. Și chiar că nu pierdurăm timpul, ci ne folosirăm cu temei de el, cotrobăind prin tot castelul, străbatându-l în lung și'n lat, întinzându-ne investigațiile până dincolo de parc... totuși, fără succes.

— După masă mă odihnesc, că m'am săturat de atâta hârșâială, — zisei eu lui Roger, la masa de amiazi.

El dete din cap, distrat, împingând farfuria încolo. Când Vrajitorul Negru nu mănâncă, apoi e la mijloc o cauză binecuvântată și anume atunci când nu poate înainta nici cu un pas într'o chestie care-l preocupă, cum era aci de pildă. Eu, de asemenea, eram foarte deprimat. Nu descoperisem, înainte de amiazi, nimic, dar absolut nimic; nu întâmpinasem nimic care să bată la ochi și, totuși, ucigașul, care era și protivnicul nostru, trebuia să fie în preajma noastră. Iți venea, pur și simplu, să disperi.

Mă tolăni la urmă, amărît, pe divan și adormii pe dată. Mă deșteptai două ore după aceea, dar când mă uitai, să dau de Roger, constatai că a dispărut. Te pomenesti că nici n' adormit, ci, cotorosit de prezența persoanei mele, o fi pornit singur pe câmpul de războiu. Pe unde s'o fi aflând? În care parte?

Sării în picioare și mă grăbii să ies. De precauțiune, mă dusei încă odată în sala de lectură. Atmosfera era îmbibată de aroma unui tutun fin, care-mi denota că, într'adevăr, Roger fusese aci de curând. Alergai în parc. Întâlnind un servitor și întrebându-l de Hamilton, mă informă că-l văzuse, de puțin timp, ducându-se în spre golf. Ce să fi căutând acolo ? Nu cumva, de astă dată, nu mai socotea cu totul exclus ca să fi fost aruncat în apă cadavrul lui Russel ?

O luai și eu fuga spre mal. Imi trebuî, pentru asta un ceas întreg. Malul e neobișnuit de râpos, plin de crăpături și acoperit cu brazi piperniciți. Căutai în nisip amprentele picioarelor lui Hamilton, dar nu le zării pe nicaieri. După aceea, mă cățarai pe o lespede de stâncă, din apropierea mea. Nu era înaltă, ci doar de cinci metri, și valurile cari se rostogoleau spre țărm mă stropeau în obraz cu spumă.

În împrejurări normale, aș fi tulit-o de grabă ; acum, însă, mă reținea ceva ce descoperisem pe stâncă. Erau niște pete negre, pe cari le recunoscuî îndată a fi urme de sânge, ce se uscaseră. Nu ținui, dar, seamă că mă muîam, încetul cu încetul, până la oase și examinai stâncă cu deamănuntul. Ajunsei foarte

curând la convingerea că avusesem dreptate. Fără îndoială că, de aci, de pe stânca asta, fusese asvârlit în apă cadavrul lui Archibald Russel.

O, cât aveam să regret amarnic concluziile mele pripite, ce repede mi-era scris să recunosc că a fost încă odată o prostie fără de pereche să caut, fără grijă, alte urme, nesuspectând întru nimic locul! Mă pomenii, deodată, căzând în apă, nu din greșală, ci datorită unei lovituri ce-o căpătasem în cap, pe la spate. Deasupra mea răsunară niște hohote de râs. Apa rece contribui ca să rămân în simțiri, așa că încercai să înot repede spre mal.

Văzui însă, atunci, înaintea mea ceva îngrozitor, ceva înfiorător. Două mâini omenesti se înălțară din valuri. Erau mâini de mort... poate ale răposatului Russel, care fusese omorât. Constatai, însă, că sunt ale unei ființe vii, că dibue după mine și apoi, dintrodă, scufundându-se din nou. În același timp, mă simții apucat, cu o forță de fier, de glezne, așa că eram incapabil să mai fac vreo mișcare de înot.

De sigur că mâinile celea... sinistre, înfricoșătoare, se încleștaseră de mine, numai ele trebuie să mă fi ținut așa de strâns. Fulgerător îmi trecu prin minte

îdeea aceasta. Mă sbătui cu disperare, dar de geaba. Mă trăgeau tot mai la fund, în abisul negru, nesigur, și cred că, pentru întâia oară în viața mea, mi s'a întâmplat să-mi pierd, de groază, cunoștința.

Cât a ținut aceasta, nu știu. Când mă deșteptai, în viață însă, iar nu pe lumea cealaltă, mă aflam într'o groapă întunecoasă, infectă, plină de noroiu, unde nu eram în stare să disting nimic din juru-mi. Spaima mi-era încă înfiptă în oase și părul mi se făcu din nou măciucă, la amintirea cursei funebre în abis. Eram, oare, cu adevărat, pe undeva, în fundul golfului?

Esclus! Așa dar, mă expediaseră doar, pe acest drum mai mult decât lugubru, într'o carceră necunoscută. Cine? Sceleratul, singurul om care reușise, până astăzi, să inducă în eroare, relativ îndelungat timp, până și pe un Roger Hamilton. Dar cine era acest scelerat? Auzii, deodată, deasupra mea, voci și destul de clar chiar. Vorbeau tot englezește, dar o englezească yankee.

— Ne cade el foarte curând în căpcană, da... da, foarte curând. Să așteptăm numai până se întunecă, — zise unul.

— N'o să fie așa de idiot ca prietenul său, stâlpul ăla de telegraf.

Stâlpul de telegraf? Adică eu! Așa dar, cellalt care urma să cadă în capcană era Roger. Continuai să ascult cu încordare, deoarece, din motive necunoscute, cei de sus începură să vorbească în șoaptă. În orice caz, erau doi: observai numaidecât.

— Crezi că n'o să cadă în capcană?
— zise iarăși unul.

— Nu chiar așa de ușor, — i se răspunse. Poate, însă, îl înhățăm noaptea în sala de lectură. Fiind singur, nu prezintă pentru noi nicio primejdie. Ii retezăm noi ghiarele. Mie nu-mi place să târăgănesc, ci s'o taiu scurt. Peste trei ceasuri e miezul nopții.

Cine erau netrebnicii ăștia și pe unde or fi fiind pitiți? Oricum, știam acum că era nouă seara sau aproape. Când mă prăvălisem în apă, să tot fi fost cinci după amiazi. Așa dar, voiui fi stat leșinat patru ore în șir.

Datorită nețarmuritei surescitări, n'observasem deocamdată, că hainele mi-s leoarcă. Tremuram, acum, de frig, de mă pătrundea până în oase. Frumoase perspective erau acestea. Dacă scăpam, cu adevărat, și de astă dată teafăr din gropa asta blestemată, apoi mă aștepta

cu siguranță o pneumonie cu toate consecințele ei. Uitai să menționez că nelegiuții nici nu socotiseră să mă lege. De aci se poate judeca perfect ce siguri erau ei că n'am cum să le scap. Mă sculai și dibuii în jur. Carcera mea era rotundă și, pe cât puteam aprecia eu, avea un diametru de cinci metri. Pereții, dealungul cărora mergeam, tot pipăindu-i, ca să mă orientez, erau umezi și lipicioși, de-ți pricinuiau scârbă. Mă aflam, cuva, sub apă? Nu: era cu neputință.

Roger rămânea speranța mea. El trebuie să fi observat de mult lipsa mea și m'o fi căutând. Cum să-i vie, însă, ideea că am apucat pe un drum straniu, obscur, care nu mă poate duce decât la pieire? La constatarea aceasta, nădejdea că aș putea fi salvat mi se spulberă cu totul. De atâta frig, devenisem sloiu de gheață și, ca să mă mai încălzesc, începui să alerg de colo până colo, ca un cal de curse. De, ce era să fac! Și asta tot pe lângă perete, umblând în cerc, ca într-o arenă de circ. Când se întâmpla — și aceasta destul de des — să greșesc în întuneric și să mă izbesc cu capul de perete, căutam să nimeresc iarăși linia curvenită și să-mi reiau trapul pe curba corectă.

— Tot alergând mereu prin închisoarea subterană, mi se încălziră, încetul cu încetul, oasele și, atunci, când nu-ți mai e frig și nici prea flămând nu ești, începi să nutrești noi speranțe. Așa fu și cu mine. Continuam să alerg de zor, de jur împrejur, ca la călușei. Dar răbdare! N'avea să-mi fie întruna cald, căci numai ce veni furtunul care să stingă jarul din mine, sub forma unei voci, de deasupra mea. Dacă vreți să fiu sincer, eu m'am și așteptat la aceasta.

— Ei, băiete, potolește-te! Altfel, te găuresc cu câteva alice, ca pe un iepure! — auzii deasupra capului meu. (Și, în același timp, pocni ceva: un sunet ce-mi lămuri că a fost despiedicat un revolver). Răbdare, puiule! În curând va veni cineva să-ți ție de urît, acompanyându-te, ca tovarăș credincios, în călătoria veselă către lumea cealaltă, căci în curând va debarca și cellalt copoiu în umezeala în care te bălăcești.

Sus, sclipi o licărire produsă de o deschizătură. Era un chepeng, care, din păcate, nu fu crăpat destul de larg ca să pot distinge pe dușman. Pac! Se închise iarăși și, de voie, de nevoie, îmi suspendai alergătura. La urma urmelor, mă încălzisem îndeajuns, iar dacă m'o răzbi din nou frigul, n'aveam decât să recurg

încă odată la câteva mișcări cu brațele și picioarele.

O, ce n'as fi dat să am un coniac! Stam, dar, deocamdată, tăcut, încercând, încă odată, să meditez asupra locului unde mă aflu. Oare criminalii vor fi apucând și ei pe drumul acesta neplăcut prin apă ca să ajungă în ascunzătoarea lor? Tot ce se putea, dar nu mi se părea chiar așa de probabil. Deobște, o vizuină de vulpe are mai multe ieșiri; fără îndoială că și aci era tot așa. Frământările mele nu dădură, însă, niciun rezultat, nu rodură în niciun fel. Imi dăduseam că singur nu voi fi în stare să desleg niciodată problema aceasta. Dar Roger? Cădea-va și el în ghiarele bandei? Dacă așa avea să se întâmple, apoi adio cu această minunată lume: eram meniți să ne despărțim pe veci de ea.

CAPITOLUL 6

Poc! Ce fuse asta? Tresării speriat din amorțeala în care căzusem. Un obiect greu, asemănător cu un sac, se prăvălise cu toată puterea peste mine. Dar nu era un sac, căci simții imediat ceva cald, viu. O, Doamne, era.. da, nu se putea să fie decât un om! Roger...? Simții o junghietură prin inimă, la acest gând.

Deasupra mea răsunau niște hohote

de răs, pe cari le cunoşteam prea bine, căci tot pe ele le auzisem, atunci când mâinile blestemate mă smuciseră sub apă. Era un răs ce trăda un triumf sălbatic şi care mă lămuri întru totul asupra teribilei certitudini. Omul care se ridică lângă mine, cu o ocară rostită încet, nu era nimeni altul decât Roger Hamilton.

— Ei, cine-i aici? — îmi răsună la ureche o voce bine cunoscută.

— Roger..! Tu?

Acesta fu singurul răspuns ce fui în stare să-l dau.

— Vasăzică tu eşti, moşulică? Te găsi, deci, în sfârşit.

— Nu te bucura prea mult, căci nu mai ieşim de-aicea vii, s'o ştii dela mine, — şoptii eu, agitat.

-- Vedem noi! răspunse el, flegmatic.

— Te admir, Roger. Tu nu erai cât pe aci să înnebuneşti ca mine, când mâinile celea îngrozitoare te-au tras la fund? Cum de-ţi mai arde, acum, de glumă?

— Mâini... fund? Nu pricep boabă din ce-mi torni tu colea. Nu m'a tras nimeni: dar, ce-i drept, mă pocni unul pe la spate, în scăfârlie, de mă rostogolii jos.

— In apă, nu-i așa? Vasăzică, fuseşi

și tu la stâncă și văzuși balta de sânge?

— Ei Edward, mi se pare că nu ești sdravăn. Nu, scumpule, n'am avut nimic de-aface cu apa, ci m'am prăbușit în afurisitul ăla de turn, cel vechiu, pe care-l descoperii într'un colț al parcului. E de vreo douăzeci de metri înălțime și, după cum ne indică subterana asta, e și mai adânc.

— Desigur, e sub luciul golfului Wash.

— Da? De ce nu, adică, sub oceanul Atlantic? — mă luă Hamilton peste picior. E exact ce spuneam adineaori: a început să-ți cânte greierii la căpățână.

— Ascultă Roger, nu mă zeflemisi, căci, dacă ai fi trecut prin ce am trecut eu, n'ai mai sta de brașoave. Dar, te rog, nu mă mai ține ca pe ghimpi și povestește-mi mai bine, de-a fir a păr, pățania ta și cum de-ți veni ideea să te cațeri în turn.

— E o chestie lungă. Mă cățărâi sus, fiindcă nu mi se părea acolo lucru curat și motivul mi-l dădeai al naibii ăla de cotoiu negru, cu bucata de cârnăț în gură. Și era încă de cârnăț de ăla grosu', zis „debrețin“, de-ți lasă gura apă, când ți-l aduce prăjit chelnerul.

— Măi Roger, acum încep eu să mă îndoiesc că ești în toate mințile. Ce tot

îmi balmăgești acolo de un cotoi și o bucată de „debretin“?

— Ehe, e așa cum îți spusei. De altminteri, putem constata că și raportul tău și al meu coincid, așa că suntem amândoi în toate mințile. Să lăsăm, deci, gluma la o parte! Ai perfectă dreptate când socotești situația noastră de acum ca extrem de critică.

— Faci dar haz de necaz?

— De astă dată, negreșit și, vorba lui Hamlet: „A fi sau a nu fi?“ Asta e și cu noi. Moartea plutește deasupra capetelor noastre. Să ne lipim, deci, unul de altul, căci n'aș voi ca ticăloșii ăia doi de sus să ne audă.

— Spune-mi mai bine dacă știi, în sfârșit, cine sunt cei doi mârșavi. Eu nu i-am văzut încă la față.

— Nici eu. Când mă pocniră în țeasă, o făcură pe la spate și tot pe la spate îmi dădură cu piciorul, când mă prăvăliră aci jos. Mă tem, totuși, că vom avea în curând de furcă cu ei, chiar mai mult decât am dori-o. Dar ascultă acum:

„După-amiazi, nu știu ce era, dar nu mă trăgea de loc la somn, așa că mă cărai pe nesimțite. Intrați, întâi, în sala de lectură, după aia hoinării prin parc, așa, fără nicio țintă, și trecuse de cinci jumătate când eu eram încă pe drum.

Deodată, mă pomenii în fața vechiului turn dărăpănat, care, așa cum se înalță în mijlocul parcului, în partea lăsată în părăsire, are un aspect romantic. Pe scurt: îmi provocă interesul și-mi plăcu excepțional de mult, așa că șezui pe un buștean și stătui să-l contemplan. Și văzui atunci un motan negru.

„Ieșea alene și mlădiindu-se cochet, dintr'o deschizătură a turnului, încolăcindu-se pe lângă o muche de zid până la o cracă mai răsărită a unui castan bătrân, pe care se coborî. Puțin după aceea, veni să-mi ție de urît, tot gudurându-se pe lângă mine și torcând. Crezui, la început, că are un șoarece în gură; observai, însă, spre marea mea mirare, că sunt greșit. Nu era șoarece, ci o bucată de cânat, și caldă încă, cum constatai pe dată.

„De unde venea cu ea? Din turn, nici vorbă, asta o și văzusem, dar acolo înăuntru nu era nicio mezelărie. Era cu puțință să fi și avut cânatul în gură, când s'a cățarat pe turn, și să-l fi luat din bucătăria castelului. Imi dădui, însă, în curând seamă că presupunerea aceasta nu putea fi exactă, căci bucătăria e la o distanță de vreun ceas bun de turn și, pe vremea asta friguroasă, cânatul s'ar fi răcit de mult. Așa dar, îl târise afară

din turn. Firește că aceasta îmi dădea de gândit. Unde există cârnați calzi, trebuie să fie și oameni cari îi prepară și consumă. Prin urmare, era cert, pentru mine, că turnul adăpostește născătorii locatari și, la concluzia aceasta, mi se luă, parcă, o perdea de pe ochi.

„Înțelesei dintrodă, unde stă ascuns misteriosul nostru adversar. Deoarece nu găseam timpul potrivit să mă cațăr chiar în momentul acela sus, ca să mă îndrept, spălai, deocamdată, putina, din prudență, amânându-mi vizita pentru la noapte. Reintrând în castel, care nu-mi fu mirarea, constatând că dispăruseși? Timpul se scurgea, se făcu opt și, apoi, nouă și tu tot nu apăreai la suprafață. În cele din urmă, mă năpădiră temeri asupra acestei lipse a tale, și pornii, împreună cu Jim, în căutarea ta.

„Imi ziceam: dacă ți s'a întâmplat cu adevărat ceva, apoi nu se putea decât să fi căzut în mâinile criminalilor și, deoarece șocoteam că știu unde le e vizuina, pornirăm în pas gimnastic spre vechiul turn. Luaserăm cu noi niște funii. Cum ajunserăm acolo, Jim rămase jos, iar eu apucaii pe drumul pe care mi-l indicase cu atâta precizie cotoiul negru. Lunecai pe craca despre care-ți menționai adineaori, până ajunsei la

marginea superioară a turnului. Nu mai are niciun acoperiș. Atâta mai putui constata, când mă pomenii cu o lovitură în tidvă și mă prăvălii în abis. Cam asta-i totul, frățioare.

— Dar cu Jim ce s'a făcut? — întrebai.

— Nu știu, dar probabil că l-au cotonogit și pe el. Dar ia povestește-mi și tu pe scurt cum de-ai picat în căpcana asta.

O făcui, cât mai pe larg, totuși, și, de astă dată, Roger nu mai râse de pățania mea. Dimpotrivă, când terminai, rămase tăcut, așa că-l întrebai, neliniștit:

— Ce-i cu tine?

— Ce să fie, Edward? — îmi răspunse cu glas cam tărăgănat. Nu mai am nicio speranță în vreo salvare: la convingerea aceasta am ajuns, după cele ce-mi povestiși.

— Cum asta?

— De! O s'o constăți și tu, din păcate, prea curând. Nu mă mai săcâi cu întrebări, căci ar fi să te chinuesc dacă ți-aș spune ceva mai dinainte.

— Cu alte cuvinte, tu miroși cam ce au de gând cu noi?

— Nici nu e așa greu de ghicit, în special de când știu cum ai căzut tu în căpcană.

— În cazul ăsta, știi încă odată mai mult ca mine, căci, îți spun drept, mie-mi sunt unele lucruri nu tocmai lămurite. De pildă, cum venii eu aci? Turnul, cum spuseși tu, se află în parc, pe când eu am fost asvârlit de pe o stâncă în apă și niște mâini m'au smucit, apoi, până la fund. Crezi, adică, tu că au voit numai să-mi facă o baie, iar apoi m'au târît iar afară, pe uscat.

— Puteau să se scutească mișei de acest ocol. N'au făcut ei cu tine multe ceremonii, așa că ai ajuns aci prin apă... pe același drum pe care, după calculele mele, se va apropia în curând moartea, să ne secere.

— Brr, Roger, vorbești cu sânge-rece despre lucruri așa de serioase. În ce mod îți reprezinți tu sfârșitul nostru?

— Să nu vorbim de asta, ci mai bine să ne așternem pe lucru. Poate că tot există o cale pe unde să ieșim. Din nefericire, s'a pierdut de geaba atâta vreme prețioasă.

— Și ce vrei să faci?

— Nu știu încă, dar observ abia acum că am la mine lămpița mea de buzunar. Uite-o!

Și, într'adevăr, scăpără o lumină slabă, care, însă, era deajuns ca să ne orienteze. Carcera noastră era rotundă, după cum

mai stabilisem odată, și diametrul de cinci metri era întrucâtva exact.

— Câți bieți oameni n'or fi pierit aci, în mod îngrozitor, odinioară, în vremurile de demult! — zise Roger.

— Cum asta? — întrebai, agitat.

— Uite, Edward, vezi colea placa ceea de fier?

— O văd, negreșit.

— Ei bine, nu pot să-ți spun mai mult. Dea Dumnezeu ca să rămâie închisă!

Imi dădui atunci, dintr'odată, seamă de tot și nu fui în stare să răspund nimic, căci, trasă ca de o mână invizibilă, placa de fier se ridică încet... de o încetineală înfiorătoare, făcând să se caște, încetul cu încetul, o gaură întunecoasă, cu de trei sferturi de metri înălțime și lărgime.

— Fuga în ea! N'avem încotro. Poate că tot răzbim. Până să tragă sus stavila din spre golf, pot să mai treacă vreo cinci minute! — zise „Vrăjitorul Negru“, mistuindu-se în deschizătura ce se formase.

O luaî orbește după el, în goană, știind prea bine că de iuțeala noastră depinde totul. Deși fugeam, însă, dornici să scăpăm cu viață, eram totuși strașnic de împiedicați de faptul că trebuia să umblăm încovoiați... pe un drum ce nu voia

să se mai sfârșească. Deodată, Roger, care mergea înaintea mea, exclamă :

— Apa...

— Suntem pierduți...

Dar eram, oare, cu adevărat? Reușivor sceleratii să ne înece aci, în gaura asta îngustă, ca pe niște șoareci?

— Inghite aer! — îmi strigă Hamilton.

O făcui, nici cu o clipă mai de vreme. Roger mă înhăță, mă ținu strâns și mă târî înainte. În același moment, niște puhoie de apă năvăliră spre noi, amenințând să ne smulgă înapoi pe drumul pe care veniserăm. Ne proptirăm cu toată forța în perete, târîndu-ne înainte, înfruntând anevoie torentul. Galeria se umplu, însă, în curând, până la margine, așa că nu mai rămăsese nicaeri niciun spațiu de unde să poți trage o gură de aer.

Ne luptam pentru viață, cu respirația reținută. Deși lupta aceasta aprigă nu dură decât câteva secunde, totuși mi-e cu neputință să vă descriu ce am suferit în acest scurt răstimp. Ajunserăm la cealaltă deschizătură. Văzui, deodată, pe Roger lăsându-se în jos. De ce? Terminase, oare, mai de grabă decât mine provizia de aer?

Intr'o sforțare disperată, mersei pe di-

buite înainte și, pentru o clipă, inima încetă să-mi bată. Nimerisem, cu mâinile, într'un grilaj de fier, care ne astupa drumul. De aceea, dar, ciudata manevră a lui Roger. Nu mai aveam aer. Smucii, ca un nebun, de grilaj, dar forțele mi se iroseau, față de presiunea apei. În ultimul minut, Roger se reculese și-mi sări într'ajutor. Dar ce fuse asta? Dincolo de grilaj apărură două mâini omenesti, cari desghiocară, cu o putere de necrezut, drugii. Ajutarăm și noi, în-suflețiți de nou curaj, ne strecurarăm prin deschizătura ce se formase, ne avântarăm în sus, spre suprafața apei, și, după aceea, îmi pierdui cunoștința.

CAPITOLUL 7

— Dacă nu-și vine curând în fire, vom fi nevoiți să-l transportăm noi.

Cuvintele acestea îmi răsunară lămurit în ureche. Sării în picioare.

— Roger... Jim! — exclamai eu.

— În sfârșit, Edward!

— Am scăpat, vasăzică? Dar cui aparțineau mâinile? — îngânai eu, încă aiurit.

— De astădată, erau ale bravului nostru Jim. Alea pe cari le văzuși tot astăzi aparțineau unuia dintre criminali.

— Dar cum de i-a fost cu puțință lui Jim să găsească acest canal?

— Jim fusese, de asemenea, atacat și legat în parc, nu mult după mine. Totuși, reuși, după mare trudă, să se dezlege și să tragă cu urechea la ce vorbeau cei doi monștri. Care nu-i fu spaima, aflând ce ne așteaptă! Ca să alerge după ajutoare, era prea târziu. I-ar fi răpit, pe puțin, un ceas și jumătate. Era dar nevoit să lucreze el singur.

„Din convorbirea ticăloșilor, știa că stăvilarul se află sub mal, în mica îmbucătură a golfului, și anume sub o stâncă. Porni, deci, într'acolo și sări în sus, în căutarea capacului de fier. Slavă Domnului, îl găsi foarte repede; totuși, nu era în stare să-l tragă în sus. Probabil că în turn se va fi aflând un mecanism, cu ajutorul căruia se poate ridica stăvilarul de lângă stâncă.

„Scufundându-se încă odată, Jim observă că fusese deschis capacul și că apa năvălea în torente pe zăgaz. În același timp, zări cu spaimă și grilajul de fier. Încercă să îndoiaie fiarele, dar nu izbuti singur. Bietu' băiat trecu, din cauza noastră, prin clipe de chin groaznice. Pe lângă asta, trebuia mereu să iasă la suprafață, ca să tragă câte-o gură de aer. Când se scufundă, apoi, încă odată, ne

văzu pe noi la grilaj, ceea ce-i însuflă puteri de uriaș și, întrucât îi dădurăm și noi o mână de ajutor, reușirăm să ne salvăm, precum știi. Jim te pescui, apoi, leșinat din valuri, iar în ce mă privește avui încă putere destulă să înot până la mal.

Ceasornicul din turnul castelului bătu din depărtare ora unu noaptea.

— Haideți! N'avem vreme de pierdut!
— îndemnă Hamilton, făcându-ne semn să-l urmăm.

Și o apucă spre ruinele turnului.

— Zidurile alea vechi mai au o intrare, afară de cea de sus. Din păcate, n'am descoperit-o, deoarece e acoperită de iederă deasă, — explică Vrajitorul Negru, când ajunserăm. Rămâneți voi în urmă!

— Vrei, cumva, să intri iar? — întrebai eu, speriat.

— Da, dar singur. Nu se poate altfel. Tu rămâi cu Jim afară. Trebuie, cu orice preț, să aflu dacă mizerabilii mai plănuiesc vreo mârșăvie împotriva castelului. Poate e chip să iscodesc ceva important. De altminteri, poți fi fără grijă! Cei doi cred absolut siguri că s'au coto-roșit de mult de noi și nici prin minte nu le trece că s'ar putea să fie spionați.

Și, într'adevăr, Roger se pregăti să pășească în turn. Încercai încă odată să-l

rețiu, dar zadarnic. Dispăru în întuneric, răsând încet. Jim cu mine rămăseserăm să-l așteptăm. Răbdarea noastră fu pusă la grea încercare și neliniștea mea creștea din clipă în clipă. Cum auzii bătând de două, mă cuprinse frica. Nu voii să mai stau, ci țineam să scotocesc și eu prin turn. Jim, firește, mă însoți. Cum tocmai deschideam binisor ușa veche și putredă, numai ce mă pomenii cu Hamilton.

— Fuga, la castel! — șopti el zorit.

Și, fără să ție seamă de întrebările mele, o porni înainte. Străbăteam de-a-curmezișul, în goană sălbatică, pajistile... Roger mereu în frunte. Băturăm într-o jumătate de oră un record, de care orice sportiv ar fi putut fi mândru, căci gândiți-vă numai prin câte peripeții obositoare trecuserăm. Castelul era, totul, cufundat în întuneric. După ce răsufiarăm câteva minute, ne furișarăm înăuntru.

— În sala de lectură! — șopti Roger.

— Da' ce cauți acolo? — replicai eu repede.

— Nu întreba! Nu e vreme acum de asta, căci vor fi în curând acolo.

— Era cineva după noi?

— Asta nu, nici n'au nevoie, căci tipii cunosc un drum mai bun și mai scurt.

— Vasăzică, ai dibuit secretul?

— Da, în sfârșit. După cum am bănuț exact, există o galerie subterană, care duce din turn către castel.

Hamilton dete de perete ușa sălii de lectură și aprinse lămpia-i de buzunar. O clipă în urmă, însă, sări înapoi, cu un răget, deoarece între cele două rafturi imense de cărți, acolo unde zăcuse, în noaptea crimei, cadavrul lui Archibald Russel, se căsca în perete o deschizătură neagră.

— Ne-au sburat! — exclamă Hamilton, făcând la iuțeală stânga 'mprejur.

Și ne îndemnă din nou:

— Repede... repede sus... dacă... dacă..!

Nu înțelesei restul, căci se și făcuse nevăzut.

Alergai după Roger, care străbătea ca vântul vestibulul și, urcă, scara, sărind câte două-trei trepte deodată. Jim, cu mine, găfâiam după el. N'ajunserăm, încă, la primul prag de scară, când un tipăt de panică răsună sus, urmat de un strigăt strident și un pocănit lung și foarte sgomotos. În același timp, auzirăm găfâitul unor oameni cari se încăieraseră. Mă oprii, fără voie, un moment.

— Tu... Archibald? Slavă ție. Doamne! Aceste cuvinte, pline de consternare,

fuseseră rostite de castelanul Claud Towards.

Archibald? Ce însemna aceasta? Intre acestea, îmi reluasem cursa și ajunsei la primul etaj. Văzui pe Roger luptându-se dârz cu un tânăr elegant, în timp ce Jim înșfăcase pe un al doilea. Jos, pe pământ, se răsucea, gemând, agentul care fusese lăsat de pază în castel, iar bătrânul castelan, galben ca un cadavru, numai în cămașă de noapte, sta rezemat de ușa camerei sale de culcare, cătând țintă, cu privirea rătăcită, murmurând cuvinte neînțelese, la scena de pugilat.

Eram gata să alerg într'ajutorul lui Roger și Jim, când strigătul unei femei mă făcu să întorc în același moment capul.

În fața mea se afla fiica stăpânului, miss Paulette.

— Archibald Russel... un ticălos! O, am bănuit-o eu... am știut-o! — murmură ea, în sughițuri de plâns.

Se împletici, aproape să cadă, dar nu putui sări s'o susțin, căci Roger și Jim abia de pridideau, în sfortarea de a doborî pe adversari, cari agitau cuțitele, sbătându-se să-i înjunghie. Le sării, deci, la iuteală într'ajutor, astfel că Hamilton izbuti, în sfârșit, să se desprindă și, cu

o minunată lovitură de box, să culce la pământ pe cel tânăr.

Un protivnic fiind, astfel, scos din luptă, izbutirăm, în cele din urmă, să devenim stăpâni pe situație. Cei doi răufăcători fură pe dată legați. Roger se interesă, în primul rând, de agent, care continua să se răsucească la pământ, tot scâncind. Constată că nu e rănit, dar avea dureri teribile la stomac, din cauza pumnilor ce le primise în regiunea aceea.

— Dar ce e cu mister Towards, Roger? De ce roști numele celui ucis? — întrebai eu, răsufând din greu.

Hamilton n'avu când să-mi răspundă. Se avântă tocmai la timp ca să prindă în brațe pe Claud Towards, care era gata să se prăbușească. Servitorii, cari stăteau de jur împrejur și tremurau, îl transportară înăuntru în cameră.

Miss Paulette, însă, nu se urnea încă din loc. Pe figura-i frumoasă, dar palidă, se oglindea scârbă, oroare, și, proptindu-se în ușa camerei tatălui ei, nu-și deslipea ochii de pe cei legați.

— Dar ce e cu ea, Roger? — șoptii eu.

Vrăjitorul Negru făcu doar un gest de enervare, după care se apropia de cel tânăr, care, ghemuit, gemând ca o fiară sălbatică, zăcea pe podea și smucea de funii, tot scrâșnind din dinți.

— Nu te mai trudi de geaba, Archibald Russel! — zise Roger cu răceală. Multumeste Creatorului că lucrurile au luat întorsătura aceasta și am reușit, cu toată strategia dumitale să te prind. Te-am scăpat astfel de călău, căci, fără acțiunea mea, ai fi fost astăzi autorul a trei omoruri. Așa însă, te vei alege, numai pentru tentativă de asasinat și spargere, cu câțiva ani de pușcărie, cari îți vor fi de mare folos.

Archibald Russel! Cum să pricep toate acestea? Gândurile mi se încâlceau; nu înțelegeam absolut nimic. Roger se adresase sceleratului acestuia cu numele „Russel”... în cazul ăsta, nu putea fi decât nepotul lui Claud Towards. Dar Archibald Russel murise, fusese ucis! Băltoaca de sânge din bibliotecă, expunerea lui Randolph Kingston erau doar fapte reale. Existau, oare, doi oameni cu acest nume? Cu neputință. Dar nu rostise, a-dineaori, și Claud Towards cu oroare nespusă, numele nepotului său? Așa fiind, cel legat era, deci, nepotul lui Towards... tânărul omorât, sau, mai bine zis, cel presupus omorât. Râsul ironic al celui legat mă smulse din acest labirint de probleme.

— Ehe, mister Hamilton, vorbești pră-

păstii! — zise el cu o voce de hâlâit.
Dovedește-mi că am voit să ucid!

— Ce mai trebuie de dovedit, Russel,
— răspunse Vrajitorul Negru cu dispreț,
— când totul e clar ca lumina zilei? De
fapt, nici nu meriți să mai stau de vor-
bă cu dumneata. De unde atâta neruși-
nare, chiar în clipa în care ești demas-
cat? Nu-ți îmbunătățești întru nimic si-
tuația, cu aceasta. Nu e destul că ținteai
să mă îneci pe mine și pe doctorul Pal-
lace ca pe niște șoareci?

— Dovedește! — vociferă criminalul.

— Ia slăbește-ne cu rățoielile astea?
Te-am spionat în turn. Nu mai face, deci,
teatru! Habar n'aveai că am reușit să ne
salvăm, încă în ultimul moment, din
groapa aia hidoasă din apă și te legănai
în iluzia că poți, acum, suprima în li-
niște și pe Claud Towards. Slavă Dom-
nului că am izbutit să-ți zădărnicesc in-
tenția!

Criminalul tresări violent și-și pierdu
dintr'odată atitudinea provocatoare. Ro-
ger continuă:

— Ți spusei că am ascultat adi-
neori, până n'ai intrat în castel, con-
vorbirea dintre dumneata și tatăl dumi-
tale... da, da... te cutremuri? N'ai auzit
greșit, nu... am spus: cu tatăl dumitale,
căci individul care colabora la mârșă-

viile dumitale nelegiuite nu e nimeni altul decât tatăl dumitale. Sunt complet orientat asupra tuturor uneltirilor, stimate domn, și nu vei putea tăgădui nimic, dar absolut nimic. Până una-alta, să desvăluim că porți în mod ilegal numele de Russel. Se va stabili ușor cum ai știut să-ți procuri actele false.

„Din dialogul vostru, am aflat chiar că tatăl dumitale a fost servitor, nimic decât servitor, la Jessie Russel, sora măritată a lui Claud Towards. Fiul Jessie Russel, adevăratul Archibald, cel căruia i se cuvenea pe drept acest pronume, a suferit, acum câțiva ani, un accident și muri. Când bătrâna doamnă se săvârși întru Domnul, incolți în mintea dumitale sau a tatălui dumitale planul diabolic de a mistifica pe Claud Towards. Merse strună. Reușirăți admirabil în toate. Venirăți în Anglia, căci te însoțea tatăl dumitale. Și, pe când el se instala în preajma castelului, mister Towards te primi pe dumneata ca nepot, habar neavând de înșelăciune.

„Oricum ar fi, ardeai să-ți însușești banii lui Claud Towards. Și, la început, nici că plănuiai altceva decât să jefuiești pe bătrân. Când aflași, însă, că are și o fată de măritat, îți schimbăși proiectul, încercând să cucerești inima fetei.

În privința aceasta, mister Towards, care nu bănuia nimic, îți dăte tot concursul, înconjurându-te cu întreaga-i sollicitudine.

„Totuși, lucrurile nu merseară chiar după plac. Miss Paulette se convinsese foarte curând de adevărata dumitale fire și se răci de dumneata. Eșecul acesta te și exasperă la culme, făcând să nască în dumneata gânduri de răzbunare. Părăsiși, deci ideea de a deveni moștenitorul și ginerele lui Claud Towards și reveniși la vechiu-ți plan. Deoarece controbăiai de zor prin bibliotecă, găsiși într-o zi un desen vechiu, pe care se aflau indicate galeriile secrete ale castelului. Sovăiai, totuși, încă... poate în speranța de a câștiga iarăși simpatia domnișoarei Paulette.

„Iată, însă, că descoperiși într-o zi că tânăra castelană pare să fi nutrind o vie afecțiune pentru administratorul castelului, un băiat inteligent și de o cultură aleasă. Aceasta avu darul să aprindă în dumneata flacăra urii și a dorului de răzbunare, intensificată până la turbare. De-acum, nu mai încăpea nicio îndoială că miss Paulette era pierdută pentru dumneata și hotărîși să te despăgubești, prădându-le vistieria. În același timp,

setea de răzbunare te împinse până într'acolo ca să vrei să distrugi cu orice preț pe administrator. Ii căutași dar pricină, ațâțându-l, ba și lovindu-l, în credința că atingi, astfel, și pe miss Paulette.

„Nu-ți era, însă, deajuns atât. Voiai să-l prăpădești cu totul, să-l nenorocești pe viață, stigmatizându-l cu epitetul de criminal ordinar, prin comedia dezgustătoare ce o jucași în presupusa noaptea a crimei. Mucul de țigară „Galon“, care s'a găsit în urmă lângă casa de bani a fost aruncat chiar de dumneata și numai de dumneata în cabinetul de lucru, ca să aluneci, cu aceasta, bănuiala asupra rivalului dumitale. Cu ajutorul tatălui dumitale, ai jefuit apoi în perfectă liniște sufletească casa de fier. După spargere, simulași cu dibăcie o luptă, scoseși un țipăt de agonie și vărsași pe covor niște sânge de animal.

„Mister Kingston, care te găsi cel dintâi, fu și el, din păcate, indus în eroare, datorită surescitării. Și, pe când dumnealui alerga afară, dumneata te grăbiși să dispari, pe ușa mascată, pe care o cunoșteai de-acum și care e prevăzută cu o înădătură de oțel, așa că, atunci când ciocăniți în pereți, nu putui descoperi nimic. Cu această ultimă pehlivă-

nie, dispariția presupusului cadavru, reușiseși să îndepărtezi. pentru totdeauna, orice bănuială dela dumneata, adică așa credeai, căci nu te așteptai de loc să răsar eu aci. De-acum începe prostia dumitale, care constă într'aceea că n'ai fugit imediat. Motivul, după cum îl aflai tot din convorbirea la care am fost martor invizibil, era că nu găsiseseși în vistierie tot ce sperai. Și iată de ce: mister Towards păstra, de obicei, acolo o colecție prețioasă de briliante din cele mai rare, cari au, negreșit, o valoare colosală. Exceptional însă, în noaptea aceea, le pusese în altă parte.

„Setea de bani te-a condus la un act imprudent, îmboldindu-te să mai rămâi aci. Și, cu asta, dumneata însuși ți-ai sdruncinat planul pe care-l urziși cu atâta iscusință. Merseși atât de departe cu negliobia că ai îndrăznit să mă înfrunți. Pe cât se pare, îmi cunoști tactica ce o adopt în cercetările mele și știu că nicideată eu nu fac tărăboiu, ci-mi văd în tăcere de treabă, și pesemne că dumneata te socoteai cel mai deștept dintre noi doi și că vei ieși biruitor. Ți-ai greșit, însă, fundamental socotelile. Recunosc, ce-i drept, că ai reușit, în prima noapte, să ne scoți din circulație, că

zându-ți în laț : totuși, tot noi rămăseserăm învingători pe teren.

„În noaptea aceasta, voiai să ucizi pe Claud Towards și să furi colecția de briliante, iar după aia aveai de gând s'oiei la sănătoasa. Putui, însă, sosi la timp ca s'o împiedic.

Roger tăcu.

— Pentru care vă voi fi recunoscător atâta timp cât voi mai respira, mister Hamilton, — zise cineva la spatele nostru.

În ușa, susținut de doi servitori, sta bătrânul castelan, de astă dată un adevărat moșneag, dar ai cărui ochi nu mai erau turburi, ci pâlpâia în ei flacăra indignării și, totdeodată, plină de admirație. Aceasta, firește, era la adresa lui Hamilton, incomparabilul și istețul meu prieten, care și de rândul acesta limpezise, cu strălucire, un caz atât de greu.

— Mister Hamilton, dispuneți, vă rog, ca ticălosul să fie dus de aci, căci nu pot să suport mai mult vederea lui, — rugă Claud Towards.

Roger luă măsuri pentru transportarea culpeșului în beciu, într'o carceră sigură. Vinovații urmau să fie predați, a doua zi, poliției. Se stabili, mai târziu, că pe falsul Archibald Russel îl chema în realitate Andrew, pe nume de botez,

și era fiul lui Freddie Postgate, care fusese, pe vremuri, servitor la Jessie Russel. Din cauza unui furt, însă, fusese nevoită să-l dea afară.

După ce ne schimbăram de haine, cari erau ude, șezurăm încă mult în noaptea aceea împreună cu Claud Towards și frumoasa-i fiică. În societatea acestor oameni fini, delicați, uitarăm, încetul cu încetul, de peripețiile înfiorătoare din ultimele ceasuri.

Disdedimineată, sosi comisarul Beery cu câțiva agenți, aducând cu ei și pe administratorul Mitinsky, pe care Roger Hamilton îl reabilitase cu atâta strălucire și Paulette Towards se aruncă la pieptul lui, în plânsete de bucurie.

O săptămână minunată de odihnă la castelul Windham fu răsplata noastră după care ne înapoiarăm la Londra.

P A R T E A a II-a

CAPITOLUL 8

— Dați-mi o mână de ajutor, mister Hamilton, să-mi regăsesc bărbatul în viață! Dumneavoastră sunteți unica mea speranță.

Și, cu un plâns nervos, tânăra femeie întinse mâinile vizitatorului care tocmai intrase. Roger Hamilton, celebrul inspector-detectiv, zis „Vrăjitorul Negru“, cu strânse legături la Scotland-Yard, faimoasa Siguranță a Londrei, la concursul căruia apela o jumătate de lume, când era vorba de deslegat un mister atât de încâlcit, încât pare că nu-i vei putea da de rost niciodată, zâmbi ușor, se înclină ceremonios și sărută mâna doamnei, care era pradă disperării...

— Bine 'nțeleș că vă voi da bucuros concursul, *missis*; dar, pentru aceasta, e absolut necesar să-mi povestiți încă odată, și cât mai amănunțit, întreaga desfășurare a enigmaticei întâmplări pentru care m'ați chemat aci.

Doamna își șterse cu o batistă lacrimile ce curgeau din abundență și-l pofti, apoi, să șadă.

— Aveți perfectă dreptate, mister Hamilton! Scuzați-mă că nu mi-am putut stăpâni surescitarea. Vă rog, stați jos și eu să vă povestesc totul! Dar, mai întâi, țiu să vă exprim recunoștința mea că ați răspuns așa de grabnic chemării mele. Vai, nici nu vă faceți idee ce înseamnă să fii cununată cu cel iubit abia de două ceasuri și, după aceea...

Și hohote de plâns îi năbușiră iarăși vocea. Roger își lipise, unul de altul, vârfurile degetelor, așteptând calm ca doamna să se liniștească și să-i descrie firul evenimentului cu adevărat misterios.

— Trebuie să știți, mister Hamilton, — începu ea, cu vocea încă înlăcrămată, — că eu, ca unică fiică a bogatului fabricant Penshurst, am fost foarte răsfățată, încă din copilărie. Mi se îndeplinea orice dorință ce mi se citea în ochi și eram înconjurată de un lanț de iubire și atenții, ce, uneori, mă apăsau aproape ca o povară. Cum creștui mare, adică împlinii șaptesprezece ani, nu mai fui obiectul de preocupare numai al părinților mei. Eram bogată, singura moștenitoare a unei averi însemnate și — cum mi se spunea cel puțin — nu urâtă. Ce-i

de mirare că o ceată de candidați roiau în jurul meu... în majoritate capete seci, cărora nu le ardea decât de banii mei? Nu eram eu atât de proastă ca să n'o înțeleg. Toate ochiadele lor mă lăsau rece. Nu mă interesa niciunul din domnișorii ăia, oricâte priviri languroase îmi aruncau. De fapt, nu mă interesa, pe atunci, niciun bărbat.

„Așa stăteau lucrurile, când, într-o bună zi, — sau, mai bine zis, o seară, căci mă aflam, cu domnișoara mea de companie, la teatru, — făcui cunoștință cu un tânăr, care mă înălță într-o discuție serioasă asupra piesei ce se juca, precum și asupra altor probleme în legătură cu scena. Trebuie să știți că sunt o pasionată adoratoare a teatrului. Domnul mi se recomandă inginer-chimist Lantini, declarându-mi că e reprezentant general al unei fabrici italiene de articole farmaceutice și că dispune de un venit considerabil. Cum și ce fel, chestia e că rugai pe mama să-l invite la noi la un ceaiu, ne îndrăgostirăm unul de altul și, câteva săptămâni mai târziu, se sărbătorii, logodna noastră într'un cerc restrâns. Antonio, — așa-l chema pe numele de botez, — știu să convingă pe tata că se bucură la bancă de un cont-curent de cinci milioane lei, iar pe mama o în-

cântă cu mii de complimente și amabilități, așa că-l diviniza aproape mai mult decât mine.

„Era, însă, ciudat că, ori de câte ori venea vorba de firma italiană la care era angajat, ocolea cu grijă subiectul; dar, fiindcă afirma că e posesorul unei averi proprii impunătoare, tata nu-l sâcâi prea mult. La 10 Iunie se făcu nunta, adică acum patru zile, mister Hamilton. Am impresia că o veșnicie mă desparte de Antonio al meu.

Doamna suspină din adânc și-și duse la ochi batista-i fină, de dantelă.

— Dar ascultați numai cum s'a întâmplat grozăvia, — reluă ea. Ne cununăram la biserică „Sfânta Treime“, după care meraserăm la oficiul stării civile, iar de acolo la fotograf. Nu mă izbi de loc că la ușa bisericii se îngrămădi pe lângă trăsura noastră o mulțime de gură-cască. Deodată, un cerșetor bătrân strigă un cuvânt mirelui meu, n'am înțeles ce însemna, dar văzui perfect pe Antonio îngălbenindu-se ca ceara și zorind să intru în biserică. Pe drum spre oficiul stării civile și, apoi, spre fotograf, era tare tăcut și ceea ce mă surprinse în deosebi e că se aplecă de câteva ori peste trăsura și, aș spune aproape, se uită cu oarecare frică înapoi. Fu un

mic banchet la hotel „Coroana”, într'un cerc restrâns, compus din persoane alese, printre cari, bine înțeles, se aflau și cei doi martori la cununie.

„A, da, era să uit. Inchipuiți-vă, mister Hamilton: cei doi martori erau prieteni ai lui Antonio și unul dintr'înșii era Japonez. Nu e caraghios că și-a ales tocmai un Japonez ca martor? Dar mister Mitsu era un om foarte manierat. De altminteri, era coleg cu Antonio și angajat și el ca inginer-chimist la aceeași fabrică. De sine înțeles că e și el creștin. Societatea, poate și vinul ce-l consumăram, înseninară pe bărbatu-meu, ba veselie-i depăși aproape marginile bunei cuviințe. Imi vine greu să vorbesc astfel despre el, dar socot că toate astea prezintă un interes pentru dumneavoastră.

„Pe la două și jumătate ne duserăm cu toții în salonul de fumat al hotelului, unde se servi cafeaua neagră, iar pentru femei înghețată. Eu eram aproape nedeslipită de Antonio, iar în dreapta mea sedea mister Mitsu. Cam pe la trei, apărură un chelner, care se duse de comunică în șoaptă bărbatului meu că un curier mărunțel, chinez, îl așteaptă în vestibul, având a-i preda o scrisoare urgentă. Văzui din nou pe soțul meu îngălbenindu-se. Sări în picioare, se uită nehotărât

la mine, îngână câteva cuvinte de scuză și alergă afară. Voui să ies după el, căci, în definitiv, îi eram acum soție și trebuia să iau parte la toate grijile sale. Iată, însă, că mă simții reținută de mâna Japonezului. Uitându-mă la el, îl zării închizând, pentru un moment, ochii, iar apoi fixându-i asupra mea cu o expresie de constrângere.

— „Cum, missis, — îmi spuse, chipurile, în glumă, — nu vrei să lași pe bărbatul dumitale nicio clipă singur? Iși va atrage, atunci, faima, cum se zice aci, în Europa, că-l ții sub papuc.”

„Zâmbii și eu. Văzui, atunci figura lui Mitsu crispându-se, timp de o secundă, într'o schimonositură asiatică. Mă smucii din încleștarea mâinii lui și, îngânând o scuză confuză, mă repezii în vestibulul hotelului, unde văzui pe bărbatu-meu tocmai despărțindu-se de un Chinez tinerel și mărunț. Antonio nu mă văzu. Avea un bilet în mână și căta în pământ, cu mintea absentă. Ar fi trebuit, acum, să mă apropiu de el, să-l întreb ce necazuri are. N'o făcui, o sfiiciune inexplicabilă reținându-mă locului. Deodată, Antonio mototoli biletul și-l aruncă, distrat, jos. O clipă în urmă, se năpusti afară în stradă, așa, în capul gol, cum era. Nici prin vis nu mi-ar fi trecut

că se va depărta de tot, ci reflectai că s'o fi dus la vreun vânzător de ziare, dintr'acei cari se aflau tocmai pe stradă, în fața hotelului.

„Deocamdată mă interesa mai mult răvașul pe care-l aruncase cu atâta neglijență. Nu râdeți de mine, mister Hamilton, dacă vă voi mărturisi că mă stăpânea un sentiment vag de gelozie. Ridicai hârtia și o ascunsei în sân. Și iată că iar se ivi lângă mine, pe nesimțite, Mitsu, care iar mă fixă cu ochii săi, ca și cum ar fi voit să mă străpungă, de mă năpădi un sentiment de slăbiciune pe care nu-l cunoscusem încă până atunci.

— „Ești îngrijată de Antonio, — zise el, zâmbind, și dinții lui lungi și galbeni se încălecară peste buza-i subțire ca o dungă, — dar liniștește-te, missis, se întoarce el cu siguranță”.

„Și, oferindu-mi brațul, mă conduse înapoi în salon. Ce să mai spun, mister Hamilton? Se scurse un ceas, se lăsă amurgul, înseră și veni noaptea. Bărbatul meu nu se întoarce... nu reveni. Veselia cedase de mult unei neliniști apăsătoare. Mă rezemam, plângând, într'un colț, unde rudele mă consolau. În zăpăceala aceea, pe nimeni nu surprinse că cei doi martori se rețrăsaseră, cu un salut scurt. Pe la zece seara, tăticu' înștiință poliția;

dar cercetările ei nu dădură niciun rezultat.

„Un comisionar, care staționează în fața hotelului, declară că a văzut precis pe bărbatu-meu urcându-se într'un automobil închis, particular, ce așteptase la o răscruce. După părerea comisionarului, fusese o limuzină Nash, judecând, cel puțin, după forma radiatorului. Întâmplător, știam adresa particulară a marelui meu. Seda în Evan-Street, numărul 37, unde luase cu chirie două camere, la văduva unui droghist. Femeia, o Olandeză, are un nume ciudat. Ii zice Spakseegor.

„Chiar în aceeași oră, comisarul Prescott se duse cu tata la garsoniera lui Antonio. Nu fusese însă nici acolo, de dimineață de când venise la noi. Investițiile poliției rămaseră infructuoase. Tata dispuse, atunci, ca să se lipească pe toate zidurile fotografia celui dispărut, oferind un premiu de două sute lire sterline aceluia care ar fi în măsură să indice poliției încotro s'a îndreptat dispărutul.

„Sosiră patru sute de scrisori, dintre cari trei sute nouăzeci și două fură aruncate la coș, ca absolut inutilizabile. Restul de opt păreau să dea indicii cu adevărat reale. Patru din ele precizau

că o limuzină Nash a fost văzută, ca la o oră după dispariția subită a lui Antonio, în ulița Redcook (Cocoșul-Roșiu). Ulița aceasta îngustă se află într'un cartier din cele mai discreditate... țin s'o știți aceasta, mister Hamilton. Pe cât se pare, mașina s'a oprit în fața unei case înalte, cenușii, și din casa aceea s'a urcat în automobil un om cu ochii în formă de migdală, de bună seamă un Chinez sau Japonez. După aceea, mașina a luat-o înainte cu viteză, cotind spre port.

— Incotro, vă rog ? Spre port ?

Era pentru întâia oară că Vrajitorul Negru întrerupea pe doamna Lantini. Aceasta îl privi mirată.

— Da, spre port. Găsiți ceva ciudat într'aceasta ?

Roger Hamilton, însă, nu-i răspunse, ci clătină doar din cap.

— Comisarul care m'a consolât, la început, că soțul meu se va întoarce totuși, — continuă femeia, — devenea din zi în zi mai pesimist. În cele din urmă, mă sfătui să apelez la ajutorul dumneavoastră, mister Hamilton. Tata vă telegrafia fără întârziere la Londra și sosiți încă înainte de cât vă așteptam. Cum vă spusei : sunteți ultima mea speranță. Ajutați-mi să-mi regăsesc so-

ful. Dumneavoastră cum credeți: e încă în viață? Nu-i așa că o credeți? Vă rog, spuneți-mi adevărul, oricare ar fi el!

Inspectorul se lăsase pe speteaza fotoliului și, cu ochii-i aproape închiși, cu fața nemișcată, îl puteai asemui cu un cap de bronz. În cele din urmă, uitându-se la doamna Lantini, pe sub pleoapele-i aproape de tot lăsate în jos, zise:

— Aveți într'adevăr o diademă foarte originală.

Decepționată de acest răspuns neașteptat, femeia se apucă de frunte și izbucni iar în plâns.

— Imi amintesc și eu acum de asta, mister Hamilton, căci, trebuie să știți, bijuteria aceasta e un cadou dela Antonio și, de aia, o port, deși, în neliniștea în care mă sbat, nu-mi prea șade bine să mă gătesc.

— Vă înțeleg. Sunteți atât de amabilă să-mi dați și mie diadema, s'o supun unei examinări amănunțite?... Mulțumesc!

Intr'adevăr, îngusta bijuterie, al cărei aur era de o colorație de un verde străniu, era tot pe atât de scumpă, pe cât de rară. Infățișa trupul solzos al unui șarpe încolăcit, care ținea în gură o piatră de jad. În piatra aceasta erau încrus-

tate niște slove ciudate chinezești și, întorcând diadema, Hamilton o văzu scobită și închisă cu un căpecel de aur. Căpecelul acesta, pe care-l deschise după oarecare trudă, scoase la iveală o scobitură, plină cu un praf de un alb-gălbui.

Scutură puțin din el în palmă, îl mirosi, îl aruncă apoi pe jos, cu toate semnele unei invincibile scârbe, și scoase din vestă o sticlută, din care turnă câteva picături ale unui lichid apos pe covor, exact în locul unde se risipise praful. După aceea, închise căpecelul și se uită la doamna Lantini cu o privire foarte serioasă.

— Nu mi-ați putea spune, conică, când v'a făcut cadou soțul dumneavoastră diadema aceasta ?

— Acum vreo trei săptămâni, — îi răspunse ea, mirată, — îmi amintesc încă și azi precis. Era aniversarea zilei mele de naștere, când mi-a dat-o. Imi spuse glumind : „Să n'o porți decât după ce vei fi soția mea !“. I-am promis. Din păcate, nu m'a mai văzut cu giuvaierul ăsta.

— Mulțumiți lui Dumnezeu, doamnă, că ați scăpat teafără, căci bijuteria aceasta vă putea pricinui moartea. Vedeti aci spinul ăsta mic, de aur. E gol, dar în legătură cu scobitura ce am de-

șertat-o adineaori. De bună seamă că s'a prins în coama părului dumneavoastră. Dacă v'ar fi sgâriat cât de cât fruntea, datorită puterii sale de absorbție ar fi făcut să pătrundă, în mica rană, în aceeași clipă, o cantitate mică din acest praf. Ar fi fost, însă, suficientă această minimă cantitate ca să vă omoare, în decurs de un minut, căci conținea *siahi*, seva uscată a unui pom veninos chinezesc. Otrava aceasta are un efect aproape instantaneu și, pe lângă asta, nu se poate cerne din corp decât foarte greu. Probabil că soțul dumneavoastră a cumpărat bijuteria aceasta în vreun magazin de antichități și negustorul, de sigur, habar n'avea că ține în prăvălie un instrument de ucidere atât de periculos.

Intr'o mișcare repede, inspectorul își deschise briceagu-i universal și rupse, cu un clește, spinul subțire ca un ac, netezind, apoi, locul gronțuros cu o pilă. Zâmbind politicos, înapoiă bijuteria femeii, care, galbenă ca un cadavru, se lăsase pe speteaza scaunului.

— Mi-ați... salvat... viața, mister Hamilton, — băigui ea.

Adaogă imediat :

— Și bărbatu-meu... nu-i așa ? nici el nu știa nimic de caracterul primejdios al cadoului său ?

Era, în timbrul cu care făcuse întrebarea, un accent de panică.

— Ași, de unde să știe? Nu, nu, — zise Hamilton, — se vând adesea obiecte de astea exotice, cu câte-un conținut otrăvitor, fără ca vânzătorul sau cumpărătorul să aibă habar de ceva. Dar apropo: n'aveți vreo fotografie în grup dela nunta dumneavoastră? Vreau să spun adică: o fotografie pe care figurează și cei doi martori.

— Ba da, am o fotografie de-astea! Uite-o! Dar nu înțeleg ce interes ar prezenta pentru dumneavoastră. Am dela bărbatu-meu fotografii mult mai reușite.

Hamilton lipi de piept fotografia, ca un trofeu.

— Tocmai de fotografia asta avem nevoie și-i atribui o mare importanță, căci, fără îndoială, dela dumneavoastră a emanat ideea unei fotografieri în grup?

— Negreșit.

— Și încă ceva: îmi povestirăți adineori de o hârtie mototolită, pe care a aruncat-o soțul dumneavoastră. O mai aveți?

— De sigur.

Și *mistress* Lantini bojbăi în poșetă de unde scoase biletul.

— Uite-l, dar nu cred să vă intere-

seze, căci nu conține nicio înștiințare, ci numai cifre.

Inspectorul despături hârtia și într'adevăr, la prima vedere nu zăreai decât niște numere în aparență fără niciun rost și înșirate în modul următor:

5	7	21	13
18	26	22	7'
13	24	15	24
12	26	7	18
6	8	22	26
9	26'	23	13
20	26	22	20
22	15	13	15
13	7	6	18

.

O cută adâncă se săpase pe fruntea lui Roger Hamilton.

— Vă înșelați foarte mult, doamnă, dacă vă închipuiți că biletul acesta nu prețuește nimic pentru mine și nu poate să-mi dea nicio lămurire. Vom descurca totuși, misterul, cu ajutorul lui și al fotografiei în grup. Atâta, însă, mă tem că nu prea vă va bucura rezultatul.

CAPITOLUL 9

Casa din Evan-Street, numărul 37, era una din acele clădiri întinse, cu nenu-

riărate colțuri, ganguri și curți, cum le construiau în evul mediu negustorii bogați, cari voiau să-și clădească nu o casă, ci aproape o cetățuie, un bastion pentru comorile lor, îngrămădite în vastele curți. În dos, se mărginea cu Red-cock-Street, o uliță îngustă, care, chiar dacă nu va fi fiind largă de trei metri, totuși — în special noaptea — era foarte animată. Situată în apropierea portului Liverpool, e foarte mănoasă pentru numeroșii cârciumari și telali, fiindu-le o bogată sursă de venituri, iar când fanaragiul aprinde lămpile, sunetele a diverse aparate de radio sau gramofone vestesc începutul petrecerilor în localurile de pe acolo, nu tocmai curate. Curând-curând, la sunetele atâtor instrumente muzicale chinuitoare, se amestecă înjurături de marinari și croncăniturile prostituatelor bete.

În casa dela numărul 37 din Evan-Street, domicilia văduva droghistului Spackseegor, ocupând o locuință de cinci camere, la primul etaj, cari îți făceau o impresie reprezentativă. Două din ele, după cum aflarăm din raportul doamnei Lantini, erau închiriate inginerului Antonio Lantini.

Văduva Spaakseegor era o femeie ca la cincizeci de ani, energică și corpo-

lentă, cu niște obraji buhăiți, cari luceau întruna, ca și cum ar fi fost unși cu slănină, și doi ochi mici, negri, șireți. Trebuie să fi dispunând de un foarte mare număr de cunoștinți, deoarece se suna mereu la ușa ei și nu erau întotdeauna cerșetori de cari ea se cotorosea — după cum se vede bine din chipul ei — cu o simplă pomană de câțiva gologani.

Într-o dimineață frumoasă de vară, numai ce se pomeni cu o scrisoare, care-i provocă mare uimire.. Un avocat, anume Jenkins, o invita la dânsul acasă a doua zi, înainte de amiazi, la o discuție importantă, fiind vorba de o moștenire; așa cel puțin se spunea în scrisoare. Văduva droghistului stete pe gânduri. Dela cine Dumnezeu ar avea ea de moștenit ceva? Fratele răposatului ei bărbat emigrase, încă de tânăr, în America, dar îi mersese foarte prost acolo; cu patru luni înainte de a muri, cerșise lui bărbatu său o sută de lire sterline.

— La urma urmelor, — își zise, — ce-mi bat eu atâta capul? Aflu eu mâine.

A doua zi, pe la zece, apăru, îmbrăcată ca de Duminică, la poartă, constatănd însă, spre ciuda-i, că tramvaiul tocmai i-a trecut pe lângă nas. Trebuia, acum, să aștepte vagoanele următoare,

cel puțin șase minute. Resemnată, — nici n'avea încotro, de altfel, — se duse, gâfâind și gemând, la stația de tramvaiu, fără să observe că un bărbat, cu o glugă albastră de mecanic, îi urmărea cu atențiune mișcările.

Purta în cap o șapcă cu o pajură și-ți făcea impresie de orășan. Zâmbi fără voie, când conducătorul tramvaiului se sili să ajute pântecoasei femeii să urce în vagon. După aceea, însă, își îndreptă întreaga-i atențiune spre casa din care tocmai ieșise văduva Spaakseegor. O ocoli în arc mare, parcurse ulița îngustă, întunecoasă, transversală, ce o lega de Redcock-Street, și stabili, cu multă minuțiozitate, că se mărginea, în dos, cu o casă colțuroasă, în parterul căreia se afla un restaurant chinezesc, care, de bună seamă, era destinat, în special, marinarilor asiatici.

Un steag de un roșu arzător, acoperit de sus până jos cu diferite litere chinezești, făcea o impresie misterioasă, ca și vitrina de altfel, în care erau expuse o mulțime de trufandale exotice și cești draguțe de porțelan. Deasupra ușii era scris în latinește și cu cursiv :

Restaurant chinezesc de prim rang :
La crinul de aur.

Iar dedesubt:

Curiozități interesante pentru un străin!!!!

Aceste patru semne de exclamare grăiau o limbă elocventă. E lesne de închipuit că vreun amator de aiurea, dornic de lucruri senzaționale, pica înăntu, gustând, pe bani scumpi, tot felul de desfătări problematice. Acum, înainte de amiazi, destul de devreme încă, localul părea să doarmă. Cel puțin, intrarea era astupată de o perdeă roșie, murdară, ce părea mai de grabă, o cârpă.

Necunoscutul avu aerul că a văzut destul. Fluierând un cuplet, coti iar pe strada transversală, îngustă. La birtul chinezesc, însă, pesemne că era cineva treaz, deoarece nu coti bine necunoscutul pe strada laterală și ușa se crăpă, ivindu-se în întredeschizătură capul unui Chinez bătrân. Apoi ușa se închise pentru o clipă. Puțin după aceea, însă, se strecură afară un băiat de Chinez, ca la doisprezece ani, luându-se, în salturi mari, după cel care tocmai dispăruse.

Z

• • • • •

— Aci șade văduva Jeana Spaaksegor?

Slujnica se uită mirată la omul care-i făcuse această întrebare.

— Firește că șade aci, dar momentan nu e acasă. Ce dorești dumneata?

Necunoscutul scoase o legitimație.

— Eu sunt instalator dela „Uzinele Comunale de gaz și electricitate, și am venit să controlez conductele, una câte una.

Fata reflectă un moment, apoi îl lasă să intre. Instalatorul se îndreaptă spre cea dintâi cameră, ce comunica cu intrarea.

— Stai! Aci e încuiat. Odăile sunt închiriate unui domn, care e.... (slujnica se gândi un moment, apoi zise repede) : ...e plecat de câteva zile.

— Mi-e indiferent. Trebuie să controlez toate conductele din camere. Ei fi având dumneata vreo cheie.

— Da, nu zic ba, dar....

— Aha, mă suspectezi, frumușico, dar n'ai niciun motiv.

Și, zâmbind, instalatorul apucă fata de gușă.

— Mai întâi, nu cred ca eu să am aspect de veritabil spărgător și, al doilea, n'o fi ascunzând chiriașul pe aci nișcaiva comori.

Slujnica râse.

— Comori? Nu, nici gând să aibă. Cred, mai de grabă, că o să găsești

înăuntru un teanc de conturi neachitate, căci mister Lantini....

— Nici nu mă privește, frumușico, cum stă mister Lantini cu datoriile, — îi tăie instalatorul vorba, — dar, dacă ai vrea să-mi aduci cheia, ți-aș fi infinit recunoscător, căci am de făcut controlul și în alte locuinți, nu numai în asta, a voastră.

Un minut în urmă, el se afla în cameră. După ce-i aduse și o scară dublă, fata se depărtă, zâmbind cochet. Nu închisese, însă, bine ușa și interesul instalatorului pentru conducta de gaz păru să se risipească dintrodată. Examină la iuțeală fiecă amănunt al camerei; alergă apoi, ca și cum ar fi urmat unui imbold lăuntric, la sobă, deschise ușa de tuciu și, băgând mâna înăuntru, scoase de acolo un vraf de hârtii arse, pe cari le întinse cu băgare de seamă înaintea sa. Toate aceste resturi de hârtii erau aidoma cu aceea ce doamna Lantini o dăduse lui Roger Hamilton : acoperite de sus până jos cu coloane de cifre.

Instalatorul, în care, fără îndoială, nimeni n'ar fi recunoscut pe faimosul Vrajitor Negru, dete, necăjit, din cap; ascunse, totuși, în buzunar bilețelele ce mai puteau fi citite, pe când pe cele arse de tot le vârî înapoi în sobă. După

aceea, se apropie binișor de birou, care era lângă fereastră și, deschizând sertarele cu cheia-i universală, le trase afară. Un teanc de hârtii și documente îi răsări înaintea. Le cercetă în treacăt, una câte una, și, deodată, smuci o hârtie sus de tot, pe care o citi cu o expresie de triumf. Era o poliță de asigurare, făcută pe numele doamnei Lantini, născută Penshurst, și anume de asigurare asupra vieții, în valoare de douăsprezece mii, cinci sute, lire sterline. Ciudat : polița fusese emisă la 18 Mai, așa dar într-o zi când nu era cununată încă.

Roger Hamilton zâmbi și luă și polița aceasta la el, după care închise la loc biroul. Dete prea puțină atenție unei narghilele, care se afla într-un colț; în schimb, păru să-l intereseze o casetă mică, de lac, de pe un scrin. O ridică și, după ce o mirosi, deschise capacul. Era până la gură plină cu niște globulețe albe și de mărimea unui bob de mazăre. O închise la loc, cu un zâmbet enigmatic, murmurând doar un singur cuvânt :

— Opiu!

Se duse, apoi, la garderob, pe care-l deschise de asemenea și-l luminează înăuntru, cu o baterie electrică, de buzu-

nar. Găsi patru costume, cari atârnavau pe niște umeri. Dar într'un colț mai era ceva mototolit, ca un ghem. Vârî mâna în partea aceea și trase afară o pălărie de păslă, murdară și pleznită, precum și o cămașă ruptă, cu rugină ce părea provenită din pete de sânge. Le examină lung, frecă să vadă de li se schimbă culoarea, și o împinse înapoi în garderob, împreună cu pălăria, închizând la loc mobila. Auzind pe cineva umblând pe afară și că se apropie de ușă, se avântă, într'o clipă, iarăși pe scară.

O secundă în urmă, intră slujnica.

— Ei, găsit-ai vreo stricăciune?

— Nu prea, frumușico. Numai colea este o crăpătură. Mă reped să aduc gută-percă, s'o lipesc, și abia după aia voi controla celelalte odăi.

Coborî domol de pe scară, își strânse uneltele, ciupi fata de obraz și plecă, mormăind :

— Până într'un ceas, sunt înapoi.

Trecu, însă, acest ceas și instalatorul nici să se ivească. În schimb, veni într'un suflet, peste două ore, văduva Spaakseegor. Era lac de sudoare și furioasă. Abia mai putea vorbi.

— Ce infamie! Să îndrăznească să-și bată joc de mine! Nici nu există vreun avocat Jenkins în toată strada, ba

nici măcar în tot orașul. Imi bate inima de să mă sufoc, ba și gândeam că or fi și profitat de ocazie spărgătorii ca să mă jefuiască.

Slujnica zâmbi în sinea sa, gândindu-se la instalatorul care, cu toată asigurarea ce dăduse, nu se mai grăbise să vie. O fi fost el autorul acestei întâmplări misterioase? Se feri, însă, să spuie vreo vorbă, ca să nu mănânce o trântea.

CAPITOLUL 10

În ulița Redcock-Street se produsese o învălmășeală, provocată de un marinar irlandez, roșcovan și beat. Blestemând și ocărând, venea, bălăbănindu-se, pe îngusta stradă, oprindu-se aproape la fiecare casă și jurându-se pe sfântul Patrick, să sucească la primul prilej, pe mizerabilul de cârciumar, care-i servise o băutură infectă. Bine înțeles că cei cari îl înconjurau, printre cari se aflau un mare număr de mateloți, îl tachinau, luându-l strașnic în zeflemea. Ori de câte ori, însă, voia să tabere pe ei, fereau cu dibăcie înlături și mâna-i ridicată nimerea în gol. Deodată își pironi ochii pe restaurantul chinezesc, măsurând cu o privire sticloasă, mâncările expuse în galantar.

— Să mă lovească damblaua dacă nu e aici o cârciumă, cum am întâlnit adesea în Shanghai. Ia să ancorez eu înăuntru, ca să scap de haita asta !

Și, olatinându-se, deschise ușa, dispărând, o clipă în urmă, după perdeaua roșie. Și ciudat : mulțimea, care-l însoțise până aici, se astâmpără și se risipi în curând în toate direcțiunile. Niciun marinar nu-l urmă în local. Se părea aproape că până și cei mai îndrăzneți dintr'înșii simțeau o sfiiciune inexplicabilă de restaurantul chinezesc. La prima vedere, interiorul acestuia te dezamăgise. Era de o sobrietate europeană; numai felurile de bucate neobișnuite, dela bufet, ouă verzui, saramură de aripioare de rechin, trestii de bambus ce înotau într'un sos de zahăr, alge verzi fierte într'un oțet și mai verde, îți denotau evident că te afli într'un restaurant exotic.

Bețivul se instalează la o masă liberă și sgâi ochii la ce era în jur. Afară de el, se mai aflau patru clienți în birt.

Trei dintr'înșii erau Chinezi și se distrau cu un fel de joc de domino, înșirând una lângă alta piese mici, de fildeş, acoperite cu niște semne grafice abracadabrate. Al patrulea client era

un Alb, după îmbrăcăminte și fața-i jîgărită, de cerșetor.

În clipa în care Irlandezul intră în local, ședea la masa cerșetorului un Chinez bătrân cu coadă lungă. Era patronul, care-i vorbea răstit. Cerșetorul da întruna din cap, foarte necăjit.

— Nu admit eu ca să mă alegi întâi pentru o treabă și, după aia, să te scuti dintrodată de mine, ca și cum aș fi o cârpă! — îl auzi marinarul spunând, tocmai în momentul în care se așeză greoiu la masa sa.

Chinezul îi șuieră un singur cuvânt în ureche și cerșetorul tăcu pe dată, uitându-se, înmărmurit, la noul venit.

O clipă în urmă, răsări de după o perdeă garnisită cu broderii, care acoperea singura ușă ce da în încăperile din dos, o femeie, care, judecând după gusturile marinarilor, putea fi socotită drept frumoasă. Era o Europeană înaltă, cu obraji rumeni, sănătoși, și un păr bogat, blond, pe care și-l ținea înodată pe după cap în două coade groase. Cu un surâs nerușinat, lipsit de orice echivoc, șezu la masa noului consumator, întrebându-l ce dorește. Bețivanul, însă, nu părea să manifeste niciun interes pentru farmecele profesionistei de stradă.

Comandă, ursuz, o sticlă de vin de orez și o farfurie de salată de bambus, pe care o înghiți, în sorbituri lacome, numai ce-i fu adusă, și goli sticla dintr-o dată. După aceea, își propti coatele în masă, își întinse picioarele și adormi pe dată. Sforăiturile-i sgomotoase, ce aduceau cu hârșăitul ferestrelor, făcură pe birtaș să ciulească, un moment urechile și să se uite bănuitor la client. În urmă, scoase din reverul kimonoului său un ac lung, ascuțit, și apropiindu-se de matelot, îl înțepă, de două-trei ori, în spate. Se întoarse apoi, zâmbind, la European și, frecându-și, încântat, degetele osoase, îi șopti:

— Doarme cu adevărat.

Și într'adevăr, marinarul părea să aibă un somn binecuvântat de Domnul, căci nu se trezi decât după ce patronul și o chelneriță îl sgâlțâiră peste o jumătate de oră și turnară peste el câteva găleți de apă. Se ridică, împleticindu-se și înjurând, își vârî mâna în buzunar și trânti pe masă două monezi de argint, după care ieși, bălăbănindu-se. Coti, grohăind, în strada laterală și, câteva minute, îi se auzi încă vocea, căci cânta de zor. Cerșetorul se ridică și el, aruncând Chinezului o privire plină de ură.

— Tie-ți datorez că am fost smuls dela o combinație care-mi promitea atâtea ca niciuna alta, — zise, dându-și, furios, cu mâna peste frunte și orbita goală dela care pornea o cicatrice roșie peste tot obrazul, până la buza de jos, sluită.

Chinezul îl măsură cu o privire oarecum amuzată.

— Cred și eu, chiorule, că-ți plăcea combinația aia, dar trebuia să te porți mai bine și să correspunzi așteptărilor mele. Ai uitat, însă, că eu, în calitate de șef, sunt informat asupra fiecărui pas al tău. Voiai să devii independent, chiorule, și, de aia, am fost nevoit să te esclud. Fii băiat detreabă și voiu avea iar încredere în tine.

Cerșetorul nu răspunse. Numai ochiu-i vorbea o limbă elocventă. Invă-lui într'o privire plină de dușmănie pe Chinezul care rânjea. După aceea, își trânti în cap o pălărie de păslă, turtită, își vârî mâinile în pataloni și părăsi restaurantul, legănându-se în șolduri. Nu observă, în stradă, că e urmărit, pe nesimțite, ca o umbră, de marinarul beat, care părea să se fi trezit complet, judecând, cel puțin, după faptul că se pricepea de minune să se ție scapi de cerșetor, nepierzându-l din ochi, chiar

dacă drumul ducea prin ulițe și unghere neluminate. În cele din urmă, cerșetorul se opri în fața unei case înalte dintr-o stradă frecventată.

Marinarul putu constata că se uită întâi sfios în toate direcțiile, după aceea scoate o cheie din buzunar, descuie repede și, o clipă după aceea, dispare în pridvor. Câteva secunde mai târziu, fu și matelotul la poartă și-și notă cu atențiune numărul clădirii. Era casa cu numărul 13 din strada River-Street. Cum tocmai se pregătea să se depărteze, Irlandezul mai putu observa aprinzându-se lumina la cele două dintâi ferestre dela etajul al doilea.

CAPITOLUL 11

Mistress Lantini ținea, nedumerită, în mână, o scrisoare, pe care tocmai i-o adusesese un comisionar. Recitea mereu rândurile inexplicabile pentru dânsa, fără ca să se poată lămuri. Era dela inspectorul Roger Hamilton, care-i scria, cu trăsăturile-i de o energie caracteristică :

Stimată Doamnă,

Imi puteți da concurs efectiv în cercetările ce le fac întru găsirea soțului dumneavoastră și aceasta într'un mod foarte simplu.

Procurați-vă de pe undeva o rochie modestă, cum nu se poate mai săracuță, înfășurați-vă capul, până aproape de jumătate, cu o broboadă ce o puteți împrumuta de pe la cineva, și duceți-vă, azi după amiazi, între patru și cinci, în River-Street. Plimbați-vă de câteva ori prin fața casei cu numărul 15, așa, ca din întâmplare, dar să nu vă trădați, orice ați vedea.

Imi comunicați telefonic constatările dumneavoastră, tot astăzi. Chemați la Centrala 44567 și cereți pe voiajorul comercial Brammell. Sub acest nume locuiesc la hotel „Zefir“.

Vă salut. Al dumneavoastră devotat

Roger Hamilton

Ea lăsă în jos, nehotărîtă, foaia de hârtie. Ceea ce-i scria inspectorul era, pentru ea, mai mult decât ciudat. Semăna aproape cu o glumă proastă. Pe de altă parte, Roger Hamilton făcuse asupra ei cea mai bună impresie, negreșit, dar iată că o molcomeau îndoieli. Adică de ce nu putea inspectorul însuși să se plimbe prin fața casei la ora fixată și de ce trebuia neapărat ea să se preteze, într-o îmbrăcăminte săracăcioasă, unei asemenea aventuri?

După aceea, însă, fu nevoită a-și măr-

turisi că Roger Hamilton va fi având motivele sale, bine întemeiate, să-i încredințeze ei asemenea sarcină.

Era, deci silită să-l asculte, dacă ținea să-și scape bărbatul, care, precum spera, era încă în viață. Sună camerista.

— Parcă e la noi spălătoreasa, nu-i așa?

— Da, coniță.

— Chiam'o încoa!

Un minut în urmă, cea solicitată fu introdusă în cameră. Era o femeie muncită, într'o rochie compusă mai mult din petice decât dintr'o bucată. La vederea ei, doamna Lantini dete din cap, mulțumită, și-i surâse amical.

— Vrei să câștigi cinci sute de lei, față Matildo?

— De ce nu, cucoană? Oricând.

— Ascultă-mă deci! (Soția chimistului Antonio șovăi puțin, fără voie, și continuă apoi, oarecum încurcată:) Vino azi după-amiazi la noi și-mi vei da rochia pe care o porți acum. În timpul acesta, eu îți vou pune la dispoziție un capot de-al meu. Am nevoie de rochia dumitale pentru un anumit scop. Cel mult la șase ți-o aduc înapoi. Cât voi lipsi, vei fi tratată cu cafele și pesmeciori, iar la șase, când mă întorc, îți dau pe deasupra

pra și cinci sute de lei. Ei, ce zici; facem târgul?

Țața Matilda râse cu poftă. Era, într'adevăr, pentru dânsa, o minunată afacere aceea pe care i-o propunea doamna. La urma urmelor, însă, au și cucoanele astea din cercurile distinse câte-un capriciu extravagant și, în definitiv, ei îi era indiferent. Chestia e că se alegea cu cinci sute de lei, așa, pe de gheaba. Dete din cap, în semn că admite.

— Mă rog, cum doriți! Fac întocmai.

— Bine dar! Te aștept deci. Vino negreșit!

Doamna Lantini înclină capul amical și spălătoreasa ieși.

.
In camera de hotel, pe care o ocupa Roger Hamilton, acesta sta de vorbă cu un domn cu ochelari, care ședea în fața sa.

— Vasăzică, — îl întrebă, — sunteți siguri că veți recunoaște pe doamna Lantini după o fotografie?

Vizitatorul se grăbi să facă un gest afirmativ.

— Dar bine 'nțeleș. Doamna Lantini veni, împreună cu soțul ei, la 18 Mai, înainte de amiazi, la noi la societate. El ne arată un buletin de căsătorie, cerându-ne să-i asigurăm soția pentru

douăsprezece mii cinci sute lire sterline. Doamna Lantini fu examinată minuțios de doctorul societății, care are cabinetul de consultațiuni în aceeași clădire cu birourile noastre, și găsită sănătoasă. În urma acestui aviz, nu mai era de ridicat nicio obiecțiune, așa că fu asigurată persoana în chestiune.

În urma acestui aviz, nu mai era de ridicat nicio obiecțiune, așa că fu asigurată persoana în chestiune.

Roger Hamilton scoase din vestă o fotografie micuță, ca la trei centimetri pe patru, și o puse pe masă.

— Mi-ați putea spune ce culoare avea părul doamnei Lantini ?

— Firește ! E blond și foarte bogat, și și-l poartă prins pe după cap în două coade... amănunt care tocmai că m'a izbit.

— Exact

Vrăjitorul Negru dete din cap, încântat, luă apoi fotografia pe care o pusese pe masă și o întinse interlocutorului.

— Sunteți bun să-mi spuneți pe cine reprezintă fotografia aceasta ?

Funcționarul dela societatea de asigurare aruncă o ochire asupra ei și zise apoi, cu un ton categoric :

— Pe nimeni altul decât pe doamna Lantini.

— Minunat ! — exclamă inspectorul. Și vâri fotografia înapoi în vestă.

— Vă sunt foarte recunoscător, mister, pentru informațiunile dumneavoastră. Decât, trebuie să vă rog să păstrați strictă tăcere asupra acestei convorbiri, căci, precum veți fi observat, e vorba aci de o tentativă de asasinat, pe urmele căruia mă aflu. Așa dar, pot conta că nu veți vorbi nimănui despre ce s'a discutat între noi ?

Funcționarul dela societatea de asigurare întinse inspectorului mâna.

— Vă dau cuvântul meu, mister Hamilton. Vă puteți pe deplin bizui pe discrețiunea mea. Știu care mi-e datoria. La revedere !

— La revedere !

Vrăjitorul Negru își petrecu vizita-
torul până la ușă, după care se înapoiă,
gânditor, la biroul său, care era acoperit cu o mulțime de bilete mototolite :
hârtiile acelea pe cari le scosese din
soba dispărutului Lantini. Privi, tot clă-
tinând din cap, coloanele lungi de cifre
cu cari erau presărate, luă, apoi, un
creion, ca să încerce din nou să descifreze
scrisul secret. Oricât, însă, se

străduia, recurgând la toate combinațiile posibile, nu nimerea.

Probabil că cifrele erau în oarecare legătură cu alfabetul. Scrise din nou pe o hârtie :

A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O	P
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z						
17	18	19	20	21	22	23	24	25	26						

Luă, după aceea, biletul pe care Lantini, până a nu dispărea, îl aruncase jos, mototolit, și, în locul cifrelor puse literele corespunzătoare, dar tot nu nimeri.

Deodată, îl străfulgeră, ideea că literele ar fi să se numere invers, dela coadă, cam în felul următor :

A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O
26	25	24	23	22	21	20	19	18	17	16	15	14	13	12
P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z				
11	10	9	8	7	6	5	4	3	2	1				

Nici acum, însă, nu putu ajunge la vreun rezultat. Deodată, îl năpădi o nouă inspirație. Nu putea fi la mijloc decât un scris cifrat, cu numere zecimale, la care valoarea numărului ar corespunde efectiv alfabetului citit dela coadă. Decât, trebuia să înscrii literele într'un singur rând și să le citești de jos. Cuvântul exact nu era redat de

rândul transversal, ci de cel luat dea-
lungul.

Dacă, dar, în loc de 5 puneai V, în loc
de 18 I, în loc de 13 N și în loc de 12 O,
ieșea, din combinația aceasta, cuvân-
tul : Vino. Punctul de lângă cifra 26 în-
semna că se termină acolo o propoziție.
La litera ă, din rândul al doilea, apos-
troful ține loc de căciulă, iar la litera ț,
din ultimul rând, apostroful ține loc de
sedilă. Textul biletului era, deci astfel
descifrat :

V	t	f	n
i	a	e	t,
n	c	l	C
o	a	t	i
u	s	e	a
r	ă	d	n
g	A	e	g
e	l	n	L
n	t	u	i.

Vino urgent acasă. Altfel te denunț.
Ciang-Li.

Acum înțelegea Roger Hamilton de
ce Lantini, care va fi având anumite
legături cu Ciang-Li, a dat buzna în
stradă, surescitat. Evident că atârna oa-
recum de grația Chinezului. De bună
seamă că acesta știa ceva din trecutul
lui și-l amenința cu divulgări. Rămâ-

nea acum în suspensie problema : unde se află Lantini actualmente ? Il seche-strase cumva Ciang-Li ? Sau el se ascundea, cumva, de Chinez ? Poate că, în agitația-i, se va fi sinucis. Și cine era Ciang-Li ? Oare proprietarul restaurantului chinezesc, proprietar pe care, după numele ce figura pe firmă, îl chema Su-Ceu, va fi fiind în măsură să dea informații asupra lui ?

Un zâmbet aproape șiret flutură pe buzele inspectorului, amintindu-și de modul cum înșelase cu atâta măiestrie, ca Irlandez bețiv, pe birtașul chinez. Când acesta-l înțepase cu acul, îi trebuise Vrajitorului Negru întreaga-i stăpânire de sine ca să nu se dea de gol. Acum, că găsisese cheia scrisului cifrat, îi va fi, de sigur, ușor să descifreze și celelalte bilete. Nu se îndoia că aveau să-i dea lămuriri prețioase. Încântat, tocmai înhăța pe cel care-i era mai la îndemână, când bătu cineva în ușă.

— Intră ! — strigă.

Și apărură un piccolo al hotelului.

— Mister Bramwell, o doamnă dorește să vă vorbească la telefon. Cabina 9.

— Viu.

Roger Hamilton își lăsa treaba și se

uită la ceas. Era cinci și douăzeci și cinci de minute. Câteva clipe în urmă, era cu receptorul în mână.

— Allo, missis Lantini ? Sunteți chiar dumneavoastră la aparat ?

— Vai, ce nenorocire, mister Hamilton ! (Era în vocea din capătul cellalt al telefonului accentul unei mari conster-nări). Bărbatu-meu e mort, a fost ucis.

— Ucis ?

Pe figura inspectorului se zugrăvi o expresie de vie mirare.

— Nu se poate, missis ?

— Ba da, e chiar așa. Ascultați numai cum s'au petrecut faptele ! Eu v'am urmat sfatul și m'am dus, la ora fixată, în River-Street, unde n'am slăbit din ochi casa cu numărul 13, prin fața căreia m'am plimbat încoa și încolo. Să tot fi fost a treia oară de când treceam pe acolo, când văzui o fereastră deschizându-se la etajul al doilea și un cap aplecându-se peste ea.

„Era bărbatu-meu. L-am recunoscut perfect. Cum îl văzui, îmi pierdui cu desăvârșire cumpătul. „Antonio !” strigai. El mă auzi. Am văzut-o bine și l-am mai văzut întinzând mâinile spre mine. O clipă în urmă, însă, dispăru dela fereastră. Cineva care era în aceeași cameră cu el trebuie să-l fi smucit

înapoi. Strigătul meu va fi fost auzit și de trecători, căci, cât ai bate din palme, mă văzui înconjurată de o imensă mulțime. Și iată că răsări și un sergent care întrebă ce s'a întâmplat. Ii povestii totul. El fluieră, să-i vie alți camarazi, și, până'n câteva minute, șase sergenți se urcară în goană la etajul al II-lea, unde bătură în ușa resepectivă. Nimeni nu le răspunse. O sparseră atunci.

„Locuința era goală. Așa părea cel puțin. În orice caz, de bărbatu-meu nici urmă. Iată, însă, că un sergent observă niște urme de încălțăminte ducând spre ușa coșului dela sobă. Băgă mâna înăuntru și scoase hainele mototolite ale bărbatului meu, cari fuseseră, vădit, vârâte acolo în grabă. Și erau toate mânjite de sânge. Nu încape nicio îndoială că bărbatul meu a fost omorât, deși, nu i s'a găsit, încă, cadavrul.

Hamilton bătu, enervat, din picior.

— Dar, missis, ați călcat dispozițiile mele! Amintiți-vă că eu v'am scris: „Orice ați vedea, să nu vă trădați!” Faptul că nu v'ați stăpânit, ne-a stricat, în orice caz, foarte mult. Și ziceți: nu s'a găsit nicio urmă a presupusului ucigaș?

— Nu, adică da, — îi se răspunse cu un ton plângăreț, — asasinul a fost arestat, dar el tăgăduște. E, însă, ca și

demascat, căci a fost găsit ascuns în pod, de unde voia tocmai să iasă pe fereastră și să se cațere pe acoperiș. Este un cerșetor, un om hidos, cu un ochiu scos. Infățișarea lui îți indică limpede că e capabil de orice crimă. De altminteri, și mâna-i dreaptă sângera și tot costumu-i era plin de pete suspecte. A fost imediat dus la prefectură, unde i se ia în acest moment interogatoriul. Vai, mister Hamilton, sunt tare nenorocită! Până azi am tot sperat că Antonie al meu trăiește încă! Și, acum, datorită lipsei mele de calm, i-am pricinuit eu însumi moartea.

— Nu trebuie să pierdeți încă orice speranță, missis, din moment ce nu s'a găsit cadavrul soțului dumneavoastră! De altfel, țin să vă vorbesc încă în ora aceasta. Unde ne putem întâlni?

— Eu telefonez dela cofetăria Hepburn, The milky way (Calea Robilor), numărul 18. Vă aștept aci. O, Dumnezeu, ce nenorocită sunt! Abia de am avut răbdarea să mă reped acasă să-mi schimb rochia, căci era cu neputință să vă chem la telefon ca cerșetoare. Și credeți, mister Hamilton, cu adevărat, că mai există vreo spe...

Inspectorul auzi, deodată, o cădere surdă. Cuvântul „speranță” nu fu rostit

complect. Era mai mult decât ciudat. Să fi leșinat doamna Lantini? Sau dușmani invizibili să fi fost tocmai în acest moment acolo și au comis o mârșăvie, care întrecea pe cea dintâi: dispariția misterioasă a tânărului soț?

— Missis.... Nu mă auziți? — zise Roger în aparat.

Niciun răspuns. O cută brăzdă fruntea lui Hamilton. În capul gol cum era, alergă în stradă, chemă un automobil liber, care tocmai trecea, și sări în el.

— Calea Robilor, numărul 18, cofetăria Hepbrun. Ai trei șilingi bacșiș, dacă mă duci în opt minute acolo.

Șoferul zâmbi încântat și porni cu cea mai mare viteză, deși gonea pe străzi așa de frecventate și risca să fie amendat de serviciul circulației. Nu se scurseră nici șase minute și taximetrul opri brusc în fața cofetăriei Hepburn. Inspectorul plăti la iuțeală cursa, fără să mai asculte mulțumirile șoferului, grăbind spre local. Missis Lantini nu se zărea nicaieri. Hamilton chemă un chelner.

— Caut o doamnă care a telefonat adineaori de aci. Nu știi dacă mi-a lăsat cumva vreo vorbă?

Chelnerul reflectă o clipă.

— Vorbiți, probabil, de conia care

a leșinat în cabina telefonică? Slavă Domnului că tocmai s'a ivit un cunoscut al dumisale, care a dus-o, cu o mașină, acasă. Era un Japonez.

— Un Japonez ?

Intrebarea exprima atâta uimire, încât chelnerul ridică, surprins, capul.

— Da, întocmai, un Japonez... un domn curățel, elegant, și a transportat cu grijă în automobilul său pe doamna aceea, care-și mai venise puțin în fire... Doriți să vă servim cu ceva? O cafea... o înghețată?

— Nu! Mulțumesc!

Și, cu mintea aiurea, inspectorul trânti pe una din mesele de marmură un șiling, după care ieși zorit, chemă din nou o mașină și se urcă în ea, dând șoferului o adresă.

CAPITOLUL 12

— Așa dar, domnule judecător, afacerea Antonio Lantini se încurcă tot mai mult. Ultima complicație e cea mai de necrezut din câte am întâlnit în cariera mea de polițist.

Judecătorul Rubbers își ridică ochii, mirat, de pe acte.

— Ce vrei să zici cu asta, dragă Prescott?

— Ce vreau să spun?

Comisarul de Siguranță Prescott, un

tânăr simpatic, plezni nervoși din degete.

— Precum știți, eu sunt acela care, la timpul cuvenit, am sfătuit pe mistress Lantini să se adreseze lui Roger Hamilton, chemându-l din Londra aci. M'a ascultat și cercetările amicului meu, pe care-l socot, fără șovăire, cel mai inteligent și priceput detectiv din Europa și America, par chiar să fi fost încoronate de succes, deși a păstrat și față de mine cel mai mare mutism asupra lor. Din nefericire, a rugat pe mistress Lantini să colaboreze la lămurirea cazului și, cu acest prilej, ea își pierdu nervii. Cunoașteți toată istoria, domnule judecător. Disparația misterioasă a lui Lantini, care se ivise din nou la orizont, arestarea presupusului asasin, care, de altfel, tăgăduiește cu înverșunare, găsirea hainelor celui dispărut și așa mai departe. Mistress Lantini comunică toate acestea lui Hamilton telefonic, ieri după amiazi, dela o cofetărie. Amândoi se înțeleg să se întâlnească acolo. Inspectorul aude prin aparat un sgomot suspect și aleargă la cofetărie cu cea mai mare viteză. Mistress Lantini nu mai există. Ci-că ar fi leșinat în cabina telefonică, fu transportată în automobil de un cunoscut care tocmai se afla a-

colo, un Japonez, și dusă chipurile, acasă. N'a sosit, însă, acolo niciodată. A pierit de atunci.

— Ce vorbești? Dar asta e.... asta e...

Rubbers sărise în sus, enervat, și, cu mâinile la spate, măsură, cu pași mari, cabinetul.

— Fără 'ndoială — zise — că Japonezul ăla n'a cunoscut în viața sa pe mistress Lantini, că e complice al misteriosului criminal, care a răpit pe Lantini în mod așa de inexplicabil. Luat-ai măsurile necesare ca Japonezul să fie arestat cât de curând?

Comisarul zâmbi, făcând un gest afirmativ.

— Bine înțeles că am făcut-o; dar, dacă mi-e permis o observație: Japonezul e, într'adevăr, un cunoscut al doamnei Lantini, chiar colocatar al lui Lantini și i-a figurat ca martor la cununie.

— Serios? Ca martor? Da' de unde știi toate astea?

— Dela Hamilton, care și-a procurat dela mistress Lantini o fotografie în grup, a nuntașilor, și pe fotografia aceea se află și Japonezul nostru. Am interogat, adineaori, în prezența lui Hamilton, tot personalul dela cofetărie,

care l-a văzut, și toți l-au recunoscut, fără excepție.

— Așa dar....

— N'am terminat încă raportul, domnule judecător. Mistress Lantini a comunicat cândva lui Hamilton, că prietenul japonez al bărbatului ei era angajat ca inginer-chimist, ca și bărbatu-său, la aceeași firmă.

— Care anume?

— Ei, de-aș știe-o? N'a spus nimic în privința aceasta, nici logodnicei sale, nici viitorului socru. Bătrânul Penshurst era însă mulțumit, văzând pe viitoru-i ginere având un cont curent, destul de impunător, la bancă. M'am interesat la toate reprezentanțele din localitate ale firmelor străine, dar în statele niciuneia nu figurează un inginer-chimist Lantini, nici Mitsu, cum s'a recomandat Japonezul familiei Penshurst.

Judecătorul își frecă, gânditor, bărbia-i rasă ca în palmă.

— Foarte suspect, — murmură.

— Așa și este, dar iată încă una bună. Intr'o inspirație subită, Roger Hamilton ceru să-i se arate albumul răufăcătorilor, secția Asia, și descoperirăm, chiar la pagina a patra, trei capete ale

lui mister Mitsui al nostru. Firește că nu e nici inginer, nici Japonez.

— Nici măcar asta?

— Nici măcar asta. E Corean, născut în Seul, îl cheamă Lien-Ksu și e de meserie negustor de carne vie... o profesiune, deci, care nu se cam deosebește de cea de inginer.

— Și?

— Fratele Hamilton — așa e obiceiul lui — a tulit-o deodată din cabinetul meu, netam-nesam, fără nicio „bună-ziua”, ceea ce eu socot ca un semn bun. Cu siguranță că e pe cale să lămurească afacerea. Auzim noi în curând de el, sunt convins de asta. Chiar eu....

O bătaie în ușă îi întrerupse vorba. Un aprod intră în cabinetul judecătorului, punând un dosar pe masă. Rubbers răsfoi cu înfrigurare actele, după care chemă lângă el pe comisar.

— Uite ceva foarte interesant. E dela Institutul Medico-Legal. Analiza petelor de sânge de pe hainele inginerului Lantini.

Și-și înfipse ochelarii pe nasu-i corofiat.

— Sunt, într'adevăr, curios ce au descoperit domnii dela Morgă. Stai jos, Prescott, să examinăm împreună chestiunea!

Si începă să citească, la început alene, dar în urmă cu interes tot mai mare.

La cererea direcției poliției, de a se face analiza diferitelor obiecte de îmbrăcăminte anexate, Institutul Medico-Legal comunică următorul rezultat:

A fost mai întâi de analizat un costum, compus din surtuc, vestă și pantaloni, ale inginerului Antonio Lantini. Pe costumul acesta se aflau un număr mare de pete închise, umede, ce păreau să provie dela sânge omenesc. Examenul medico-legal nu poate să confirme această bănuială. Petele se datoresc, în bună parte, unui sânge de animal (probabil de bou), sânge ce era închegat, atunci când s'au pătat hainele, după cum o dovedesc pe deplin marginile crustelor. Accesoriu, însă, se află în costum (în special în vestă) pete, cari nu pot fi considerate a fi de sânge, ci mai de grabă de anilină, care se întrebuintează astăzi, din cauza calității ei, nevătămătoare, la diferite scopuri.

Afară de aceasta, buzunarele vestei erau, în parte, lipite cu un lichid alburu, care, după o analiză amănun-

tită, s'a constatat a fi opiu uscat. Într'un buzunar s'au găsit chiar două globulețe de opiu, turtite.

Din examenul amprentelor digitale, destul de vizibile, reiese că ele provin, într'adevăr, dela presupusul asasin, arestat, al lui Antonio Lantini. Au fost supuse analizei și hainele arestatului. S'au găsit și pe ele pete de sânge de animal, precum și de analină uscată.

Judecătorul lasă foaia jos, nedumerit.

— Ei, ce mai zici acum, dragă Prescott?

Comisarul strânse din umeri.

— Deocamdată, nimic. Rezultatul răstoarnă toate combinațiile mele. Trebuie să meditez din nou asupra întregii chestiuni. Singura mea consolare rămâne Roger Hamilton, chiar dacă va avea, probabil, mult de furcă până să limpezească situația. Se știe, însă, că cine râde la urmă râde mai cu poftă.

CAPITOLUL 13

Redcook-Street era cufundată în somn. Tocmai bătuse unu la turnul bisericii din apropiere. Felinarele licăreau slab, din distanță în distanță. Numeroasele birturi de pe strada aceasta

trăsese de mult obloanele și ultimii clienți se mistuiseră în una din multe unghere și ulicioare. La restaurantul chinezesc, părea, deasemeni, că s'au culcat toți. Cel puțin, luminile din față erau de mult stinse. Și, totuși, drumețul nocturn care s'ar fi rătăcit, la ora aceasta, pe strada pustie, n'ar fi putut scăpa de senzația de ghiață că, în clădirea pe care fâlfâia drapelul chinezesc, o forță ocultă pândea, poate chiar în acest moment, cu intenția unei agresiuni. Un fluierat lung spintecă tăcerea nopții.

Se putea să-l fi scos vreun marinar beat, care nu era acasă și atrăgea asupra-i atenția camarazilor săritori. Și, într'adevăr, îi răspunse un al doilea. Ciudat însă: fluierătura aceasta de a doua părea să vie din restaurantul chinezesc. Vasăzică, nu dormeau cei din „Hanul imperiului ceresc”, cum obișnuesc chinezii să numească ospătăriile lor.

Nu va fi fost marinar cel care fluiera-se, căci un tânăr, cu înfățișare de Mongol, împingând un cărucior pe două roate, coti pe după colț și opri la ușa restaurantului. Fluieră din nou, de astă dată mai încet, amintind un chițcăit de șoarece.

Imediat după aceea ușa fu crăpată de

doiă degete și tânărul se furișă înăuntru. Câteva minute în urmă, scoase, împreună cu proprietarul restaurantului, un cosciug lung, pe care-l încărcă în car și coti repede după colț, însoțit de Chinez, care se uita sfios în toate părțile.

Nu observă că, în același moment, zece bărbați, pitiți pe lângă ziduri, spre a nu fi văzuți, se desprinseră din ascunzătorile lor și se luară după ei ca niște fantome. La un loc singuratic din port, mascat de suluri de frânghii, bidoane imense de ulei, butoaie cu păcură, tocmai se ivi un caic. Cel care vâslea, înfășurase, de bună seamă lopețile în niște pânză, deoarece nu produceau aproape niciun sgomot în unda ca cerneala. El îl înțepeni într'un țărui, stinse lampa de carbid dela pupă, sări pe uscat și rămase în așteptare.

Căruciorul cu cosciugul se apropia. Toți trei ridicară din căruț povara ce părea destul de grea și, după ce schimbă câteva cuvinte în șoaptă, o transportară în caic, după care se urcară și ei. Omul de adineaori apucă din nou vâslele, le vârî în apă și cârmî caicul către un vas cu pânze, ce staționa în largul mării și al cărui echipament se profila în întuneric ca o nălucă. Con-

tururile vaporului răsăreau tot mai pronunțat înaintea lor ; până în câteva minute aveau să ajungă acolo. Deodată, răsună un strigăt, intensificat de un megafon :

— Opriți și stați locului!

Și, în același moment, un potop de lumină, răsfrânt de un reflector, inundă caicul. Deodată, cei trei zăriră un vas polițienesc, pe bordul căruia se afla reflectorul, îndreptându-se grăbit spre ei. Chinezul trase o înjurătură. Zise apoi:

— Cârmește înapoi sau suntem pierduți!

Lopătarul, însă, clătină, mut, din cap și arată în spre direcția contrarie, de unde, de asemenea, venea o barcă cu motor, plină cu polițiști. O salvare era cu neputință.

— Din moment ce suntem pierduți, — hotărî Chinezul, — piară atunci întâi muierea! Aruncați cosciugul în apă!

Și se aplecă, împreună cu tovarășul său, gata să-și puie în aplicare amenințarea. În aceeași clipă, însă, un bărbat din barca cu motor se ridică fulgerător și descărcă două gloanțe. Amândoi lăsară jos mâinile aproape simultan, rostogolindu-se pe spate, în caic. Barca cu motor și acostă lângă el și, cu revolverul fumegând în mână, Roger Hamilton

sări în vasul Chinezilor. Aplecându-se spre cei doi răniți, le strigă, cu glas de tunet:

— Ciang-Li și Lien-Ksu, vă declar arestați ! Veți avea de răspuns în fața justiției europene de ticăloșiile și crimele voastre.

Și, într'un gest năvalnic, puse cătușe celor doi delicvenți, răniți la picior, după care se adresă celorlalți polițiști :

— Transportați sicriul acesta în barca noastră și ne înapoiem la țărm.

O detunătură spintecă tăcerea nopții. Roger Hamilton trase o clipă cu urechea, după care arătă, triumfător, vaporul către care voia să cârmuiască caiul Chinezilor.

— Detunătura aceasta e semnalul convenit că echipajul vaporului cuban a fost înfrânt și căpitanul Gereira, complice al netrebnicilor astora, a încheiat ultima tranzacție de transportat femei europene peste ocean.

Intre acestea, un polițist desșurubase capacul sicriului, care era, de altfel, prevăzut cu răsufători, și lumină, cu lămpița-i electrică, de buzunar, cosciugul. Sări înapoi, cu o exclamare de spaimă.

— Mister Hamilton, ia vă uitați nu-

mai ! Biata femeie e în simțiri. I s'a pus căluș în gură, ca să nu poată striga.

Inspectorul scoase la iuțeală călușul din gura victimei, căreia-i tăia, apoi, frânghia cu care era legată. Doamna Lantini se încleștă de brațul lui și el îi ajută să se scoale.

— O, mister Hamilton, câte n'am îndurat ! Mă socoteam pierdută, nu mai credeam că veți mai fi în stare să mă scăpați. Ce o fi însemnând toate acestea ?

— Ce înseamnă toate acestea ? Vom vorbi noi mâine, după ce vă veți fi îndrevenit întrucâtva. Acum să faceți bine să beți din sticla aceasta (și, zicând acestea, îi duse o sticlă de coniac la gură), iar după aceea să-mi dormiți frumuseț și mâine să nu vă speriați dacă vă veți deștepta într'un sanatoriu. Viu să vă vizitez acolo și vom discuta despre toate câte ne interesează.

*

A doua zi, la sanatoriu.

— Vă simțiți, într'adevăr, așa de bine, missis, ca să-mi acordați o audiență ? — întrebă Vrajitorul Negru pe bolnavă, uitându-se dela ea la doctorul O'Neli, care sta lângă patul ei.

— Uite, — continuă el — doctorul dă din cap, în semn de aprobare. Putem dar să

începem. Când ați vorbit cu mine la telefon, vi s'a făcut, deodată, negru înaintea ochilor, nu-i așa? Și ați leșinat?

— De unde știți toate acestea, mister Hamilton? Chiar așa s'a și întâmplat. M'am simțit invadată de o slăbiciune inexplicabilă și grăbii să ies din cabina telefonică. Pământul, însă, se învârtea cu mine. Mi se păru că s'a ivit înaintea mea Mitsu acela care era coleg cu bărbatu-meu. Atâta numai că figura-i era de zece ori mai mare ca a unui om obișnuit și ochii-i păreau să exercite asupra mea o putere cotropitoare. Imi pierdui, apoi, cunoștința.

„Când mă trezii, mă aflam într'o încăpere strâmtă, fără lumină. Zăceam pe un divan tare; dar, voind să mă scol, simții că sunt legată de pat cu niște curele de piele. Să tot fi stat așa întinsă ceasuri întregi, disperată, când auzii ușa carcerii mele deschizându-se. În același timp, mă izbi lumina unei lumânări și văzui un Chinez bătrân, apropiindu-se, cu un zâmbet mios, de patul meu, tăindu-mi, cu un cuțit, legăturile și punând înaintea mea un blid cu un fel de mâncare din care ieșeau aburi. Arătându-mi-l apoi, cu unul din lungile sale degete, îmi zise doar atât: Mănâncă!

începem. Când ați vorbit cu mine la telefon, vi s'a făcut, deodată, negru înaintea ochilor, nu-i așa? Și ați leșinat?

— De unde știți toate acestea, mister Hamilton? Chiar așa s'a și întâmplat. M'am simțit invadată de o slăbiciune inexplicabilă și grăbiți să ies din cabina telefonică. Pământul, însă, se învârtea cu mine. Mi se păru că s'a ivit înaintea mea Mitsu acela care era coleg cu bărbatu-meu. Atâta numai că figura-i era de zece ori mai mare ca a unui om obișnuit și ochii-i păreau să exercite asupra mea o putere cotropitoare. Imi pierdui, apoi, cunoștința.

„Când mă trezii, mă aflam într'o încăpere strâmtă, fără lumină. Zăceam pe un divan tare; dar, voină să mă scol, simții că sunt legată de pat cu niște curele de piele. Să tot fi stat așa întinsă ceasuri întregi, disperată, când auzii ușa carcerii mele deschizându-se. În același timp, mă izbi lumina unei lumânări și văzui un Chinez bătrân, apropiindu-se, cu un zâmbet mios, de patul meu, tăindu-mi, cu un cuțit, legăturile și punând înaintea mea un blid cu un fel de mâncare din care ieșeau aburi. Arătându-mi-l apoi, cu unul din lungile sale degete, îmi zise doar atât: Mănâncă!

Se opri și nu termină fraza. N'auzise bine cele dintâi cuvinte ale lui Roger Hamilton și doamna Lantini scoase o exclamare ușoară.

— Bărbatu-meu trăiește ? O, nu faceți vreo glumă cu mine ? E adevărat, nu-i așa, mister Hamilton ? O, sfinte Dumnezeule, cât îți mulțumesc ! Chiar acum... în minutul acesta, vreau să mă duceți la el. Nu-i așa, domnule doctor, că pot ?

Medicul dete din umeri, zâmbind.

— Ce folos dacă voi spune eu nu ? (Și, întorcându-se către inspector, continuă cu ton grav :) Nu v'ați terminat adineaori fraza.

Hamilton se aplecă atunci spre doctor și zise în șoaptă, ca să n'audă doamna Lantini:

— Mă tem că decepția va fi prea mare.

CAPITOLUL 14

Gardianul deschise cu ezitare ușa celulei.

— Dar n'o să se sperie cucoana, în fața ucigașului bărbatului ei ?

— Lasă asta în sarcina mea ! Dumneata adu numai, cum am aranjat, vasilină, săpun, o perie și o sticlă cu spirt denaturat, — îi șopti Vrajitorul Negru.

Și, după ce gardianul se depărtă, se întoarse către doamna Lantini :

— Poftim, missis, intrați și nu vă speriați dacă vă introduc în celula aceluia care trece pretutindeni drept ucigaș al soțului dumneavoastră. Vă rog, intrați !

Femeia călcă cu codire pragul și se pomeni în fața unui om care, la vederea ei, se împletici, cu un strigăt năbușit, în colțul cel mai extrem al celulei. Hamilton care și intrase, închise ușa. Apropiindu-se de cerșetor, a cărui figură respingătoare, cu un ochiu scos, făcea un efect, într'adevăr, înfricoșător, zise, cu asprime :

— Ți-a venit un musafir, domnule Bonigi. Doamna este missis Lantini, soția aceluia despre care se afirmă că l-ai omorât.

Cu cel arestat se petrecuse o schimbare formidabilă. Atitudinea-i sfidătoare făcuse loc unei deprimări adânci, și, gemând, își ascunse fața-i jigărită în palme. Ușa se deschise din nou și gardianul puse pe masă un lighian, săpun, prosop, vasilină și o sticlă de spirt denaturat. Doamna Lantini se uita mirată la toate aceste preparative. Între acestea, Hamilton se apropiase de deținut și-i puse mâna pe umăr.

— E timpul, domnule Bonigi, să te

Și, după ce gardianul se depărtă, se întoarse către doamna Lantini :

— Poftim, missis, intrați și nu vă speriați dacă vă introduc în celula aceluia care trece pretutindeni drept ucigaș al soțului dumneavoastră. Vă rog, intrați !

Femeia călcă cu codire pragul și se pomeni în fața unui om care, la vederea ei, se împletici, cu un strigăt năbușit, în colțul cel mai extrem al celulei. Hamilton care și intrase, închise ușa. Apropiindu-se de cerșetor, a cărui figură respingătoare, cu un ochiu scos, făcea un efect, într'adevăr, înfricoșător, zise, cu asprime :

— Ți-a venit un musafir, domnule Bonigi. Doamna este missis Lantini, soția aceluia despre care se afirmă că l-ai omorât.

Cu cel arestat se petrecuse o schimbare formidabilă. Atitudinea-i sfidătoare făcuse loc unei deprimări adânci, și, gemând, își ascunse fața-i jigărită în palme. Ușa se deschise din nou și gardianul puse pe masă un lighian, săpun, prosop, vasilină și o sticlă de spirt denaturat. Doamna Lantini se uita mirată la toate aceste preparative. Între acestea, Hamilton se apropiase de deținut și-i puse mâna pe umăr.

— E timpul, domnule Bonigi, să te

ochiul-î sănătos și cum și-a sbârcit buza, trăgându-și-o în sus, cu ajutorul unui simplu plasture ?

Și Roger Hamilton dete repede cu un burete și prosop peste fața deținutului, după care sări înapoi.

— Credeți și acum, missis, că aveți în fața dumneavoastră pe asasinul soțului dumneavoastră ?

La vederea chipului de acum al celui arestat, doamna Lantini se împletici și scoțând o exclamare de bucurie, se repezi să-l îmbrățișeze. Inspectorul, însă, îi aținu calea.

— Opriți-vă, missis ! Nu trebuie să strângeți în brațe pe omul de colo, chiar dacă vă socotiți măritată cu el. E un răufăcător ordinar, cel care stă în fața dumneavoastră, chiar dacă a cucerit inima dumneavoastră curată, lipsită de experiență. Și nici nu-l chiamă Antonio Lantini, ci Rafael Bonigi și a fost condamnat de mai multe ori ca escroc matrimonial, care înșela buna credință a fetelor, cerându-le în căsătorie, precum și ca negustor de carne vie, iar acum, avea să devie pentru întâia oară criminal. Da : criminal, făcând începutul cu dumneavoastră. Mulțumiți lui Dumnezeu că am descoperit încă la timp diadema periculoasă, căci, presu-

punând că l-ați fi găsit, cu siguranță că, în noaptea nunții, v'ar fi sărutat pe frunte, ghimpele v'ar fi sgâriat și ați fi căzut victimă a otrăvii celeia perfide. Haideți, doamnă, și nu învredniciți pe mizerabilul acesta nici măcar cu o privire ! N'o merită.

Din colțul unde stătea, arestatul nu înceta să geamă.

— Lacrimi de crocodil, nimic decât lacrimi de crocodil ! Credeți-mă, missis !

Și, zicând acestea, Vrajitorul Negru împinse afară pe femeia care vărsa și-roaie de lacrimi.

• • • • •
La comisariat.

— Da, dragă Prescott, îți mărturisesc că a fost un caz foarte interesant. Și, acum, salutare, cu bine ! Mă înapoiez la Londra.

Și Roger Hamilton întinse comisaru-lui mâna.

— Ce, vrei s'o ștergi, — îl opri acesta, — fără măcar să ne povestești și nouă cum și ce fel.... ? Mă'nțelegi adică.

Hamilton zâmbi și suspină totdeodată.

— O, acest inevitabil „cum și ce fel“ ! Dar în sfârșit ! Ascultă deci. De astă dată, voiu întrebuiința stilul telegrafic, căci peste un ceas îmi pleacă trenul. Missis Lantini mă chemă. Imi povesti

toată chestia. Prima îndoială asupra corectitudinii pretinsului Lantini. De ce ascundea cu atâta grijă firma la care era angajat?

„La nuntă, fu chemat de un cerșetor, se îngălbeneste; în consecință, trebuie să fie ceva între el și cerșetorul acela. După-amiazi, un curier chinez îi aduce o scrisoare misterioasă, în urma căreia Lantini o ia la sănătoasa, buimăcit. Astfel fuge numai cineva care n'are conștiința curată, cu atât mai mult când e sub ordinele cuiva, care, deci, trebuie să asculte când acel cineva îi poruncește.

„Scrisoarea — slavă Domnului — e ridicată de missis Lantini. E cifrată. Mare interes îmi trezește, de asemenea, enigmaticul Japonez. Cu purtarea-i imprudentă, se compromite strașnic. Zăresc la missis Lantini o diademă ciudată. Pe lângă asta, de proveniență chineză. Cunosc obiectele astea primejdioase, cari au câte-o scobitură secretă, cu otravă. O mică sgârietură și, prin ghimpele găunos, otrava cu efect imediat mortal pătrunde în rana aproape invizibilă. „Bolnavul“ se prăpădește de ur „acces de cord“, întru cât e cu neputință să se cearnă otrava din corp. Diadema aceea formează cadoul de logodnă al mirelui. Așa dar, țintește la viața ei..

mai bine zis la moartea ei. Ii pune chiar condiția ca să-și puie pentru întâia oară diadema abia la nuntă.

„Cu moartea ei, însă, se alegea cu un profit, căci nimeni nu omoară din simplă distracție. Este sau nu este? In consecință: Lantini cela era un element dubios. Escroc matrimonial, negustor de carne vie, sau așa ceva. Cotrobăii mai întâi prin locuința dispărutului soț, unde găsii tot felul de lucruri interesante. Întâi : casa în care domicilia se mărginea în dos cu Redcock Street (strada Cocoșului Roșu) și tocmai cu o clădire în care gospodărește un restaurant chinezesc foarte suspect. Inspectai, apoi, ca instalator la „Societatea de gaz și electricitate“, garsoniera presupusului domn Lantini. Găsii tot soiul de scrisori cifrate, pe cari, foarte ciudat, a încercat să le ardă. N'au ars, însă, decât în parte.

„Cel mai important obiect ce descoperii fu, negreșit, o poliță de asigurare. Închipuește-ți : și-a asigurat nevasta — bagă de seamă : înainte de nuntă ! — cu douăsprezece mii, cinci sute, lire sterline. Înțelegi acum ce scop urmărea el cu bijuteria chinezească ? Nici vorbă că a înfățișat la societatea de asigurare ca nevastă o persoană străină, prezintând,

totdeodată, un buletin de căsătorie fals. Afară de asta, mai descoperii că domnul în chestiune — să-i zicem tot Lantini — era un pasionat fumător de opiu. A, da, o pălărie turtită și o cămașă ruptă, jengoasă, m'au condus și ele pe urmele lui. La ce-i trebuia inginerului asemenea deghizare de cerșetor?

„Aveam să capăt îndată răspunsul. Mă introdusei în restaurantul chinezesc ca bețiv, și fui acolo martorul unei convorbiri ce-mi desvălui totul. Un cerșetor prăpădit se certa cu birtașul chinez și o prostituată tânără, blondă, pe care o fotografiai în secret, cu un aparat micuț, ce mi-l agătasem de cheotoare; era a treia din bandă. Cerșetorul, căruia Chinezul îi zicea Bonigi, nu era, în realitate, decât Lantini. Juca în viață două roluri. Sta postat în sdrențe de cerșetor la toate colțurile de străzi, iar sub înfățișarea de cavalier elegant aducea victime complicelui său Ciang-Li, care e un vechiu negustor de carne vie, căutat de mult de autorități.

„Cu prilejul căsătoriei sale, însă, Lantini a voit să rupă lanțurile și să devie de sine stătător. În timp ce bătrânul Chinez umbla cu intenția să vândă pe tânăra femeie căpitanului cuban, Bonigi înscenă, cu ajutorul blondei ce-

leia, pe care o prezintă drept nevastă, escrocheria cu asigurarea. Ciang-Li, însă, trebuie să fi prins de veste, așa că-l rechemă chiar în după-amiaza nuntii. În seara de pomină, sau, mai bine zic, noaptea, urmărește pe Bonigi până la casa unde domicilia. Ii expediază o scrisoare, prin care solicităm să se uite pe fereastră, a doua zi, între patru și cinci, pe motiv că un prieten vrea să facă să-i parvie o știre importantă. În același timp, trimisei pe missis Lantini în ulița aceea, la ora indicată. Bărbatu-său se uită, conform programului, pe fereastră, ea îl recunoscuse, dar scoase un țipăt — contrariu programului — pe care el și auzi.

„Își recunoscuse nevasta, sări, turbat, înapoi, se costumă la iuțeală ca cerșetor, stropi hainele-i de stradă, din belșug, cu sânge de animal, de care se servea, de obicei, la dresurile sale, făcând, astfel, să se creadă că a căzut victimă unui atac, dar iată că fu tot așa de prompt arestat ca pretins ucigaș al inginerului, care nu era de găsit pe niciăieri. În vremea asta, missis Lantini îmi comunică, dela o cofetărie, pățania ei, fu ipnotizată de un Japonez, care, în realitate, era alt tovarăș al lui Ciang-Li, și transportată la restaurantul chine-

zesc, de unde urma să fie predată ca marfă Cubanului. Din fericire, însă, eram la post. Avurăm norocul să arestăm pe Ciang-Li și complicitii săi, iar pe doamna Lantini, sau, mai bine zis, pe domnișoara Penshurst, s'o salvăm.

„A doua zi o dusei în celula lui Bonigi. Scena ți-e cunoscută. Miss Penshurst avu o adevărată criză de nervi; dar, încetul cu încetul, se obișnuie cu gândul că Antonio al ei e o pușlama de cea mai josnică speță, care era cât pe aci s'o omoare. Iar Bonigi? Opiul l-a făcut sclavul lui Ciang-Li. Azi dimineață s'a spânzurat în celula sa. Fie-i țărâna ușoară! Și-a ispășit singur păcatele. Peste cincisprezece minute îmi pleacă trenul. Sănătate, Prescote! Mi-a făcut plăcere că am putut iarăși lucra împreună.

Și, în goană, Vrajitorul Negru își înhăță pălăria și pardesiul, strânse la iuțeală mâna comisarului și o sbughi pe ușă.

PARTEA A III-a

CAPITOLUL 15 .

Poșta de dimineață ne aduse o scrisoare. Mă surprinse dela început hârtia pergamentată și mă uitam nerăbdător la Roger Hamilton, în timpul cât parcurgea la repezeală rândurile. Observai că face ochii tot mai mari și o cută adâncă brăzdându-i-se pe frunte. Scrisoarea dar trebuia să fie foarte interesantă. Mi-o întinse și mie.

— Uite, Edward, e, poate, o chestie nostimă pentru noi; în orice caz, foarte originală.

Rupând plicul, îl supuse unei examinări amănunțite, în timp ce eu citeam scrisoarea :

Moșia Galford, 25 Iulie

Prea stimat mister Hamilton,

Ca cititoare entuziastă a aventurilor dumneavoastră, pe cari doctorul Edward Pallace le descrie atât de drăguț, am prins oarecare simpatie de dumneavoaș-

Tră și vreau să sper că nu mă 'nșel în credința că sunteți oricând gata să redați unei femei bătrâne liniștea. Un eveniment ciudat mă apasă de câteva săptămâni. Scuzați-mă dacă lungesc prea mult vorba, dar trebuie să comunic totul unui om care cred că-mi va putea ajuta.

Unicul meu fiu, Oliver, care s'a dedat cu plăcere studiului zoologic, a plecat, acum trei ani, cu expediția profesorului Lavenstone, la Nepal, în Asia. În fiecare lună, îmi trimite câte o scrisoare cu descrieri din acea țară a minunilor, către care se simțea atras încă de pe când era adolescent. Acum trei săptămâni, însă, primii, în loc de o scrisoare a vlăstarului meu, un pachetel în care se afla pielea unei șopârle mari, fără nicio explicațiune; de asemenea, lipsea și numele expeditorului. După stampila poștei, pachetul fusese predat la Bombay. Nu se putea ca să fie copilul meu expeditorul, căci ultima-i scrisoare, pe care o primii acum o lună și jumătate fusese trimisă din Catmandu și-mi comunica, prin ea, că expediția profesorului se află încă prin junglele de lângă Navalpur. În interiorul pielei de șopârlă sunt niște slove ciudate. Un cunoscut vechiu al nostru, profesorul Askell, care se ocupă cu studiul limbii sanscrite, ni le-a tradus. Ele înseamnă :

„Dacă cel drag ți-e în primejdie, devin roșu ; dacă sunt scorojită și albă e mort”.

Și, de două zile, pielea, care era de un verde strălucitor, s'a colorat în roșu... la început slab, după aceea mai pronunțat, iar acum lucește ca un rubin.

Mister Hamilton, nu știu dacă sunteți superstițios, dar știu că fiul meu plutește în mare pericol. Vă rog, veniți și dați-ne ajutor mie și lui. Redați unei mame bătrâne pe fiul ei.

Gladys Johnson

Mă uitai întrebător la Roger. El continua să examineze plicul, pe care-l întorcea gânditor când pe o parte, când pe alta. Deodată, ridică ochii.

— Ce zici tu, Edward, de asta ?

— De !

Hamilton râse.

— „Înțeleptul tăce și face”, zice un vechiu proverb; dar trebuie să recunoști că scrisoarea e foarte interesantă.

— Nici discuție și, fiindcă te cunosc, mă și văzui aievea târîndu-mă prin junglele Nepal-ului.

— Poate că nu va fi nevoie, căci, — zise Roger serios, — crima pare să se săvârșească la Galford.

El privii cam uluit.

— Cărmă ? Și la Galford ? Poate ești atât de amabil să fii mai lămurit.

— Uite ici ! (Și-mi întinse plicul).
Vezi și tu că scrisoarea a fost deschisă
sub acțiunea unor vapori de apă și li-
pită la loc cu gumă arabică. Așa dar,
trebuie să fi având cineva interes
să citească corespondența bătrânei. Și
acel „cineva“ va fi știind acum că noi
vom veni eventual la Galford, ca să ve-
dem și noi acea faimoasă piele de șo-
pârlă.

— Ciudată hârtie, — îl întrerupsei
eu. De unde o fi având-o mistress
Johnson ?

— I-o fi trimis-o fiul ei Oliver, dar e
pe placul meu, fiindcă socot că păș-
trează minunat amprentele digitale. În
consecință, să examinăm plicul și vom
găsi foarte multe amprente : în primul
rând, ale bătrânei, apoi ale factorului
poștal din Galford, ale funcționarului
vagonului poștal, a poștei locale și, în
sfârșit, ale celui care a deschis-o.

— Foarte adevărat — zisei eu ironic
— și, atunci, după ce vei fixa, dintre a-
tâtea amprente, cari sunt ale aceluia ?

— Păi eu îmi dau cu ideea că s'o fi
mânjit cu ceva gumă arabică pe degete.
— opinia Roger, — așa că n'o să fie de
loc greu să distingem amprenteale lui de
ale celorlalți.

Nu mai obiectai, căm rușinat. Roger se sculă.

— Hai în laborator !

Ne amenajaserăm o odăiță cu toate instrumentele necesare examinării diferitor substanțe și obiecte și, firește, acordaserăm cea mai mare atențiune aparatelor cari să ne scoată în evidență amprente digitale și a le putea fotografia. Vrajitorul Negru umplu o eprubetă subțire cu grafit fin și suflă, cu băgare de seamă, praful peste plic, pe care-l încălzisem mai înainte, cu precauțiune, la flacăra oxi-acetilenică, și, astfel, praful de grafit rămase lipit de guma arabică, ce devenise iarăși lichidă. Găsirăm, pe lângă dărele ce se vor fi produs la lipirea limbii plicului, trei amprente exterioare. Hamilton le fotografia și mări imediat.

— O femeie ! — strigarăm în același timp, de cum le găsirăm.

— Or fi ale bătrânei Johnson ? — mă întrebai eu.

— Cu siguranță că nu. Dacă ar fi voit ea însăși să deschidă scrisoarea, n'avea decât să se servească, după aceea, de alt plic. N'o să se apuce o femeie de vârsta ei să se servească de vapori de apă.

Reintrarăm în birou. Roger căută în

dicționarul geografic localitatea Gal-
ford.

— Excelent ! — se bucură el. Moșia e foarte aproape de Londra, pe lângă pădurea Peterdale. Aha, al-de Johnson sunt conți și proprietarii moșiei de peste o sută cincizeci de ani. Are o suprafață de șapte mii de pogoane. De, de aia gândul crimei !

— Nu pricep. Adică dacă o femeie curioasă a deschis scrisoarea contesei, trebuie neapărat să conchizi că s'a pus la cale o crimă ?

— N'ai citit cu atenție scrisoarea aceea ; altfel, te-ar fi surprins și pe tine că misterioasa piele a fost trimisă din Bombay, așa dar din Navalpur, în preajma căruia se afla contele Oliver Johnson, despărțit de întreaga întindere a Indiei nordice.

— După părerea ta dar, contele a făcut cale întoarsă și o fi fost achitat pe undeva în Bombay ?

— Da, asta este. Va fi fost determinat, prin vreo știre falsă, să părăsească pe nepusă masă expediția și să se înapoieze în Anglia, iar în Bombay l-a lichidat dușmanul.

— Cam așa ți-ar veni să crezi, după cum desfășori tu peripețiile, și, fiindcă menționași mărimea moșiei, ghicesc că

socoți moștenirea ca pricină a crimei.

— Exact și sper să-ți spun cine e la mijloc, după ce vom fi vorbit cu contesa. Mergem, cu trenul de amiază, la Peterdale și închiriăm o locuință în calitate de vilegiaturisti, iar mâine, într-o plimbare de turiști inofensivi, trecem pe lângă moșie și încercăm să vorbim ca din întâmplare cu contesa.

— Va trebui să ne deghizăm ?

— Firește, dar e suficient să ne prezentăm drept niște șefi de serviciu. N'aș vrea, pe căldura asta, să port perucă.

— Slavă Domnului ! Dar, în fond, ce crezi tu despre pielea de șopârlă ? Faci, cumva, vreo legătură între ea și soarta tânărului conte ?

— Cunosc foarte bine fermecele hogilor indieni. Am văzut niște bazaconii atât de extraordinare că nu m'aș îndoi de nimic până nu mă voiu fi convins singur.

— Dar ce scop ar urmări, în definitiv, cineva cu colorarea pielei ?

— Nu crezi că, date fiind împrejurările, bătrâna contesă ar căpăta, de spaimă, un acces de cord, dacă pielea devine albă și scorojită ? Căci ar trebui, atunci, să creadă că unicul ei fiu a murit.

— Ar fi o mârşăvie.

— Asta am bănuir-o dela început. De altminteri, vom lua cu noi geamantanul 9, căci am credinţa că vom avea nevoie de el.

Geamantanul 9 conţinea diferite instrumente cu care scoteam la iveală, în câte-o călătorie, amprente digitale şi le puteam mări; de asemenea, şi mijloace felurite cu cari făceam pe cei suspecti să-şi puie degetele în locuri special preparate, unde liniile pielei se întipăreau admirabil, ca, de pildă, pe cărţi de joc, o carte, un pahar, şi aşa mai departe. Găseam noi în vreun fel oarecare prilejul să parvie aceste obiecte în mâinile celor suspectaţi.

După-amiazi, cei doi aşa zişi vechi şefi de serviciu, Chakers şi Newport, traseră la hotelul gării de lângă pădurea Peterdale.

— Am voi să ne recreăm aci câteva zile, — spuse mister Newport, portarului. Am putea face aci plimbări frumoase, nu-i aşa?

— De sigur, sir, — se ploconi golanatul, — aveţi aci, în împrejurimi, o pădure admirabilă, în care mai sunt nişte rămăşiţi de lespezi din antichitate, iar mai încolo „Lacul Olimpului”.

— Da, chiar că vrem să-l vedem

înainte de orice. Altfel, nu mai există nicio apă ?

— Ba da, este și lacul Ginister. Ce-i drept, se află pe o proprietate particulară, moșia Galford, dar bătrâna doamnă contesă permite bucuros oricărui privilegiaturist s'o viziteze. E tocmai în mijlocul pădurii.

Vrăjitorul Negru — el făcea pe șeful de serviciu Newport —, care-și cumpărase în gară o hartă a împrejurimilor, arată un punct de pe ea.

— Așa e, uite-l aci. E chiar mult mai aproape decât lacul Olimpului. Atunci, vom merge să vedem mâine întâi lacul Ginister. Ești de acord, mister Chakers?

— Firește, — consimții eu, — nici nu vreau să ne obosim primele zile, hoinărind prea departe.

— E vreun birt pe lângă lac ? — mai întrebă Roger pe portar.

— Conacul e foarte aproape — comunică portarul — și puteți perfect să vă odihniți acolo. Contesa se bucură tare mult de aceste vizite ocazionale.

— E singură, fără 'ndoială ? — se interesează Roger, compătimitor.

— Da, de vreo trei ani tânărul conte e în India. Conacul e cam izolat și, afară de slugile ei, doamna contesă n'are decât o domnișoară de companie.

— O fată bătrână, desigur ?

— Ași, de unde ! Tomnatica domnișoară de companie a contesei s'a înecat în lac acum nouă luni și, de șase luni, e acolo o fată tânără, răpitoare. Ii zice Hania Sbircek. A stat și ea o zi aci, până nu s'a dus la moșie.

— Aha ! Pe o tânără ca ea, singurătatea aceasta nu prea o fi încântând-o. Eh, bună seara, domnule portar !

— Bună seara, sir. Poftă bună !

— Mulțumim, mulțumim !

Intrarăm în restaurantul simpatic și ne căutarăm o masă destul de retrasă.

— Nu se poate ști dacă nu suntem chiar de pe acum pândiți, — îmi șopti Roger. Așa dar, Hania Sbircek îi zice. După nume pare că ar fi Slavă. De altminteri, destul de ciudat că bătrâna domnișoară de companie s'a înecat. De obicei, fetele tomnatice nu prea se duc singure la apă.

Cu toată arșița zilei de vară, mă trecură fiori de ghiață.

— Vrei să zici că moartea nu s'a datorit întâmplării ?

— Cam așa ceva. Setea de avere e, de obște, imboldul celor mai mari crime.

Chelnerul intră în sală, venind fuga spre noi :

— Ați ales ceva ?

Comandarăm o cină caldă și o sticlă de vin ușor. Dar era scris să nu mai putem schimba nicio părere asupra noului caz, căci, întâi și întâi, veni să ne salute restauratorul și, puțin după aceea, apăru un pădurar, împreună cu un domn, care-ți făcea impresia de logofăt. Șezură la masa de-alături.

Restauratorul îi salută ca pe niște vechi cunoștințe, și, astfel, aflarăm că pe pădurar îl cheamă Waldon, iar pe celălalt — căruia restauratorul îi se adresa cu titlul de „logofete” — Cooping. Patronul, care-i servi el în persoană cu băutura cerută, întrebă de bătrâna contesă.

— Vai, nu știm ce e, de câteva săptămâni, cu buna noastră stăpână, — se jelui logofătul — iar de trei zile și-a pierdut cu totul sărita, dacă mi-e permis să spun astfel.

— Poate că are știri rele dela fiul ei din India, — opinia restauratorul.

— Cam de vreo trei săptămâni, a primit, în loc de scrisoarea obișnuită, un pachet, — bombăni pădurarul.

— Așa este, — se grăbi logofătul să întărească, — și, de atunci, e într'un hal făr'de hal.

— Imi pare foarte rău, — își expri-

mă patronul regretul. Contele Oliver era, într'adevăr, un băiat de ispravă și buna doamnă contesă n'ar supraviețui, dacă-i s'ar fi întâmplat ceva.

— De, — bombăni pădurarul, — ar fi mai bine să fie altfel. Astea-s, de altminteri, numai presupuneri. Ce zici, mister Butcher (se adresă restauratorului), îi tragem un tabinet ?

— Imi pare rău, dar tocmai e la mine un agent de constatare, dela percepție, care-mi verifică declarația de impunere.

— A, da, și trebuie să fii și dumneata de față ! — râseră cei doi. Păcat, zău așa, mare păcat !

Roger se sculă.

— Dacă-mi permiteți, domnilor, mă recomand Newport, șef de serviciu la ministerul de finanțe. Dacă ne îngăduiți, ne oferim noi parteneri la joc.

Waldon și Cooping se recomandară și ei și părură foarte veseli că nu trebuie să renunțe la tabinetul lor. Iși făcură despre noi o admirabilă părere, cu atât mai mult că Roger făcu cinste cu niște whisky și noi eram dinainte hotărâți să-i lăsăm pe ei să câștige. Trecură de mult de miezul nopții, când Waldon și Cooping se pregătiră să meargă acasă. Cu prilejul acesta, ins-

pectorul pomeni, cu multă iscusință, că am vrea să vizităm a doua zi, înainte de amiazi, lacul Ginister. Și, precum ne așteptaram, cei doi slujbași de pe moșie ne poftiră în modul cel mai cordial să-i vizităm.

CAPITOLUL 16

Vremea era, vădit, binevoitoare cu noi, căci poleise firea cu soarele cel mai superb, a doua zi, la opt, când descălecarăm lângă lacul Ginister. Pornirăm în hoinăreală prin minunata pădure, liniștiți și alene, așa cum se cuvine unor oameni în vârstă.

— Trebuie să ne jucăm rolurile, chiar dacă ne credem nesupravegheați, — explicase Roger adineaori, — sunt atâtea chestiuni în joc aci, că n'ar fi de mirare să fim înconjurați de spioni.

Nu întâlnirăm, însă, în calea noastră decât niște lemnari și culegătoare de ciuperci și eram gata-gata să trântesc o zeflemea, când, întorcând, întâmplător, capul, zării o muierușcă bătrână schiopătând în urma noastră și pe care o mai văzurăm, acum o jumătate de oră, în capătul pădurii. Mă uитай la Hamilton cu coada ochiului. El zâmbi și zise în șoaptă:

— Ei, o zăriși și tu ?

Si începu să vorbească tare despre directorul Davies, cu ale cărui dispoziții se declara nemulțumit. Eu nici nu prea auzeam ce spune, căci nu-mi ieșea din cap băbușca aceea. Să nu fi fost, cumva o simplă întâmplare? Să fie ea spioană? Roger îmi întrerupse frământarea, luându-mă de braț și arătându-mi printre pomi, la stânga, luciul scipitor al lacului Ginister. În aceeași clipă, cineva ne salută sgomotos și pădurarul Waldon, ieșind dintre arbori, ne zise :

— Vă rog, poftiți mai întâi în casa mea! Nevastă-mea vă și așteaptă cu o minunată cafea cu lapte.

Se întrerupse cu un : „Ei drăcie, da' cine-i asta?” Și se uită atent înlături. Intorsei repede capul și văzui băbușca dispărând la iuteală printre trunchiurile groase ale brazilor.

— N'am văzut pe baba asta încă niciodată, — mormăi Waldon. O fi venită de curând. Ia să facă bine să-mi arate actul ei de identitate! Așa dar, domnilor, colo e casa mea!

Era o căsuță simpatică, de lemn, așezată printre împletiturile unor trandafiri acățători. Ce plăcut trebuia să fie să trăiești aci! Și, totuși, în imediata vecinătate a acestui raiu, și pândea vi-

pera care-și incolăcea în elele-i sombre pe după acest petic de pământ. Eu știam, însă, că Roger Hamilton va scoate din gura acestei năpârci măselele veninoase. Blonda și frumușica nevastă a pădurarului primi pe cei doi șefi de serviciu cu un amestec de respect și de mândrie față de această vizită rară.

Șezurăm pe cerdacul ce se întindea de jur împrejurul căsuței. Plimbarea ne stârnise pofta de mâncare și deliciosul unt servit pe pâinea țărănească ne o mări și mai mult. Nu-i de mirare, dar, că feliile de pâine dispăreau cu o iuțeală uimitoare. Mă uitam la Roger și observai că se luptă cu o hotărîre. Și, când nevasta pădurarului reîntră în casă, ca să ne aducă o nouă porție de cafea cu lapte, ridică, deodată, capul și privi scrutător pe pădurar. Zise apoi :

— Nene Waldon, vreau să sper că nu mă înșel dacă socot că ți-e la inimă binele stăpânilor dumitale.

Pădurarul rămase cam mirat, dar îl asigură despre devotamentul lui în termeni așa de călduroși că nu încăpea nicio îndoială că e sincer.

— Bine, — continuă Hamilton, — trebuie, atunci, să-mi dai o mână de ajutor. Eu nu sunt șeful de serviciu

Newport, cî detectivul-inspectōr Roger Hamilton. Poate ai auzit de mine.

Pădurarul sări de pe scaun, cu gura căscată. Cu un gest scurt, Roger îl împiedică să scoată o exclamare.

— E o chestie foarte serioasă, — îi mai zise. Citește, te rog, asta și te vei lămuri de ce suntem aci!

Și-i dete scrisoarea bătrânei contese. Pădurarul șezu iar, complect înmărmurit, și studie scrisoarea menționată. Apoi, o înapoie lui Roger, căruia-i întinse peste masă mâna sa viguroasă.

— Vă puteți bizui pe mine, mister Newport, — zise el simplu.

Eram și eu tot așa de vesel ca și Hamilton. Omul acesta din popor își dăduse imediat seamă că noi trebuie să continuăm a ne juca rolurile și prin faptul că ne considera mai departe ca șefi de serviciu, dovedea că e om inteligent și, astfel, ne va face servicii prețioase.

— Îți mulțumesc, nene Waldon, — zise Roger, strângându-i mâna, — și voiam să te rog să ne găzduiești la dumneata, căci de aci putem urmări totul, fără să bată la ochi.

— Imi faceți cea mai mare plăcere, — zise Waldon, îndatoritor.

— Perfect! Ne vom aduce dar, în

cursul zilei, bagajul dela hotel. Acum am a-ți pune câteva întrebări. Cum s'a înecat fosta domnișoară de companie a contesei ?

Waldon încruntă sprâncenele.

— A, vi se pare suspect asta ? Da, într'adevăr, a fost o întâmplare cam ciudată. N'a fost niciodată chip să convingem pe toamnătica domnișoară Lewkins să meargă pe lac. Și, totuși, bărcile ce servesc la pescuit și plimbări sunt așa de largi și sigure, că nu există, într'adevăr, niciun pericol... în primul rând și fiindcă lacul nu face valuri. Cu toate acestea, o găsim înecată printre plantele acățătoare din partea de Sud a apei. O barcă plutea pe lângă cadavru. Chiar dela început, eu n'am crezut că s'a dus singură pe lac, în întuneric, căci nenorocirea s'a întâmplat noaptea. Miss Lewkins se depărtase după cină, iar dimineața fu găsită moartă. Ea abia de știa să vâslească. S'a spus, în cele din urmă, că e o sinucidere, dar nici domnii dela poliție n'au fost în stare să dibue motivul.

— Asta a fost, vasăzică, la sfârșitul lui Octombrie, — argumentă Roger, — o epocă în care, într'adevăr, nu prea îți face plăcere să te plimbi pe lac, noaptea. Mai departe ! Peste trei luni

veni Hania Sbircek. Ce fel de fată e asta ?

— Hania ? De, e foarte frumoasă și, totdeodată, cultă. Pe noi nici nu ne bagă în seamă. Dar, ce-i drept, îngrijește de contesă cu o atenție mișcătoare. E veșnic la postul ei. Cum spusei, însă, e mândră și arogantă față de tot personalul moșiei. Ne-am învățat, totuși, cu această purtare a ei, fiindcă stăpâna nu se poate lipsi de dânsa.

— Bine, nene Waldon ! Incă ceva : pe baba din pădure n'o cunoști. Crezi dumneata că o fi vreo nouă culegătoare de ciuperci ? Nu cumva are oarecare asemănare, ca siluetă sau gesturi, cu miss Sbircek aia ?

Pădurarul privi înmărmurit pe Roger, apoi bătu cu palma în masă, de zângăniră toate ceștile, și exclamă :

— Bătu-m'ar Sfântul, exact, așa este ! Mișcarea ce o făcu, când dete să plece, modul cum își aruncă capul pe spate... drace, mai că aş jura că ea e.

— Imi închipuiam eu, — întări Hamilton liniștit, — ne-a pândit, fiindcă se teme că Roger Hamilton va veni în curând.

— Da' de unde o știe !

— A deschis scrisoarea ce mi-a trimis-o contesa. Sper, însă, că s'a convins

că suntem niște persoane inofensive, iar noi, adică și dumneata, nene Waldon, trebuie să ne sforțăm să nu-i spulberăm părerea aceasta.

— Din spre partea mea nu veți avea nicio supărare. Nu voi povesti nimic nici măcar neveste-mi. Dar ce facem cu logofătul Cooping? Il inițiam și pe el? V'ar putea fi de mare folos.

— Garantezi dumneata de el? E în-surat?

— Da, și e o căsnicie fericită, așa că Hania nu prezintă niciun pericol pentru el.

— Bravo! — se bucură Hamilton.

— Și, apoi, eu îl cunosc de atâția ani — continuă pădurarul — și știu că ar fi în stare să treacă și prin foc pentru stăpânii săi.

— Perfect! Atunci fii dumneata așa de bun și-l inițiază! Cu băgare de seamă, însă! Convinge-te mai întâi că nu e vreo ureche indiscretă prin apropiere.

— Bine 'nțeleș. Alcătuitu-v'ați un plan după care să procedați?

— Negreșit. Pentru noi, principalul lucru e să vorbim cu contesa fără ca Hania Sbircek să fie pe-acolo. Păcat că a fost atât de iscusită să cucerească pe contesă, ceea ce așa pare, după spusele dumitale.

— Exact ! — întări pădurarul. Nici dumneavoastră nu veți fi în stare să sdruncinați credința contesei în Hania. Ce facem dar ?

— Eu chibzuesc totul mai dinainte, așa că am comunicat contesei, ca răspuns la scrisoarea ei, că, din păcate, nu pot să mă ocup de cazul ei, deoarece mă rețin interese mai importante, cari mă vor sili, eventual, să fac și o călătorie în străinătate. Bine 'nțeles că Sbircek va fi citit scrisoarea aceea și, în consecință, neîncrederea ce o nutrește împotriva oricărui străin nu se va manifesta, poate, față de noi !

— Foarte interesant, — comentai eu. Vrajitorul Negru râse.

— Păi tu știi că mie-mi cam place să umblu cu secrete. Uite, deci, nene Waldon, ce m'am gândit eu. Ne recomanzi, la un prilej potrivit, contesei drept șefi de serviciu și, în timpul convorbirii, arunc eu vorba că mă interesez de zoologie. Cu asta, se face o primă legătură între noi, căci fiul ei are aceeași pasiune. Poate că, atunci, în dezorientarea ei, deoarece Roger Hamilton a refuzat s'o servească, îmi va arăta pielea de șopârlă, iar de nu, învârtesc eu așa fel convorbirea ca să atingem su-

biectul dorit. Restul las la voia întâmplării.

Waldon zise :

— Cu siguranță că doamna contesă va veni aci, peste o jumătate de ceas, cu domnișoara ei de companie, cum face în fiecare zi, așa că-mi va fi ușor să vă recomand. Sunt, însă, curios cum veți aduce vorba asupra pielei de șopârlă.

— Sunt și eu tot așa de curios ca dumneata, — răsă Roger.

Nevasta pădurarului tocmai intră în acest moment, cu altă porție de cafea cu lapte, și Roger se grăbi să încingă, cu pădurarul, o discuție asupra diferitor soiuri de cerbi și căprioare.

Deodată, Waldon se sculă și anunță :

— Vine doamnă contesă.

Contesa Gladys Johnson era o femeie ca la șaizeci de ani, cu păr alb și voinică încă. Fața-i radia de bunătate, dar ochii-i blânzi, albaștri, trădau o amărăciune tainică.

Salută pe pădurar cu bunăvoință așa de firească de parcă nu i-ar fi fost subaltern. De bună seamă că așa se va fi purtând cu tot personalul și astfel se explică respectul și dragostea ce toți îi le purtau. Păși cele câteva trepte ce duceau sus, spre cerdac. Po-

triviț rolurilor noastre, ne ridicaserăm, într'o atitudine smerită, fără a fi umilitoare, așa cum se cuvine s'o aibă doi funcționari îmbătrâniți în serviciu.

Contesa se apropie de noi și, fără să aștepte pe pădurar să ne recomande, zise, cu un timbru moale, plăcut :

— Bună dimineața, mister-i ! Vreau să sper că vă place aci, în mijlocul acestei firi frumoase. Nu pregetați să admirați totul cu temei ! Bunul meu Waldon va purta de grijă să nu vă scape nimic.

Ne îngânărăm numele noastre. După aceea, însă, Roger luă cuvântul și făcu o descriere atât de entuziastă a plimbării noastre, că mă uitai uimit la el.

Contesa dete din cap amical.

— Păreți să fiți un mare iubitor al naturii, mister Newport.

— Da, doamnă contesă, ador întreaga natură, dar în deosebi zoologia. A fost și este slăbiciunea mea.

— A, foarte interesant ! Și băiatul meu a studiat zoologia și se află acum într'o expediție prin India.

— O, cât îl invidiez ! — exclamă Roger cu exaltare. Din copilărie, aveam visul ăsta, pe care, însă, soarta nu mi l-a împlinit. Fără 'ndoială că

fiul dumneavoastră are colecții frumoase.

— Da, ne-a trimis o mulțime de trofee, pe cari le-am aranjat întocmai așa cum m'a rugat el prin scris. Dacă vă interesează, poștiți oricând să le vizitați! De pildă, fiți mosafirii mei la prânz. Aș dori să mai discut cu dumneavoastră asupra acestei teme.

Se întrerupse și se adresă unei fete care tocmai venea spre casa pădurarului.

— A, uite și Hania! Bună dimineața, copila mea! Ce zice doctorul?

— E doar o mică indispoziție stomacală, lady. Mă simt mult mai bine.

— Dar cruță-te! N'arăți deloc bine.

Eu nu găseam deloc, căci Hania Sbircek părea întruparea vieții în plină sănătate. Rar de-am văzut o fată așa de adorabilă. Înaltă și sveltă, cu mișcări mlădioase, cu un cap micuț încoronat de niște cosițe dese, blonde, iar ochii căpri adumbriți de gene lungi. Sprâncenele negre, fin arcuite, dădeau acestei frumuseți blonde un farmec special. Pentru noi abia de avusese o privire fugitivă și o mândră înclinare a capului. Doi funcționari bătrâni nu puteau prezenta pentru ea niciun interes.

Contesa dete să plece.

— Așa dar, la amiază! — ne invită din nou cu amabilitate.

— Dacă voiți să mă însoțiți, — ne propuse pădurarul, — vă pot arăta lacul!

— Da, mă rog, mă interesează în deosebi locul unde s'a găsit cadavrul domnișoarei Lewkins.

Furăm în curând lângă luciul sclipitor al apei.

— Uite colo sunt bărcile prinse în lanțuri — ne explică Waldon — și aici, în colțul ăsta stâng, zăcea în plantele acățătoare.

Roger clătină din cap.

— Cred că, chiar pentru un lopătar priceput, ar fi greu să se strecoare printre plantele astea acățătoare, — își dete el cu părerea.

Ocolirăm lacul, relativ destul de mare. La jumătatea drumului spre clădirile moșiei, ne întâlnirăm cu logofățul, care ne salută cordial și făcu niște ochi mari, când Waldon îl înștiință cine suntem și care era scopul prezenței noastre aci.

— De aia ia Hania regulat poșta, — zise, îngândurat, — asta e cauza!

— Aveți corespondență multă?

— Nu. Primim și trimitem foarte puține scrisori.

— Dirigintele poștei din Peterdale e un om în care ne putem încrede ?

— Fără discuție. Mister Gabel e o persoană foarte onorabilă și înțeleghătoare, care se va pune cu siguranță în serviciul cauzei bune.

Roger se uită la ceas.

— Să ne înapoiem, deci. la Peterdale, să vorbim cu el. Până la amiazi suntem tocmai bine înapoi. Iau, de asemenea, măsuri să ni se aducă aci bagajele.

— Vă trimit, dacă voiți, un argat, — propuse logofătul.

— Mă rog, îți sunt foarte recunoscător. La revedere, fraților !

Mister Gabel, dirigintele poștei, fu foarte amabil cu noi, de cum ne legitimăram. Hamilton îi întrerupse suvoiul de elogii ce ne aducea, întrebându-l dacă domnișoara de companie a contesei Gladys a primit, cumva, scrisori din India.

— Da, mister Hamilton. Chiar că mă miram, deoarece și doamna contesă primea mereu scrisori dela fiu-său, dar pe când cele ale tânărului veneau din Calcuta, ale domnișoarei Sbircek erau din Bombay.

— Aha, Bombay ! Interasant de tot. Imi voiu permite să te întreb în fiecare zi dacă a mai sosit o scrisoare de acestea,

pe care o voi deschide apoi, în prezența dumitale. Uite aci o adresă a Siguranței din Londra, prin care sunt îndreptățit s'o fac.

— Dar bine 'nțeleș, mister Hamilton. Voiu reține, deci, eu însumi scrisoarea.

— Asta e și dorința mea, căci nu se știe niciodată dacă Sbircek n'are vreun prieten printre impiegații dumitale, care ar putea-o înștiința. E destul de frumoasă, de !

— Tocmai că mă gândeam și eu la asta și prudența e mama înțelepciunii.

Ne despărțirăm de îndatoritorul dirigințe și mersemăm la hotelul gării, unde predarăm argatului bagajele noastre, achitarăm camerele și ne înapoiarăm la moșie.

— Nu vreau să trimit pe argat înainte, — zise Roger pe drum, — căci se poate ca Hania să-l oprească și să ne scotocească prin geamantane.

— Ei, asta e ! Ai aerul că o crezi capabilă de orice.

— Da, Edward, sub chipul ei de păpușă se ascunde un monstru.

Eu nu mai zisei nimic, căci rar ca Roger să se fi înșelat. La casa pădurii, ni se destinară două odăi mici, dar foarte simpatice. Ne spălarăm și ne mai dichisirăm, după atâta alerțatură,

După acēea, ne duserăm la cōnăc, cā să fim la timp la masă.

CAPITOLUL 17.

Ne primi Hania Sbircek, care ne conduse în imensa sofragerie. Roger se pricepu să-i facă curte, cu naivitatea unui bunicuț, și era așa de natural în gesturi și vorbe, că nu se putea ca neîncrederea ei împotriva noastră să nu se risipească. În timpul copioasei mese, contesa aducea mereu vorba despre fiul ei. Se vedea bine cât e de sdrobită la gândul că-l amenință niscaiva primejdii. În cele din urmă, se sculă și ne rugă să trecem în camera tânărului. Avea aspectul unui mic muzeu. Animale împăiate, coarne și piei erau înșirate de jur împrejur sau atârnau pe pereți.

Privirea-mi fu atrasă, în primul rând, de biroul negru, de stejar, de lângă fereastra vastei camere. De pe pânza verde în care era încadrat, lucea un punct roșu. Era, probabil, pielea de șopârlă. Roger, însă, admiră întâi toate celelalte lucruri și apoi abia se apropie de birou, unde jucă de minune pe omul uluit.

— A, dar ce-i asta ? — exclamă el, aplecându-se peste pielea roșie.

Eu mă apropiasem de el, contemplând, de asemenea, obiectul acela curios. Șopârla trebuie să fi fost un animal uriaș. Pielea-i solzoasă era de aproape treizeci de centimetri. Sclipea de un roșu cu totul particular.

— Foarte interesant, — murmură Roger, — pare să fie o reptilă din regiunile calde, dar ce curioasă culoare are ! N'am auzit încă niciodată de o șopârlă roșie. Imi dați voie s'o examinez mai de aproape ? (se adresa el politicos către contesă, care venise după noi).

— Mă rog, mister Newport, — îl îmbia ea, — părerea dumneavoastră mă interesează mult.

Hania sta pe lângă ușă și ochii-i seducători erau ațintiți asupra lui Hamilton, cu un amestec de teamă și ironie. El ridică în aer pielea și o examinează cu mare atențiune, tot dând din cap și bombănind întruna. În cele din urmă, întoarse pielea și zări literele indiene de dedesubt.

— Ce păcat ! — zise el, cu un glas de regret. A scris cineva aci ceva și pielea și-a pierdut din valoare.

La cuvintele acestea, un zâmbet ușor flutură pe buzele Haniei.

— Mister Newport, — zise contesa,

— e posibil ca o piele conservată să-și schimbe culoarea?

— Bine 'nțeles că da, bine 'nțeles. Când o piele solzoasă ca asta are a fi conservată, trebuie de umblat cu mare precauțiune, cu combinația de substanțe ce se întrebuintează la argăsirea ei. Culoarea asta roșie, rară, s'a ivit abia acum?

— Da. A apărut subit.

— Păcat, zău așa, păcat! Pare să se fi amestecat în alaun vreo materie colorantă.

— Și credeți cu putință ca să se schimbe culoarea așa de intens în decursul a două zile?

— De, e posibil, (Și Roger își freca, gânditor, bărbia, dar în același timp privirea-i luneca spre fereastră, pe care soarele împrăstia o dâră largă pe birou). E posibil (repetă el) și foarte probabil că soarele e cauza. Se poate observa un fenomen identic la copiile clișeeilor fotografice, dacă nu sunt bine fixate.

Contesa păru să respire, iar Hania încruntă sprâncenele. Hamilton continua să se uite la fereastră.

— De când atârnă acolo gravura aceea galbenă, de sticlă? — întrebă el deodată.

O gravură mică, străvezie, prinsă în două lanțuri subțiri, reprezentând niște cavaleri din evul-mediu, atârna de un geam.

— A, mi-a dăruit-o Hania și a atârnat-o acolo, de vreo trei zile.

Roger se uită la birou, pe care soarele părea să arunce o pată gălbuie.

— Aici era pielea, nu-i așa? — indică el pata aceasta.

— Da. Credeți, cumva, că gravura e de vină?

— Se poate, lady, se poate. Păcat de pielea asta frumoasă! Dacă ați închide-o câtva timp, poate-și recapătă culoarea.

Hania îi aruncă o privire cruntă.

— Da, așa voi face, — zise contesa, plină de speranțe, — vă mulțumesc foarte mult pentru sfatul acesta, mister Newport. Uite, Hania, copila mea, închide pielea în casa de bani!

Roger, însă, se grăbi s'o roage:

— N'ați vrea să mi-o împrumutați mie pe câteva zile? Mă pricep și eu la modul de preparare ce necesită conservarea ei și aș încerca bucuros să-i redau culoarea originală.

Contesa șovăi, nepărându-i-se cu cale să lase pe mâini străine această bucată misterioasă, de care credea legată soarta fiului ei. Hania interveni de asemenea,

întinzând mâna după piele. Atunci, Roger Hamilton își scoase batista din buzunar, dar trase afară de acolo și tocul de ochelari, căruia-i dete într'adins drumul.

Contesa zise fetei :

— Ia vezi, Hania, că i-a scăpat ceva lui mister Newport !

De voie, de nevoie, blondina trebui să ridice tocul bătrânului. Și, cu aceasta, Roger avea perfect amprentele digitale ale celei suspecte, căci tocul fusese preparat anume pentru aceasta.

— Ți mulțumesc, dragă copilă, — zise el, învelind tacticos tocul în batistă și vârîndu-l în buzunar.

După aceea, nici una, nici două, luă pielea de șopârlă și o puse în portofoliul său.

— Sper să izbutesc, lady, — o luă el cu zăhărelul pe contesă, — dar ce văd ? Un rinocer împăiat ? Excelent lucrat !

Și, astfel, abătu repede gândurile bătrânei dela piele. Dar, pe când admira, una câte una, toate piesele expuse, apropiindu-se cu îndemânare de ușă, observa prea bine că contesa se luptă cu o hotărîre.

— Bine, mister Newport, — zise, în cele din urmă, — încercați și, dacă reu-

șiți, vă voiu destăinui și ce e scris în partea de dinăuntru a pielei.

— Așa e, adevărat, — făcu Roger, distrat, contemplând carapacea unei broaște țestoase din India.

Când, în sfârșit, ieșirăm din camera aceasta, văzui pe Hania uitându-se, cu o expresie stranie, după inspector. Apoi, își întoarse ochii spre mine, măsurându-mă de sus până jos. Avui o senzație neplăcută. Să ne fi recunoscut frumoașa adversară ? Cu o rară iscusință, Vrajitorul Negru știu să se despartă curând de contesă și merserăm repede spre casa pădurii, care nu era departe. În odaia lui Roger, examinarăm mai întâi tocul de ochelari. Colorarăm la iuțeală amprente digitale și ne aplecarăm cu încordare peste lupa de calitate superioară. Nu furăm de fel surprinși, constatând că amprente digitale ale Haniei coincid cu cele de pe scrisoarea trimisă lui Hamilton.

— Este, cel mult, o dovadă foarte bună, — mormăi Roger.

După aceea, scoase pielea de șopârlă din portofoliu și, cu un cuțit fin, desprinse, cu băgare de seamă, un solz mic din spate. Pielea de dedesubt era de un verde murdar.

— Exact, vasăzică. Prin razele de

soare, cari se răstrâng pe sticla gaine-
nă, pielea se colorează în roșu. E, deci,
foarte probabil preparat cu un strat de
gelatină, care reacționează asupra ace-
stor raze, colorându-se în roșu. Foarte
bine chibzuit și, totdeodată, îți poți da
seamă de ce soiu sunt adversarii noștri,
cari recurg la asemenea mijloace.

— Crezi să poți readuce culoarea
verde originală ?

— Da, deși nu tot așa de străluci-
toare, căci asta roșie e artificială, dar
îi voi reda măcar culoarea naturală,
de un verde murdar, ca aceea pe care
ai văzut-o sub solzul desprins, și, deo-
camdată, nu voi face altceva decât să
păstrez pielea într'un loc întunecos
până mâine.

— De ce nu te-ai interesat de even-
tualul moștenitor, în cazul că moare
unicul fiu ?

— Fiindcă sunt vesel că am obținut
și atâta. N'aș fi sperat niciodată să ca-
păt așa de repede pielea misterioasă.

— Hania pare-se că a mirosit ceva.

Și-i povestii de privirea ce o prinsei.

— În cazul ăsta, trebuie să umblăm
cu multă băgare de seamă. Pe fata asta
o cred capabilă de orice.

Roger se duse la garderob, să ascun-
dă în fund de tot pielea. Făcând acea-

sta, trecu pe la fereastră care era deschisă. Odăile noastre se aflau la etaj, dar erau, tot ca și cele de jos, așa de scunde că ferestrele erau la cel mult patru metri de pământ. Deodată, tresărirăm amândoi. Peste drum, în pădure, răsună o detunătură și, aproape în același timp, un glonte suieră pe lângă fața lui Hamilton, înfigându-se în perete, deasupra patului.

— Bravo ! — mormăi Roger, ducându-se la fereastră.

Dincolo, pe sub cei dintâi pomi, sta Hania, cu o pușcă ușoară în mână.

— Cât pe-aci să-l nimeresc, — ne strigă ea veselă, arătându-ne acoperișul de deasupra noastră, — un uliu superb.

— Dar bine, miss, — se burzului Roger, — erai cât pe-aci să mă împuști pe mine. Glonte a trecut pe lângă capul meu.

De spaimă, Hania aproape să scape arma.

— O, Dumnezeu, dar am ochit deasupra acoperișului !

— Atunci, nu mai trage, dacă nu știi să ochesti ! Asta e o ușurință condamabilă.

— Dar ce s'a întâmplat ? — răcni pă-

durarul, care tocmai cotea pe după casă.

Hamilton îi povesti pățania. Pădurarul îl privi lung, după care se întoarse spre Hania, care se prefăcea de minune speriată.

— Cum, — îi se adresă, — ai împuşcat alături? Asta n'o crezi nici dumneata.

— Vai, mister Waldon, eram așa de agitată că uliul s'a coborât direct!

— Uliul? Dar n'am văzut niciunul. Lasă, miss Sbircek, fii mai atentă altădată!

— Așa o să și fac, — replică fata, simulând pocăință, — voi fi, de azi, cu mai multă luare aminte. Scuzați-mă, vă rog, mister Newport!

Și dispăru, sprintenă, printre copaci. Waldon veni la noi sus.

— Nu pricep absolut nimic, căci Hania e o țintașă excelentă, — zise.

— Așa e, — întări Roger, — am observat-o și eu. Vezi dumneata: nu mă putea vedea decât prin geamul deschis, ca printr'o oglindă, și, totuși, cât pe-aci să mă nimerească. A fost o lovitură de maestru, care nu și-a greșit ținta decât cu câțiva milimetri.

— Ceee? Credeți, vasăzică, că Hania e voit, pur și simplu, să vă împuște?

— Bine 'nțeleș. Negreșit, n'avem cum să dovedim intenția ei și, chiar dacă m'ar fi nimerit, încă nu-i s'ar fi adus altă acuzare decât aceea de omor prin imprudență, căci toți ar fi fost de părere că era cu neputință să mă fi ținut special, întrucât nu era chip să mă vadă din pădure. Dacă m'a văzut, totuși, a fost numai datorită poziției actuale a ferestrei.

— Atunci, va fi știind, dar, că sunteți Vrajitorul Negru ?

— Da, o știe. Poate că am fost prea imprudent cu pielea.

— Și ce socotiți să faceți acum ?

— Să ne continuăm în liniște rolurile și, în același timp, să fim cu ochii în patru. Imi îngreuiază, însă, considerabil munca. Va fi foarte precaută. Cam prost ! Cel mai bine ar fi s'o ștergem și să ne înapoiem sub altă deghizare.

— Degeaba, — obiectai eu, — căci Hania va suspecta, de-acum, pe orice străin.

— Așa este și trebuie, tocmai, să păzim contesa mai mult ca oricând, fiindcă, dându-și seama că suntem pe urmele afacerii, Hania va recurge la mijloace extreme.

— Mergem mâine la contesă să ne luăm cafeaua ?

— De sigur și, cu acest prilej, voi încerca s'o întreb cine o va moșteni, în cazul că fiul ei nu se mai întoarce.

— Ce va plănuî Hania, de azi, împotriva noastră?

— Foarte probabil că va încerca să ne expedieze cât mai rapid pe lumea cealaltă, — zise Roger calm, de parcă perspectiva aceasta nici nu i-ar fi fost așa de neplăcută.

Pădurarul clătină din cap.

— De ce nu arestați, pur și simplu, muiera, mister Newport? E deajuns să indicați atentatul de azi.

— E adevărat și-i s'ar face, poate, proces, dar care ar fi rezultatul? Cel mult, o mică amendă pentru mănuire imprudentă a unei arme de foc, iar pe tânărul conte nu l-am putea scăpa. Chiar că trebuie să iau măsuri speciale pentru apărarea sa. Cele mai apropiate localități la cari poți ajunge, în timp scurt, pe jos sunt Medlar și Blackberry... cel puțin gara. E absolută nevoie să înștiințez și oficiile poștale de-acolo, precum și oficiul poștal din gara Peterdale. Sunt convins că Hania va trimite chiar azi o scrisoare la Bombay și trebuie neapărat s'o citesc și eu. Ai telefon, nene Waldon? Țin neapărat ca oficiile să mă vestească de 'ndată ce se va fi

predaŃ scrisoarea aceea. N'ai, cumva, vreo bicicletă pe care să mi-o împrumuŃi ?

— Ba da, mister Hamilton. BăgaŃi, însă, de seamă când traversaŃi pădurea. Poate că muierea stă pe undeva de pândă, cu pușca.

Roger râse.

— Ehe, câŃi nu m'au pândit pe mine, căutând să mă găurească cu un glonte ! Nu mi-e frică. Vrei, însă, să-mi faci o plăcere ? N'am putea avea o cameră la parter ? Da ? Excelent ! În cazul ăsta, Edward, o amenajezi tu în timpul lipsei mele, așezând astfel paturile ca să fim feriŃi de gloanŃe de afară ; de asemenea, instalezi și lămpile după cerinŃele noastre, și așa mai departe. Doar știi rosturile.

— Nu vrei să te 'nsoŃesc și eu ?

— Nu ; e mai bine așa. Tu rămâi aci, căci n'ar fi de mirare să mai vie aci Hania și, dacă nu suntem niciunul aci, să puie la cale vreo drăcie.

Viitorul avea să-i dea dreptate, căci nu trecu niciun sfert de ceas dela plecarea sa și ne și pomenirăm cu Hania. O putui vedea dela fereastră nouii noastre odăi, îndreptându-se grăbită spre pădurar, pe care-l rugai să nu-i

divulge nimic de mutarea noastră. Veni pe terasă.

— A, mister Chakers, colegul dumitale nu e aci? — întreba ea, cu accent rugător. Voiam să-i cer încă odată scuze personal. Am tras o spaimă sdra-vănă.

— Da, prietenul meu era foarte necăjit. Inchipuiți-vă numai : la un om în vârstă, o spaimă subită poate avea consecințe foarte rele. S'a dus la Peterdale, ca să ia niște picături de odolean.

— A, suferă de inimă ? In cazul ăsta, n'ar trebui nici cu bicicleta să umble.

Nu spuse bine acestea și se făcu roșie ca purpura, căci, cu aceasta, dovedise că-l văzuse și că fusese numai un pretext, întrebând de el. Făcui, însă, pe prostu' ca și cum n'aș fi auzit bine întrebarea.

— Nu suferă de inimă. Numai cu stomacul nu stă prea bine și o spaimă are întotdeauna efecte asupra stomacului.

— Am eu niște picături de opiu. Poate i-ar fi de folos. Să-i le aduc?

Eram înmărmuriți. Iși mai și bătea joc de noi diavolița asta ? Credea ea, cu adevărat, că Roger va lua picăturile ei, ca să nu se mai trezească, poate, niciodată ? Dar mă forțai să păstrez o mină amicală.

— Foarte drăguț, din partea dumneavoastră, miss Sbircek, și prietenul meu o să se bucure tare mult.

Și, peste câteva minute, Hania aduse, zâmbind binevoitoare, o sticlută cu un lichid cafeniu.

— Douăzeci de picături pe o bucățică de zahăr, — mă instrui ea cu amabilitate, — o să vedeți numai ce de minuni face.

„Cred și eu“, mă gândii eu. Când Roger se înapoiă peste un ceas, eu și aranjasem noua noastră odaie. Intre altele, trăseseam sârme dela comutatoarele luminii electrice până la paturile noastre, astfel că puteam și de acolo aprinde și stinge lumina. Clătii sticluta și-i povestii presupusa prostie a Haniei.

— O avem, de-acum, în mână, — încheiai triumfător, — tentativă de asasinat.

El, însă, mă ironiză.

— N'o cunoști atunci, bine. Nu face ea niciodată asemenea prostii. Bine înțeles că vom supune unei analize picăturile, dar te pot asigura de pe acum că or fi cu adevărat picături inofensive de opiu. Dar îmi pare bine că s'a dat de gol cu bicicleta. Sper că nu te-a surprins tocmai când te mutai?

— Nu, căci, bănuind că ne va vizita,

am început abia după ce mî-a adus pîcăturile.

— Perfect. Sunt curios, însă, ce va pune la cale împotriva noastră.

— De sigur ceva plăcut.

— Asta o ghicesc și eu. Firește că se va feri s'o pornească fațăș împotriva noastră, căci o a doua „greșală” ar fi cam suspectă, datorită eventualei mărturii a pădurarului. Va născoci ea, însă, o uneltire perfidă.

Mărturisesc sincer că, în noaptea aceasta, nu prea dormii bine. Mă deșteptai de câteva ori, dar am impresia că deschideam ochii la fiecare cinci minute. Nu se întâmplă, însă, nimic. Drăgălașa noastră adversară își alesese alt mijloc ca să ne facă de petrecanie și, firește, fu ghinionul meu personal că n'am fost mai atent și o pășii.

CAPITOLUL 18

Urmă o dimineată splendidă, de o frumusețe cum n'am pomenit decât acum câțiva ani, în Sumatra, în una din insulele de Smaragd. Pășeam muți, confundăți în contemplarea firii, spre coniac, ca să luăm cafeaua cu lapte, împreună cu contesa. Hania părea și mai fermecătoare, când ne turnă, cu un

zâmbet radios, cafeaua. Eu eram așa de cufundat în amintirile mele asupra timpului cât îl petrecusem în Sumatra, că luai, distrat, ceașca din mâinile ei și, fără a mă gândi, nici pe departe, la ce fel de adversară era aceea care-mi întindea băutura, golii ceașca până la fund.

Tocmai atunci mă uitai la Roger, care mă privea cu niște ochi mari, înfricoșați. Și tot în acest moment văzui că soarbe o înghițitură din ceașcă, dar numaidecât îl cuprinse un acces ușor de tuse, care-l sili să-și apese batista pe gură. Înțelesei că a scuipat lichidul într'o sticlută ce o ținea ascunsă în batistă, pe care și-o scosese din buzunarul de dinăuntru al hainei, unde o avea special preparată astfel. Simții niște noduri în gât. Gestul lui Roger îmi denota perfect că Hania ne turnase niște otravă în cafea. Poate, însă, că o presupunea numai, căci, dacă ar fi observat-o cu adevărat, cu siguranță că m'ar fi împiedicat să beau.

Mi se făcu greață, dar probabil că era datorită surescitării din acel moment, și, deoarece nu simțeam niciun fel de consecință, mă liniștii curând. Ba luai bucuros a doua ceașcă din mâinile frumoase ale Haniei. Roger își plecase ochii, părând că-l frământă o anumită

problemă. Deodată, se adresa contesei :

— E un minunat petic de pământ aci și, pentru fiul dumneavoastră, trebuie să fie un sentiment înălțător că e membru al unei familii așa de vechi, stăpână pe o proprietate tot așa de veche, și o să lase odată copiilor săi această moșie strămoșească.

Contesa îl privi melancolic.

— Da, dacă s'ar întoarce, dar instinctul îmi spune că nu voiu revedea nicio dată pe iubitul meu fiu și moșia noastră va încăpea pe mâini străine.

— Pe mâini străine ? O, la familii așa de vechi există, de sigur, linii colaterale, în vinele cărora curge același sânge!

— La noi nu. Bărbatu-meu n'avea decât un frate, care a plecat în străinătate încă din adolescență... ci-că în India, și noi n'am mai auzit nimic de el. O fi dispărut.

Roger încruntă sprâncenele. Ghicea, de bună seamă, ca și mine, că aci era, poate, cheia întregului mister. Unchiul tânărului conte era în India... avea, poate, și el copii... și de notat că noua domnișoară de companie corespundea cu Bombay. Observai pe Roger că se uită, adesea, lung la mine. De sigur că-și închipuia că am înghițit niște otravă, ce mi-o va fi turnat dușmana noastră în

cafea. Îi zâmbii de câteva ori, cu atât mai mult că mă simţeam bine dispus.

Ceaşca lui era goală, fără ca să fi observat dacă a băut-o sau se va fi scăpat de conţinutul ei într'un mod oarecare. Sub pretextul că-i e stomacul deranjat, refuză o a doua ceaşcă. Purtarea-i mă cam nelinişti şi fui încântat când, peste peste un sfert de oră, contesa ridică şedinţa. Salutarăm şi ne înapoiarăm spre casa pădurii.

— N'ai simţit vreun gust deosebit la cafea ? — mă întrebă Roger.

— Nu, absolut deloc. Dar ce : tu ai observat ceva ?

— Da. Hania a aruncat în ceaşca fiecăruia dintre noi un bob cenuşiu. Tu n'ai băgat de seamă şi ai băut liniştit. Îţi mărturisesc că m'au trecut fiori de moarte când te văzui bând, căci mă teamam ca, o clipă în urmă, să nu cazi victima vreunui atac de cord sau aşa ceva. Şi, bine înţeles, că la autopsie nu s'ar fi găsit urmă de otravă.

— Da, ştiu, dar mă simt foarte bine, cu mintea mai ageră ca oricând, de mă mir eu însumi.

— Dragă Edward, trebuie să fi înghiţit vreo substanţă blestemată, ale cărei efecte se arată abia după câteva zile. Cine ştie ce o fi trimis individul ăla din

India spioanei sale de aci ! Căci, pentru mine, cazul e destul de lămurit. S'a deslănțuit o campanie, din partea unchiului sau a urmașilor săi împotriva contei Oliver și al cărei țel este luarea în posesiune a moșiei Galford. Pe conte or fi pus în vreun fel oarecare mână: mărturie despre aceasta e faptul că scrisorile sale nu sosesc mamei. Aci, învârteala e astfel făcută ca bătrâna, datorită diferitor lucruri misterioase, ca : schimbarea culorii pielei șopârlei, să fie în așa fel impresionată încât să nu mai poată rezista unei comoții violente... poate ca, după moartea lui Oliver al ei, să nu fie în stare a smulge, familiei cumnatului ei, prin testament, moșia. Cam așa îmi închipui eu întreaga afacere. Pentru Hania, principalul este acum să se cotorosească de noi, căci îi suntem o piedică periculoasă, și cu siguranță că e convinsă că și-a ajuns scopul, din moment ce am băut cafeaua otrăvită. Fără îndoială că n'a observat că am turnat în sticluta asta conținutul ceștii mele.

Cu toată căldura mă trecură fiori de ghiață.

— Vrei să spui, cumva, că port în trup-mi moartea ?

— Dacă n'aș fi observat manevra Ha-

niei, precis că da. Acum, însă, o să mi te culci liniștit, ca să nu răspândești inutil otrava în corp, prin mișcare, și deci, printr'o circulație mai vie a sângelui. Iau la Peterdale un automobil, și mă reped la Londra, la profesorul Lloyd. Dacă există cineva care să precizeze natura otrăvii din cafea și să-ți prescrie un antidot, apoi numai el este acela. Bine 'nțeles că mă voi grăbi.

Intrarăm în odaia noastră și Roger zise către pădurar :

— Nene Waldon, amicul meu a băut, imprudent, din cafeaua în care Hania noastră a turnat ceva... probabil o otravă indiană. Eu voi aduce din Londra pe un specialist, care, singurul, ne poate ajuta. Stai dumneata, te rog, pe aci și păzește pe Edward. În cazul că-l apucă crampe, dă-i mereu lapte, fă-l să verse și înștiințează numaidecât orice doctor din Peterdale, ca să vie urgent.

Waldon se îngălbenise ca șofranul.

— Dar n'ar fi mai bine să luăm imediat măsurile astea? Poate că, după aia, e prea târziu.

— Nu ; mă pricep și eu nițel la toxicologie, așa că știu rostul otrăvurilor și simptomele lor. Nu mă îndoiesc că i s'a dat lui Edward o otravă așa zisă „purnarcotică“, ale cărei efecte se prelun-

gesc câteva zile și pot fi combătute cu succes chiar și atunci. Dacă te rog să veghezi asupra lui, o fac numai din precauțiune. De altminteri, sper să fiu înapoi până în trei ceasuri.

Imprumută din nou bicicleta pădurului și porni cu toată viteza prin pădure spre Peterdale. Eu mă întinsei pe sofaua confortabilă și reflectai asupra situației mele. De, să știi că ai în corp o drăcie, care înseamnă moarte perfidă, și să aștepti până vor surveni efectele nefaste, nu e tocmai plăcut !

Inimosul pădurar îmi oferi oarecare variație, vârîndu-și capul pe ușă aproape la fiecare cinci minute și uitându-se îngrijat la mine. Se aștepta, de bună seamă, să sar în sus, în țipete, iar apoi să mă tăvălesc pe jos. Respira, însă, mereu ușurat, căci eu îi tot zâmbeam. În cele din urmă, obosii ; închisei ochii și lunecai încet în împărăția visurilor.

Scârțâitul unei uși mă deșteptă. Mă afluam într'o cameră complet necunoscută și un domn străin mă privea scrutător.

— Bună ziua, — îl salutai eu, — ce doriți ?

Și voii să mă recomand, dar ciudat: nu-mi aminteam cum mă chiamă. Străinul se apropie șovăitor

— Dar, mister Chakers, nu mă cunoașteți ?

A, da, îmi zicea „Chakers“, dar pe străin nu-l cunoșteam.

— Nu, nu vă cunosc. Dar spuneți-mi: unde mă aflu, de fapt ?

— Dar, mister Pallace, sunteți acum șeful de serviciu Chakers și vă aflați în casa mea de pe moșia Galford. Eu sunt pădurarul Waldon.

— Aha, vasăzică Waldon te cheamă, iar eu sunt șeful de serviciu Chakers ? Dar cine e ăla Pallace ?

— Ei cum, nu vă mai amintiți că ați venit aci, împreună cu prietenul dumneavoastră, șeful de serviciu Newport, în urma dorinței bătrânei contese ?

Și iată că așa zisul pădurar Waldon făcu ceva foarte ciudat. Mă privi sfios și ieși furtunos, încuiând ușa pe dinafară. Mai observai că se uită înăuntru pe gaura cheii. Il auzeam perfect cum respira. Asta, însă, întrecea culmea. Cum de îndrăznește omul ăsta să mă închidă ? Mă dusei la ușă și sgâlțâii energic de clanță.

— Deschide imediat ! Ce însemnează asta să închizi pe un șef de serviciu ? Vrei să te reclam la parchet ?

Intorcându-mă, zării fereastra deschisă. Vasăzică, omul ăla voia să mă ție în-

chis ? Ei bine, nu ! Mă avântai pe pervaz, sării afară și o luai la repezeală spre pădure. Așa ! Acum am scăpat de el. l-auzi, păcătosul ! Să se poarte astfel față de un șef de serviciu ? Te pomenesti că e nebun !

Era o minunăție sub pomii înalți. Mă afundam încet tot mai mult în verdeața strălucitoare. De-aș fi știut măcar unde sunt ! Ciudat că nu-mi aminteam de loc. Dar prietenul meu, șeful de serviciu Newport, ce înfățișare avea ? Va veni, însă, în curând să mă lămurească. A, iată că-mi venea cineva înaintea ! El era, desigur. Mai bine, însă, să-l întreb, căci nu puteam să-mi amintesc de fel cum arată. Se apropie. Nu prea era curățel. Il oprii, totuși :

— Scuză-mă, mister, dar nu ești dumneata Newport, șeful de serviciu ?

Tipul mă privi uluit, întocmai ca și, mai înainte, idiotul ăla de pădurar. Apoi se rânji, își afundă pălăria în cap, făcu stânga împrejur și o sbughi. Rămăsei ca împietrit. Erau, adică, toți de pe meleagurile astea nebuni ? Să alerg după el ? Fugi de colo ! Indivizi de ăștia sunt periculoși. Ei lasă, oiu găsi eu pe drum unul cu mintea întreagă ! Și continuai să mă afund în frumoasa pădure. Ce moale era pe iarba deasă și ce sprintene-mi

erau gândurile! Sorbeam întreaga frumusețe din jur, ca și cum aș fi văzut-o pentru întâia oară. Nici nu mă sinchiseam câtă cale am parcurs, precum nu mă gândeam nici unde voi ajunge. Nu mă preocupa nicio grijă. Deodată, iar răsări un om înaintea mea. O fi amicul meu? De astă dată, însă, voiam să umblu cu băgare de seamă, căci, poate, era iar un nebun. Il salutai, deci, foarte politicos.

— Bună ziua, sir. N'ai văzut, cumva, pe șeful de serviciu Newport?

Omul mă privi lung; totuși, mi se păru normal, căci salută foarte politicos și-mi arată pe dreapta, în pădure.

— Ba da, tocmai îl văzui ducându-se la Medlar.

Și, răsucindu-se în călcâie, se depărtă, tare grăbit, uitându-se, totuși, înapoi, din când în când, peste umăr. Mă oprii locului o bună bucată de timp, uitându-mă după el. Așa dar, aveam să văd în curând pe amicul meu. Era, însă, caraghios că-i uitasem cu totul fața. Și cum spusese străinul? „Medlar”? Probabil comuna vecină. Era un sat mic, curat, pe a cărui stradă principală pășii curând. La vederea unui birt, simții că mi-e foame, intrai acolo și comandai niște feluri. Mâncai cu poftă și toc-

mai comandam din nou băutura, când ușa se deschise și străinul, pe care-l întrebasesem la urmă de prietenul meu, apărură, însoțit de un jandarm.

— Dumneata cauți pe șeful de serviciu Newport ? — mă întrebă acesta.

— Da, — zisei eu vesel, — știi, cum-va, unde e ? Am uitat, pentru un moment, cum arată.

— E colea, în casa de peste drum și te așteaptă, — zise politicosul brigadier. Nu vrei să mă însoțești ?

— Ba da, cu plăcere.

Plătii și-l urmași. Intrarăm într'o clădire mare, unde jandarmul descuia o ușă.

— Poftim, intră ! Vine îndată mister Newport.

Pășii într'o încăpere goală și ușa fu încuiată. Devenii, de astă dată, furios, bătui cu pumnii în lemn și strigai din răspuțeri ajutor. Nu se ivi, însă, nimeni. În cele din urmă, obosii. Nu-i de mirare, căci umblasem câteva ore în șir. Într'un colț se afla un pat de campanie. Bombănind câteva ocări, mă trântii pe el și adormii în curând. O durere ușoară la braț mă deșteptă. Deschisei ochii și văzui pe Roger aplecat deasupra mea, cu o figură îngrijată. Lângă el, sta pro-

profesorul Lloyd, care tocmai puneă, zâmbind, o seringă mică într'un toc.

— De, ce spuneam eu ? — zise el, încântat. Se va trezi numaidecât.

— Da' ce-i cu mine, Roger ? — întrebai, ridicându-mă în capul oaselor și privind, mirat, în jur.

Roger dete grav din cap.

— Porcăria aia ce ți-o turnă Hania Sbircek în cafea și-a făcut efectul până n'am sosit eu cu profesorul.

Mi se luă ca o perdea de pe ochi.

— Așa e, am hoinărit prin pădure, căutând pe șeful de serviciu Newport.

— Foarte interesant, — comentă profesorul Lloyd. Poți, vasăzică, să-ți amintești exact timpul în care ți-ai pierdut memoria ?

— De sigur. Trebuie să fi fost o marfă blestemată aia de am înghițit-o.

— Așa și fuse. Slavă Domnului că inspectorul Hamilton mi-a adus o probă, pe care am putut s'o analizeze numaidecât. Găsiu alcaloizi de-ai opiului, stricninei, precum și alte otrăvuri cari atacă creierul. Ai fi putut continua să trăiești în calitate de șef de serviciu, crezându-te că-ți zice Chakers, deoarece numele acesta l-ai auzit întâi, când otrava și-a produs efectul. Cunosco felul ăsta de otrăvuri, de pe când am stat în India, așa

că am fost în putință să prescriu antidotul respectiv.

— Vă mulțumesc, domnule profesor. Și strânsei cordial mâna savantului cel scund de statură. După aceea, luă Roger cuvântul :

— Erai plecat, dragă Edward, când eu sosii cu profesorul. Bietul Waldon era disperat. Alergarăm în căutarea ta și găsirăm pe tăietorul de lemne, pe care-l băgași în sperieți, cu întrebarea dacă nu e, cumva, el șeful de serviciu Newport. Ajunserăm astfel aci la Medlar. Trecătorul căruia-i te adresași la urmă e un tânăr medic, care-și dete pe dată seamă că nu ești în toate mințile, se luă după tine și ceru jandarmului să te închidă. Slavă Domnului că s'a întâmplat așa, căci, altfel, cine știe cât ai mai fi hoinărit!

— Dar Hania Sbirek ?

— Bine înțeles că nu trebuie să știe de loc că ai scăpat, nici că eu nu sunt otrăvit. Facem, deci, amândoi pe uitucii, cari nu ne amintim de nimic. Pădurarul Waldon e inițiat. Ii va povesti că nu mai știm cum ne chiamă și ne-am purtat ca niște caraghioși, luând-o razna în pădure. Mergem, acum, cu automobilul până'n preajma moșiei, înapoiându-ne la casa pădurii. Cum o vedem pe ea sau

pe contesă, ne facem că nu le cunoaștem.

CAPITOLUL 19

Iavaș-iavaș, ne apropiarăm de casa pădurii. Nu vorbeam nimic, dar ne uitam mereu în jur, ca și cum vedeam lumea pentru întâia oară. Deodată, se ivi de pe delături Hana Sbircek. O salutărăm politicos, voind să trecem înaintea, ca și cum era, pentru noi, o ființă necunoscută. Ea ne aținu, însă calea. În ochii ei frumoși scânteia o rază de bucurie răutăcioasă.

— Bună ziua, mister Newport; bună ziua, mister Chakers! — ne salută ea. Ei cum, nu mai cunoașteți pe Hania Sbircek, domnișoara de companie a contesei Johnson?

Făcurăm, firește, pe uitucii, așa precum chibzuiserăm.

— Ce face pielea de șopârlă? — continuă fata. Are tot culoarea roșie?

— Da, — confirmă Roger.

— Uite, tocmai vine contesa Gladys, — ne arată ea pe bătrâna care se îndrepta spre noi. Cred că v'a priit cafeaua cu lapte de azi dimineață?

— A fost minunată, — întărirăm noi.

— Bună ziua, domnilor! — ne salută

contesa. Ei, ce se aude cu pielea de șopârlă ?

— E tot roșie, — răspunse Roger, ca o lecție învățată.

Mie-mi părea rău de biata bătrână, căci o trăsătură de adâncă decepție i se ivi pe trăsături, la aceste cuvinte. Roger nu-i dăte răgaz să-i puie alte întrebări, ci, cu un politicos „La revedere !”, își continuă drumul. Eu întorsei încă odată capul și văzui pe contesa uitându-se după noi mirată, în timp ce Hania îi vorbea de zor, căutând s'o convingă, cu gesturi elocvente, că se îndoiește că am fi stăpâni pe facultățile noastre mintale.

În odaia noastră, Roger scoase pielea de șopârlă din fundul garderobului și mi-o arătă triumfător: era de un verzui murdar.

— Dacă o lăsăm acum la lumina zilei, — îmi explică el, — apoi cu siguranță că-și va recăpăta culoarea verde strălucitoare, iar dacă o expun la soare, răsfângându-i razele printr'o sticlă galbenă devine roșie.

— Am observat și eu acum ce rafinată e Hania asta, — zisei eu. Cu câtă dibăcie se pricepea să ne sufle răspunsurile la întrebările contesei !

— Da, trebuie să fie perfect în curent

cu efectele acestei otrăvi. Știe că cei cari și-au pierdut memoria repetă ca papagalii tot ce li se spune, întrucât creierul le e gol, din cauza otrăvii uitării.

— Oribil, când te gândești că, cu un simplu hap, poți răpi oamenilor memoria.

— Da, popoarele alea primitive, tu-ciurii, ne întrec în materia asta. E și mijlocul cel mai puțin periculos de a ucide. Victima nu mai știe nimic și e, de fapt, mai fericită ca oricând, căci nu mai are nicio grijă. Câte căpetenii n'au pierit în modul acesta! De, „otrava uitării“, o fi, pentru mulți, și o binefacere.

— Tocmai. Nici eu nu pot afirma că m'am simțit nenorocit. Dimpotrivă, eram mai sprinten ca oricând. Eh, să nu mai vorbim de asta! Ți-ai alcătuit vreun nou plan de luptă?

— Eu chitesc să aștept cu răbdare. Oficiile poștale din împrejurimi îmi vor furniza fie o scrisoare a Haniei Sbircek, fie una adresată ei. În special, pe una de-astea îmi pun toată speranța, căci, dacă presupunerile nu mă'nșală, voi găsi în ea vestea că misteriosul adversar va veni încoace, întru cât noi suntem socotiți acum elemente inofensive.

Avea dreptate. A treia zi, dirigintele poștei din Peterdale, mister Gabel, chemă la telefon casa pădurii și rugă pe șeful de serviciu Newport să poștească la el, căci a sosit o scrisoare importantă. Un sfert de oră în urmă, eram pe biciclete, eu servindu-mă de aceea a nevestei pădurarului. Mister Gabel ne primi cu deosebită bunăvoință, ducându-ne imediat la el acasă, locuința-i fiind într'o clădire anexă a poștei, și scoase dintr'un sertar o scrisoare.

— Uite, mister Hamilton, n'a văzut-o nimeni până acum — zise el mândru — și tot nevăzută o voi introduce în poșta de seară.

— Îți mulțumesc, — se bucură Roger, — mi-ai făcut un mare serviciu, adică nu atât mie, cât contesei. Firește că nu voi întârzia s'o comunic forurilor superioare.

Dirigintele palpita de fericire. Inspectorul își îmbracă mânușile-i fine de cauciuc, aprinse niște spirt denaturat și plimbă flăcăruiă, cu băgare de seamă, pe de marginea căpecelului plicului.

— Trebuie să procedez astfel, — lămurii el, — fiindcă, dacă m'aș servi de vapori de apă, ar observa-o, căci și ea operează în același mod.

Imi făcu semn să-i aduc un cuțitaș

subțire, cum sunt ale chirurgilor, și, cu lama lui, desfăcu, cu nesfârșită precauțiune, plicul. Scoase hârtia și o citi. Fără să mă uitai peste umărul inspectorului și fui cam dezamăgit. Scrisoarea glăsuia astfel :

Genua, 27 Iunie 19 . .

Iubito!

Peste câteva zile, adică la sfârșitul luni, voi fi acolo. Obiectul uitat e la mine. Nu l-am lăsat la Edi, căci trebuie să-l am aci. Trebuie, însă, multă apă. Soarele tropical îmi roșise pielea, dar acum devine, încetul cu încetul, albă. Poate se schimbă peste două zile, așa dar la 29. Să nu te sperii când mă vezi.

In grabă și cu dragoste fierbinte.

Al tău Enoch

— Cunoști Edi ? — mă întrebă Roger, înapoiând dirigintelui scrisoarea.

— Da. E un post militar pe coasta de răsărit a Sumatrei. Regiune nesănătoasă, malarică.

— Foarte bine. (Și adresându-se dirigintelui) : Găsești ceva deosebit în scrisoarea asta ?

— Nu. Ciudat e numai chestia cu „obiectul uitat“, căruia-i trebuie apă multă. Altminteri, nu mă izbește nimic.

— Dar tu ce zici, Edward?

— Tot „obiectul uitat“. Ce-ar putea fi ? Și apoi, ce-i aia pielea albă care se va schimba peste două zile ? La început, am fost dezamăgit, dar acum am impresia că se ascunde ceva sub această scrisoare în aparență inofensivă.

— Bravo, Edward! Știi tu ce cred eu ? „Obiectul uitat“ e tânărul conte Oliver Johnson, pe care l-au redus la tăcere, cu otrava uitării, iar aci va căpăta „multă apă“, ceea ce înseamnă, poate, că vor să-l înece.... în lacul Ginister, tot ca și pe biata tomnatică Lewkins. Aluzia la pielea o fi însemnând ca Hania să facă pielea de șopârlă să devie albă, iar la 29, adică astăzi, va pune la cale schimbarea, care va servi ca o înștiințare pentru contesă că i-a murit unicul ei fiu. Părerea ta care e ?

Atât dirigintele poștei, cât și eu privim țintă pe Vrajitorul Negru. Da, într'adevăr, numai așa se putea explica scrisoarea, dacă posedai spiritul de pătrundere al unui Roger Hamilton.

— Vine mâine încoace, — continuă Roger, — trebuie încă să chibzuesc dacă, în vremea asta, să pun pe Hania cu bo-

tul pe labe, iar după aia vreau să dibuesc eu și cine e Enoch ăsta.

— Sunt, într'adevăr, curios cum o s'o învârtești.

— O, foarte simplu ! Mister Gabel, oficiul stării civile ține, de bună seamă, de judecătorie ? Da ? Atunci, sper să aflu amănunte mai cuprinzătoare asupra misteriosului unchiu al contelui Oliver. Sau nu cumva cunoști vreun locuitor mai vechiu din Peterdale, care mi-ar putea da informații asupra evenimentelor de acum cincizeci de ani ?

Dirigintele poștei reflectă o clipă.

— Poate că ar fi în stare s'o facă pădurarul pensionar Manson, care a fost funcționar al moșiei toată tinerețea și a ieșit la pensie acum zece ani, iar la oficiul stării civile ar putea să vă dea informații mister Owen, care e un fel de vechiu inventar.

— Îți mulțumesc. Și, acum, să închid scrisoarea la loc. Vei fi, după aceea, atât de amabil, s'o predai poștei de seară, dar așa ca să nu se bage de seamă.

Și Roger închise cu băgare de seamă plicul, reîncălzind guma arabică, și-l predete, apoi, dirigintelui poștei.

— Cred că nu e nevoie să te rog special să fii discret până la rezolvarea cazului, — adaogă el.

Firește că mister Gabel îl asigură formal că-și va ține gura. Pe drum, inspectorul hotărî:

— Mergem mai întâi la funcționarul dela oficiul stării civile.

Mister Owen, un tip mărunțel și sfrijit, se relevă drept un om foarte îndatoritor, care ne dă lămuriri exacte asupra neamului Johnson.

— Pe tatăl actualului conte îl chema Richard și muri acum doisprezece ani. Frate-său, contele Enoch, plecă în străinătate la vârsta de douăzeci și unu de ani, adică acum patruzeci și nouă de ani. Motivele nu vi le pot indica; de asemenea, nici că s'a mai auzit ceva de el.

— Cine ar fi în drept să moștenească, în cazul că ar muri contele Oliver?

— Acest dispărut conte Enoch, dacă ar trăi încă, sau copiii lui.

Roger, care-și declinase identitatea, îi mulțumi:

— Mi-ai făcut un mare serviciu și cred că, dacă s'ar înapoia contele Oliver, îți va rămâne recunoscător.

— Da ? — chicoti moșneguțul. Apoi, atunci, să-i spuneți că fumezi cu drag trabuce și că nu disprețuesc nici un vin bunicel.

Vrăjitorul Negru îi făgădui, râzând,

să vorbească despre aceasta, tânărului. Merserăm acum la pădurarul Manson. Cum îi se legitimă Roger și rosti numele conților Johnson, ochii bătrânului străluciră.

— Ce-i cu conții mei? — zise.

Roger îi povesti că s'a pregătit un atentat împotriva tânărului Oliver și el voeste să identifice pe eventualul autor. Manson bătu cu pumnul în masă.

— Conte Enoch e un derbedeu. Numai el trebuie să fie la mijloc, sau fiu-său, care n'o fi poamă mai bună ca tat-său. A trebuit să plece din țară, fiindcă a comis un atentat laș asupra fratelui său, și aceasta nu numai din cauza lăcomiei ce-l făcea să ardă după moșie, dar și a dragostei ce-o nutrea pentru actuala contesă, care, însă, a preferat pe contele Richard, și avea multă dreptate întru aceasta, căci era, din toate punctele de vedere, un bărbat fără prihană. Pot să vă fiu de vreun folos, mister Hamilton? Sunt încă în putere și aş recunoaște pe autor, dacă e, cumva, un fiu al contelui Enoch, căci eu am dus la gară, acum patruzeci și nouă de ani, pe tat-său și nu voi uita niciodată figura crispată de ură cu care s'a despărțit de patrie.

— Perfect! Vino mâine seara la casa

pădurii, dar ca din întâmplare și din spre pădure, după ce a înserat. Bănuiesc că criminalul își va împinge victima în lac.

— S'a făcut ! **La** nouă sunt la dumneavoastră.

Incălecarăm pe biciclete și ne îndreptarăm spre casă, dar n'ajunserăm bine sub cei dintâi pomi și Roger întoarse.

— Haide, Edward, să retez mai întâi ghiarele Haniei !

Pornirăm spre judecătorie și ne anunțarăm la procuror. Acesta se bucură mult să facă cunoștința inspectorului dela Scotland-Yard, după dorința căruia emise imediat un mandat de arestare împotriva Haniei Sbircek.

— Vă trebuie unul și pentru presupusul autor ?

— Nu ! Vreau să-l prind asupra faptului și numai după aceea să-l arestăm.

Ne înapoiarăm, în sfârșit, acasă.

— Poate că Hania va fi aci peste un ceas, cerându-mi să-i dau pielea de șopârlă, — zise Roger, pe când ne schimbam.

— Va fi semn că a primit scrisoarea.

— Da, și o vom duce noi doi, personal la închisoare, căci nu vreau să încredințez nimănui sarcina aceasta.

↳ Pădurarul Waldon bătu în ușă și in-

tră. Roger îl puse în curent cu scrisoarea sosită și presupunerile sale.

— Poate stai de pază la ușă, cât va fi Sbircek la noi, — îl rugă, — căci nu putem ști dacă nu poartă cu ea niscai narcotice cu cari să ne adoarmă.

— Și ce fac eu dacă iese singură din odaie și vrea să treacă pe lângă mine ?

— O împuști pur și simplu. Imi iau eu răspunderea, căci, atunci, fie că ne-a adormit, fie că suntem morți.

— Bine, — zise Waldon cu hotărîre — așa voi face !

— Să sperăm, însă, că lucrurile nu vor ajunge până acolo !

Cum începu să se întunece, Hania intră în casa pădurii.

— Bună seara, mister Waldon, — îi auzirăm glasul cristalin. Sunt în odaile lor domnii șefi de serviciu ? Aș vrea să le vorbesc.

— Dorm acuma jos, — mormăi pădurarul, — dar, mă rog, poftiți !

După o scurtă bătaie în ușă, ea intră în odaia noastră.

— A, miss Sbircek ! — o salutarăm veseli.

— Bună seara, domnilor ! A, dragă mister Newport, îți dădui ieri o piele de șopârlă ? N'ai fii bun să mi-o dai înapoi ?

— Ba da, bine 'nțeleș, — o asigură Roger, alergând la garderob și scoțând pielea. Uite, vedeți, și-a recăpătat culoarea ei adevărată. Am spălat stratul de vopsea gelatinoasă, așa că n'o să vă mai folosească la nimic sticla galbenă, ca s'o coloreze în roșu. De asemenea, nu mai e nevoie să puneți la cale culoarea albă.

Fermecătoarea culpeșă se făcu galbenă și se împletici înapoi.

— Ce... ce voiți să spuneți cu asta, mister Newport?

— Dați-mi voie : pe mine mă chiamă Roger Hamilton. Eu n'am înghițit „otrava uitării“, cum obișnuiesc să-i spuie Orientalii, iar amicul meu Pallace a fost salvat cu o contraotravă. Tot astfel voiu salva pe contele Oliver, sdrobind, în același timp, pe prietenul dumitale Enoch.

Hania Sbircek se răsuci fulgerător în călcâie, gata să fugă. Roger, însă, fu mai repede ca dânsa. Nu deschise aceasta bine ușa și el o înșfăcă de ceafă, smucind-o brutal înapoi, și, fără să ție seamă de nimic, îi prinse mâinile la spate, în cătușe.

— Citește asta! — îi tăie el orice protest, plimbându-i pe sub nas mandatul de arestare. Dacă vrei să te plângi, fă-o

procurorului! În ce privește pe complicele dumitale, îl voi prinde când va voi să înece pe contele Oliver.

Hania tresări și, plecându-și capul, izbucni în plâns.

— Vai, îl iubeam așa de mult! — hohotea ea.

În seara zilei de-a doua, Roger ne postase pe toți trei : pe pădurarii Manson și Waldon și pe mine, pe lângă lacul Ginister, iar el urma să pândească la gara din Peterdale pe cei așteptați. Profesorul Lloyd sta în odaia noastră, surescitat. Il poftise Roger, înștiințându-l că va căpăta, probabil, un pacient, care, de îndelungată vreme, poartă în vinele sale „otrava uitării“, și mărunțelul savant venise încă de după-amiazi, cu automobilul. Intunericul se pogora din ce în ce.

Fiecare, din cei trei postați la lac, stam în așa fel, în câteun colț, că puteam vedea, apa din două părți, iar Roger trebuia să vie dintr'un colț mai depărtat. Eram ca înfrigurat. Să fi având dreptate Roger în combinațiile sale? Căci ne mai afirmase că tânărul conte Oliver urma să fie predat în Edi armatei coloniale din India Olandeză.

Din spre pădure răsunară de două ori

țipete de bufniță. Era semnalul convenit.

Ne îndreptarăm, atunci, cu băgare de seamă, către colțul lacului ce se mărginea cu cărarea din pădure și ducea din Peterdale spre moșie. Firește că ne sforțam să nu fim zăriți. De pe marginea pădurii se desprinseră două siluete ce mergeau spre lac și trebuiau să se lovească de cei doi pădurari cari se îndreptau din părțile celelalte spre acest punct. Mă pomenii cu Roger lângă mine.

— Ei sunt, — îmi șopti.

Cele două siluete se opriră, părând să discute cu aprindere. Apoi, deodată, una ridică brațele în văzduh și, scoțând un țipăt năbușit, se rostogoli în apă.

O clipă în urmă, furăm la fața locului și înhățarăm pe ucigaș. Cum veni pădurarul Manson și se uită la cel legat, exclamă cu amărăciune :

— Știam eu : e un fiu al contelui Enoch. E același chip pe care l-am văzut acum patruzeci și nouă de ani.

Acum pot să vă mai relatez că Roger a avut în toate dreptate. Conte Enoch Johnson, având același pronume ca și al tatălui său, cunoscuse pe vărul Oliver la Calcuta, și, atunci, concepuse planul de a-l curăța de pe lume, ca să

moștenească moșia. Il momî, cu o depeșă falsă, la Bombay, unde locuia, și-i dădu să înghită „otrava uitării”. La început, avusese intenția să-l înroleze în armata colonială olandeză, dar apoi ar fi întâmpinat dificultăți cu actul de deces, așa că hotărî să-l înece, ca și cu nouă luni înainte pe tomnatica domnișoară de companie, că să facă loc iubitei sale Hania Sbircek. A vizitat atunci Europa, numai ca să cerceteze situația de pe moșia Galford. Pielea de șopârlă avea misiunea să sdruncine spiritul bătrânei contese, astfel ca moartea subită a fiului ei să fi atras, probabil, după ea și moartea ei.

Vrăjitorul Negru pusese încă odată, capăt uneltirilor unui criminal odios. Conte Enoch Johnson, odrasla degenerată, a unui părinte tot atât de degenerat, se otrăvi în închisoarea din Peterdale. Prietena sa Hania fu condamnată la reclusiune. Profesorul Lloyd socoti ca o încoronare a carierii sale că a putut reda memoria tânărului conte Oliver, care, firește, fusese imediat salvat din lac.

Inspectorul Hamilton a luat la el pielea de șopârlă, pe care o păstrează în muzeul său de curiozități.

EPILOG

I.

A fost ca o bombă. Lucrurile s'au desfășurat astfel.

Vrăjitorul Negru, în intenția unei cercetări secrete, pe care, de altminteri, nu i-o inspirase nimeni, ci pornise din inițiativa lui, mergea agale — chipurile a plimbare — pe cheiul Tamisei, în preajma mahalalelor din West-End, unde poliția avea informații precise că s'au cuibărit niște gangsteri răpitori de copii. Manevra lor era destul de simplă : furau câte-o odraslă de oameni a-vuți, iar după aceea cereau o sumă de răscumpărare, spre a li-l da înapoi.

Firește, Scotland-Yard-ul nu putea

rămâne cu mâinile legate și, fiind și sezisat de familiile năpăstuite, făcuse investigațiuni în câteva locuri, dar până 'n acest moment nu putuse dobândi niciun rezultat.

Inspectorul Roger Hamilton, fără să fi primit, de fapt, o însărcinare oficială, își luase — el singur, fără niciun alt imbold, — ca misiune să scociorească dânsul regiunile suspecte, nu numaidecât cu gândul de a se încărca de o nouă glorie, ci fiindcă, pe lângă agerul său simț de copoiu, îl mâna și sufletul lui bun de a sări într'ajutorul celor loviți. Porecla de „Vrăjitorul Negru“, ce-i se dăduse tocmai ca o încoronare a iscușinței sale, pe care o dovedise de atâtea ori, căci răufăcătorii, numai ce auzeau de el și intra frica într'înșii, nu și-o dezmințea niciodată, fără, însă, ca el să-și facă, dintr'aceasta, o fală deosebită.

Hoții de copii îl preocupau, acum, în mare grad și ținea strașnic să dea de urma lor și să le taie din unghișoară. Nu era însurat și, totuși, îi erau tare dragi copiii, așa că un zel îndoit îi anima acțiunea. Și, cum avea aerul că se plimbă dealungul caselor acelora dărăpănate, numai ce-i izbiră urechea niște văicărături, după al căror sunete nici că

te puteai înșela ? proveneau, evident, dela un prunc mărișor, dar a cărui vârstă nu putea trece de doi ani.

Vrăjitorul Negru își ciuli urechile, ca să prindă direcția de unde veneau gemetele, și, cu auzul său fin, nu-i fu prea greu s'o distingă.

Era noapte și luminile slabe cu cari era oblăduit cartierul se răsfrângeau asupra unor ziduri mohorâte și ferestre mici, ca de locuitori cari nu prea înnoată în bogăție. Aci, însă, se puneau la cale loviturile ce aduceau mâhnire și jale în sufletele atâtor părinți, gata să dea oricât, numai să le vie înapoi vlăstarul furat.

Inspectorul se oprise și asculta. Văicăriturile de copil țâșneau din răstimp în răstimp, după care urma o tăcere prelungită, spre a continua, apoi, cu aceeași intensitate. Ce s'o fi petrecând pe acolo și de unde veneau plânsetele? Roger Hamilton grăbi, dintrodă, pasul în spre una din cocioabe și, într'adevăr, mirosul nu-l înșelase. Geamurile erau acoperite cu niște hârtii, ce le astupau perfect. Oricât se căzni inspectorul să arunce o ochire înăuntru, îi fu cu neputință.

Atâta, însă, putu auzi :

— Mai las'o acum, Frank! Dă-o dra-

cului! De geaba o chinuești, că abia de poate îndruga o vorbă, — spunea o voce răgușită de femeie.

— O smintesc în bățai, — scrâșni un bărbat, — până-mi spune cum o chiamă și unde e adresa părinților.

— Da' tu nu vezi că se bâlbâie... abia poate rosti cuvintele. Nu trebuiai s'o iei, ci s'o fi lăsat pe stradă.

— Nu te amesteca, Hania, în chestiile astea și tacă-ți cloanța! — interveni alt glas de bărbat. Asta e treaba noastră.

— Fie cum zici tu, Enoch, — cedă femeia, — dar mă gândeam numai așa : că e trudă zadarnică.

„Eh, asta-i nostim ! — reflectă Vrajitorul Negru. Enoch... Hania... O fi fost domnișoară de companie a contesei Gladys Johnson și el vărul contelui Oliver? Da 'cum de au ajuns aci? Or fi evadat, probabil : unu' dintr'o pușcărie, ea dintr'alta. Și s'a întâlnit iar perechea, îndeletnicindu-se, acum, cu furtul de copii. Asta știu că o să fie o captură interesantă !“.

Deși înarmat, era, însă, singur și, fiindcă n'ar fi voit să se jertfească inutil, alergă, înțelepțește, la primul post telefonic, unde formă numărul domiciliului său. La aparat fu imediat prezent ucenicul și auxiliarul său Jim.

— Allo, tu ești, băiete ? Ia fă-te gata, încarcă-ți buzunarul cu un pistol și repede-te la cea dintâi circumscriptie, ca să-mi vii de acolo cu patru agenți : toți bine echipați.

— De unde vorbești, maiestre ?

— Vă aștept la podul sudic, lângă parapet.

— Să chem și pe domnul Pallace ? — se interesă Jim.

— Unde e ? — întreabă Roger Hamilton.

— S'a dus alături, la dumneasa, dar văd că e întuneric acolo. S'o fi culcat.

— Atunci lasă-l ! Nu mai aduce și pe domnul Pallace. De ce să-l turburăm de geaba ?

— Să trăiți, maiestre ! Fug !

Nu trebui niciun sfert de oră până subalternul Vrajitorului Negru să fie cu agenții la fața locului. Erau, de acum, în număr de șase, toți înarmați până 'n dinți. După ce se încredințară că nu e decât o singură intrare, trei se postară la ușă și inspectorul, însoțit de al patrulea și de Jim, irupseră ca o furtună în casă.

— Sus mâinile ! Hania Sbircek și Enoch Johnson, nu vă opuneți ! V'ați apucat, acum, de altă meserie, unde nu v'a mers a veche.

Și, spre a preveni orice atac fulgător, slobozi un foc în perete. Intimidarea urmă pe dată și gangsterii lăsară să li se puie cătușe, fără nicio împotrivire.

De un capăt al patului, era strâns legată, cu niște frânghii, o fetiță cu obrazul buclat și păr inelat. Ochii-i căpri erau înecați în lacrimi, cari îi curgeau șiroaie pe obraz. Vrajitorul Negru se grăbi s'o deslege și să-i șteargă, cu o duioșie de părinte, fața, tot mângâiându-o pe suvițele șatene...

— Cum te cheamă, puicuțo ?

— Alina, — bolborosi ea, plânsă.

— Și mai cum ?

— Alina, — repetă ea, fricoasă.

— Uite, îți cumpăr niște ciocolată, dacă ești cuminte și-mi spui cum cheamă pe tăticu' !

— Tăticu' — glăsui ea.

— Da' mămica cum îi zice ?

— Nu știu, — băigui fetița, reîncepând să geamă.

Problema se complica. Din gura copilei, nu puteau afla numele părinților, iar din mărturisirile gangsterilor reieșea că au găsit-o rătăcind pe stradă și, unde îmbrăcămintea-i scumpă releva că e fetiță de oameni cu stare, au înșfăcat-o și au dus-o în cuibul lor de

răufăcători. Până aveau să-î găsească părinții, o transportară, deocamdată, la locuința lui Roger Hamilton, acesta luându-și obligația de a o adăposti și îngriji de ea.

Banda de gangsteri fu predată parchetului, constatându-se, totdeodată că a fost o confuzie de nume, căci cel cărui-i zicea Enoch nu era contele Enoch Johnson, — întrucât acela se otrăvise, ceea ce nu aflase încă Vrajitorul Negru, — ci alt individ, pe care, întâmplător, îl chema tot Enoch.

Hania Sbircek avea să fie judecată, acum, pentru două noi culpe: una de evadare și aceea de rănire de copii.

II

— Avuseși un nou succes ! — lăudai eu pe amicul meu, când furăm iarăși împreună și sorbeam dintr'o minunată cafea turcească, fumând cu deliciu o havană proaspăt adusă.

Vrăjitorul Negru, într'o poziție cum nu-l mai văzusem încă niciodată (ținea fetița pe genunchi și nu înceta s'o dez-mierde), făcu un gest a cărui semnificație n'o prinsei la început:

— Eh, n'are importanță ! Dar mă gândesc la viitorul Alinei. Menajera mea se poartă cu ea ca și cum ar fi chiar a ei, dar aș vrea, totuși, s'o duc într'o casă unde să găsească un nou cămin și o a doua mamă.

— Și-ți merge gândul în vreun loc ?

Inspectorul stete, un moment, tăcut, și zise apoi, cam sfios, fără să 'nțeleagă de ce :

— Îți amintești de doamna Lantini, nevasta presupusului celuia de chimist, care nu era, de fapt, decât un escroc ordinar, dublat de un negustor de carne vie, în slujba restauratorului celuia chinez și a Japonezului Mitsu ?

— Firește că da. Deși n'am luat parte la expediția aceea, i-am văzut portretul și-i știu și toată povestea. Fermecătoare femeie ! Păcat de ea că a nimerit așa de prost !

— Ei vezi, — își făcu cunoscut ideea Vrajitorul Negru, — am intenția să-i duc ei copilul.

Sării în sus. Orice mi-aș fi putut închipui, numai asemenea eventualitate nu.

— Dar bine, aceea e la Liverpool și trebuie să faci un drum până acolo.

— Ei și ! N'ar fi prima călătorie.

— Al doilea, — obiectai eu mai departe, — de unde știi că ți-o va primi ? E o idee cam năstrușnică, dacă nu te superi.

— Se poate, dar eu vreau s'o încerc.

— Dar cum de-ai ales-o tocmai pe ea ? N'ai aici destule cunoștințe ?

— Imi înspiră ea mai multă încredere ca toate, — se explică Roger.

— Copila, însă, a fost furată de aci, din Londra, și o depărtezi de părinți, — îmi continuai eu argumentele.

— Păi nu... asta e o măsură provizorie. O las la doamna Lantini, — de fapt, adică, domnișoara Penshurst, căci bărbatu său a dispărut chiar în ziua nunții, — numai până se ivesc părinții...

Știam, dintr'o lungă experiență, că, din moment ce Vrajitorul Negru a hotărât ceva, însemna că a chibzuit bine și nimic nu-l mai putea abate de pe calea ce și-a fixat-o. Așa avea să fie și de rândul acesta și, fiindcă — ceea ce mi s'a părut, într'adevăr, straniu — n'a stăruit să-l însoțesc și eu, și-a pregătit valiza și, cu fetița de mână, a pornit-o la gară, spre a lua trenul ce urma să-l ducă la Liverpool.

Cele ce vă relatez mai departe o fac după însemnările ce mi le-am înșirat, la înapoierea sa de acolo.

Domnișoara Beatrice Penshurst locuia, cum e firesc, la tatăl său. Deși măritată numai cu numele, fiindcă, însă, formalitatea cununii se săvârșise după toate regulile, ar fi trebuit să-și zică doamna Bonigi, sau Lantini. Acesta, precum ne amintim, se snânzurase

în celula sa și presupusa-i soție era, acum, văduvă prin deces. După tristele peripeții prin cari trecuse, însă, și demascarea aceleia căruia-i dăruise întreaga inimă și era gata să-i împărtășescă și averea părintească, avea oroare de numele lui și și-l reluase pe cel de fată.

De fapt, avea și dreptate, cu atât mai mult că, în acte, figura sub cel de Lantini, care nu era cel real, ci numai o ficțiune, unul inexistent, așa că era perfect logic să-și zică domnișoara Penshurst.

Care nu-i fu mirarea, pomenindu-se, într'o zi, cu slujnica venind să-i anunțe pe Roger Hamilton!

Esclamă, umită:

— Vrajitorul Negru?

Servitoarea holbă ochii, la auzul acestei titlaturi. Ingăimă, zăpăcită:

— Vrajitorul Negru?

Fosta doamnă Lantini râse:

— Ei lasă că tu nu știi nimic! Nu te speria! E om ca toți oamenii, nu-i așa?

— Da, domnișoară... și m'am mirat...

— Nu te mai mira — o zori stăpâna — și poștește-l!

Inspectorul Roger Hamilton apăru mai elegant ca oricând. Era el totdeauna ras, dar acum parcă ieșise din cu-

ție: dichisit și parfumat. Dela gară, se repezise direct la frizer, ținând să se prezinte — de ce? — cât mai atrăgător și, mai ales, tinerele. Coaforul își îndeplinise cu conștiinciozitate datoria și, cu meșteșugu-i de Figaro priceput, ștersese micile asperități de pe figura lui Roger Hamilton. Aceeași atenție dăduse și copiliței, care, ascultătoare, se lăsase să-i se puie buclele în ordine, retezându-i-se, de ici-colo, câte una.

Când Beatrice Penshurst îl văzu călcând pragul cu o fetiță așa de drăgălașă, rămase buimăcită. Apoi, reculegându-se, își îngădui o familiaritate:

— Cum, Vrajitorul Negru s'a însurat?

— Încă nu, — răspunse el cu tâlc, sărutându-i, galant, degetele, — dar să sperăm că va fi în curând, dacă destinul ar voi să-i realizeze visul.

— A, — glumi fosta doamnă Lantini, — domnul inspector e amorezat! Am putea să știm de cine, dacă nu suntem prea indiscreți?

— Încă nu se spune, — făcu el pe misteriosul, — dar va veni și momentul destăinuirilor.

Și, fiindcă tăcu, ea înțelese că delicatețea îi impune să nu inziste, și, con-

templând micuța copilă, își exprimă uimirea :

— Ce-i cu mititica asta ? A cui ești tu, fetițo ?

— A lu' tăticu' și mămica, — răspunse ea prompt, cu un curaj ce nu-i l-ai fi atribuit.

— Să-ți trăiască ! — îi ură gazda. Și cine-i tăticu' ? Domnu' Hamilton ?

Alina își umflă buzele. Nu știa pe cine înțelege străina prin acest nume. În locul ei, vorbi inspectorul :

— Domnișoară Penshurst, aș vrea să-ți fac o rugămintă.

— Dumneata mie ?

— Da. Ce te miri ?

— E firesc. (Și cu haz :) Nu cumva i-a fugit Vrajitorului Negru nevasta și vrea să-i dau o mână de ajutor ca s'o găsească ?

De astă dată, o roșeață vie acoperi obrajii inspectorului și Beatrice crezu că i-a atins o coardă dureroasă. Regretă mult ceea ce, după ea, fusese o lipsă de bună cuviință și, apropiindu-se de cel care jucase cândva un rol în viața

ei — tocmai atunci când fusese la o grea răspântie, — îndrăzni să-i ia mâna, spunând cu ton rugător :

— Iartă-mă, domnule Hamilton, dacă mi-am permis o glumă stupidă ! Nu-mi dam seamă că e chiar realitate.

Ținându-i mâna într'a lui mai mult de cât admitea eticheta, el se grăbi s'o lămurească :

— Nu, domnișoară, n'ai ce să-mi ceri scuze, fiindcă ești cu totul departe de adevăr. Și, ca să nu întârziu cu motivarea vizitei mele, ți-o răspic în două cuvinte. Fetița aceasta mi-a devenit scumpă, ca și cum ar fi chiar a mea proprie, și aş dori s'o las în brațele cuiva... a unei ființe de al cărei devotament să nu mă îndoiesc nicio clipă și care, poate, printr'un sentiment vag de recunoștință, ar fi dispusă să-și ia sarcina de a-i fi mamă adoptivă.

Domnișoara Penshurst nu deschise gura câteva secunde, atât era de copleșită de ciudata cerere. De fapt, nici nu știa cum s'o interpreteze, căci da naștere la diferite tălmăciri și nu se putea dumiri care ar fi cea exactă. Lăsă dar totul la voia întâmplării și întrebă :

— Așa dar, nu-i a dumitale ?

— O, nu !

Și inspectorul o puse complect în cu-

rent cu situația. Totuși, era încă un punct nelămurit și, cu amorul propriu ce trăiește în fiecare femeie, Beatrice se alintă :

— Și de ce m'ai ales tocmai pe mine?

Vrăjitorul Negru se sculă de pe fotoliul pe care luase loc și, apropiindu-se de domnișoara Panshurst, rosti solemn, deși cu oarecare sfială:

— Vrei să-ți spun de ce ?

Ea zâmbi șagalnic :

— De sigur.

Roger o privi lung și, cu pieptul săltându-i de o emoție pe care n'o simțise încă niciodată, zise:

— Domnișoară Penshurst, vrei să înflorești căminul meu pustiu, fiind soția mea ?

Surpriza era așa de neașteptată, că fosta doamnă Lantini rămase, câteva clipe, cu gâtul parcă, sugrumat. El îi luă tăcerea drept consimțire și, aducând fetița, care se uita curioasă la amândoi, spre gazdă, îi făcu cunoscut, cu gravitate:

— Alino, uite mămica ta ! Sărut-o !

III

Am rămas trăznit când am auzit știră.

Nu că Vrajitorul Negru ar fi trebuit să rămâie veșnic burlac, sau că n'avea într'însul însușiri de soț. Dimpotrivă, bogat e, bun la inimă e, n'are de dat nimănui socoteală de cheltuielile sale, așa că de ce nu s'ar însura și el atunci când crede că i-a răsărit în cale idealul ce și-l socoate nimerit a-i împodobi casa? Dar a venit totul așa de pe neprevăzute, nu-mi vorbise niciodată de taina ce închidea în suflet, de când cunoscuse pe aceea care urma să păsească, împreună cu el, la altar, că a fost totul ca o lumină de soare care-ți

încălzește spatele tocmai când o aștepti mai puțin.

Așa dar, inspectorul Roger Hamilton avea să se însoare cu domnișoara Beatrice Panshurst și, cum atât mireasa, cât și ginerele, erau oameni cu stare, voiau să facă o nuntă potrivit averii lor. Și copilița Alina era aceea căreia-i se datora că lucrurile au ajuns aci.

De nu s'ar fi gândit Vrajitorul Negru s'o ducă la fosta doamnă Lantini, poate că nici el nu s'ar fi încumetat vreodată — deși, în profesiunea lui, așa de întrepid — să facă o călătorie până la Liverpool, spre a-i cere mâna. Oamenii aceștia, așa de dârzi când e vorba de doborât un criminal, un apaș, un tâlhar, devin făpturi slabe, cum calcă pe terenul dragostei.

Dacă logodna se făcuse la iuțeală, într'un cerc de intimi, la nuntă, însă, Roger ținea să aibă ca invitați pe mulți dintre cei pe cari îi servise, scăpându-i de o năpastă.

Astfel, printre cei dintâi figurau :

Americanul Claud Towards, proprietarul castelului Windham;

Domnul Tadeus și doamna Paulette Mitinsky :

Domnul Randolph Kingston :

Doamna contesă Gladys Johnson cu fiul său contele Oliver.

Dar îi mai făcea plăcere să aibă printre dâșii și pe pădurarul Waldon cu soția sa, pe profesorul Lloyd, precum și pe mister Gabel, dirigintele poștei din Peterdale, și nu mai puțin pe bătrânul mister Owen, care era o arhivă vie și nu disprețuia un vin bun, nici minunatele țigări de foi, exportate tocmai din Havana.

Se tipăriseră biletele de nuntă și fură trimise la toate adresele. Cununia se fixase pentru o Duminică de Mai, când se spera că va fi o zi senină.

Nu mai erau decât trei zile până atunci, când poșta aduse Vrajitorului Negru următoarea scrisoare :

Stimate domnule Hamilton,

Vă mulțumim pentru invitația ce ne-ați trimis-o, prin care ne rugați să asistăm la căsătoria dumneavoastră religioasă. În primul rând, ținem să vă adresăm felicitările noastre anticipate, urându-vă tot binele ce vi-l doriți însuși dumneavoastră și onorata doamnă Hamilton.

Regretăm, însă, atât eu cât și soțul meu, precum și tata, că nu vom putea asista la ceremonie, din cauza unei mari supărări ce s'a abatut asupra noastră.

De vreo două luni ne-a dispărut scumpa noastră fetiță și, fiindcă nici până azi n'am reușit s'o regăsim, tocmai ne chibzuiam să ne adresăm iarăși dumneavoastră : poate veți fi mai în măsură să ne puneți pe urmele ei și să ne-o readuceți. Acum, însă, dacă sunteți în preajma căsătoriei și, poate, veți și pleca în călătorie de nuntă, de sigur că nu veți avea vreme să vă ocupați și de durerea de care am fost loviți.

Vai, sărmănuța noastră Alina, ce s'o fi făcând ? Pe unde o fi ? In mâinile căror mișei va fi încăput ? Dacă ar fi fost furată de gangsterii cari răpesc copiii, poate ne-ar fi cerut să le plătim o sumă în schimbul căreia să ne-o dea înapoi, dar nici până astăzi n'am primit nimic : nicio scrisoare, nici vreo înștiințare, nici vreo indicație unde, punând banii în cutare loc, ne-ar trimite-o acasă.

Suntem foarte disperați și nu știm în-

cotro să ne îndreptăm ca să recăpătăm
pe draga noastră Alina.

Cu salutările soțului și tatălui meu,

PAULETTE MITINSKY

Alina ! Acest nume trezi un ecou
prelung în inima Vrajitorului Negru.
Nu cumva ?... Să fie, oare, cea căutată ?
Coincidența era prea impresionantă ca
să nu deștepte anumite presupuneri.

— Jim ! — strigă el.

Și, fiindcă băiatul nu veni imediat,
nefiind, pesemne, pe aproape, sună.
Trebuie să treacă vreo două-trei minute
până să-i sosească flăcăul.

— Ia șezi colea, la mașină, — îi po-
runci — și scrie !

Și Jim bătău clapele, spre a trage ur-
mătoarele rânduri, după dictatul ma-
iestrului :

Onorată doamnă Mitinsky,

*Dacă nu vă obosește, faceți o sforțare
(sau măcar soțul dumneavoastră) și ve-
niți aci, la Londra, cu primul tren și di-
rect la domiciliul meu. Nu vreau să vă*

legăn în nicio iluzie, fiindcă e ceva de care nu sunt sigur.

Totuși, nu strică să încercăm toate căile, iar în cazul că nădejdea ce mă animă pe mine se dovedește neîntemeiată, s'ar putea să predau unui camarad de încredere sarcina ce ar fi fost să mi-o asum eu.

Vă rog, nu zăboviți! Atât, căci am impresia că, și așa, am spus prea mult.

Al dumneavoastră devotat,

ROGER HAMILTON

Doamna Paulette Mitinsky, fiica lui Claud Towards, castelanul dela Windham, nu pregetă să-i asculte sfatul și sosi, împreună cu soțul său, nu cu trenul, căci n'avusese răbdare să-l aștepte, ci cu automobilul. Vrajitorul Negru îi primi cordial și-i introduse în cabinetul său de lucru.

— Vă rog, o clipă! — se scuză el.

Și, sburând în camera menajerei, o întrebă :

— Unde-i Alina ?

— La hotel, la domnișoara !

— la urgent mașina noastră și ad'o încoace ! Au venit.

— A, da ! — făcu bătrânica, în cu-

rent, de bună seamă, cu ceea ce se pregătise.

Inspectorul reintră în biroul său și rugă pe vizitatori să nu se impacien-teze, căci, în curând, le va putea servi o veste, într'un fel sau altul.

— E vorba numai de o informație ce trebuie să mi se aducă, — adaogă el vag.

După niciun sfert de oră, se auzi în hol un ciripit cristalin de fetiță. Doamna Paulette sări în sus și-și puse mâna la piept. Inima-i bătea să se rupă.

— Ea e! — strigă. Alino... Alino.,
Copilița îi sări în brațe.

— Mămico...

Fu ca o arătare cerească.

Iar la nunta inspectorului Roger Hamilton, zis „Vrăjitorul Negru“, cu domnișoara Beatrice Penshurst, luară parte și soții Mitinsky, precum și castelanul dela Windham, fericit că-și are iar nepoțica.

— SFARȘIT —

Fie bărbat, fie femeie,

toți citesc

ROMANUL MISTERIOS

Mortul vorbește

**Il găsiți la toți debitanții
și depozitarii de ziare**

15 Lei

15 Lei

Citiți marile succese:

**BLONDA DELA CINEMA
și**

MORTUL VORBEȘTE

Romane de 15 lei

Imprimeriile „CURENTUL”
Strada Belvedere Nr. 6
BUCUREȘTI

**Prețul romanului: 15 lei
cu adaus de 1 leu timbrul obli-
gatoriu pentru „Casa scriitorilor”**

Total: 16 lei